

SERGIU SOMEȘAN

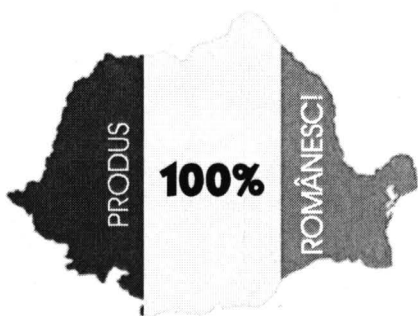
Razboiul Celestinei

Colectia Science-Fiction #39

PAVCON

RĂZBOIUL CELESTINEI

Citește românește!

*Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

SCIENCE-FICTION # HORROR # **FICTION** # HEROIC-FANTASY # FANTASY

C o l e c Ț i a S c i e n c e - F i c t i o n

39

Sergiu Someșan
RĂZBOIUL CELESTINEI

© 2019, Sergiu Someșan

© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOMEȘAN, SERGIU

Războiul Celestinei / Sergiu Someșan. - București:
Pavcon, 2019

ISBN 978-606-9057-04-9

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: Laurențiu Butuc

Editor: Constantin D. Pavel

ISBN 978-606-9057-04-9

SERGIU SOMEȘAN

Războiul Celestinei

Editura PAVCON
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

- #1 Extra-Terestrul
- #2 Secretul emisferei
- #3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forță
- #4 Scornituri spăimântătoare
- #5 Rangkook
- #6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
- #7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus
- #8 Erezia egumenului Glicherie
- #9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1
- #10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
- #11 O tragedie cerească
- #12 Cetiți-le noaptea
- #13 Marginea curcubeului
- #14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim
- #15 Praf
- #16 Manuscrisul episcopului
Petronius
- #17 Steaua fulgurantă - IVA 2
- #18 Un român în Lună
- #19 Oameni pe care i-am cunoscut
- #20 Sawtooth
- #21 Rău de spațiu Omul fără nume
- #22 Progradia
- #23 A doua Lună a Pământului
- #24 Dialogul păsărilor
- #25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei
- #26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar
- #27 Therra
- #28 1944 Ein Freak
- #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
- #30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
- #31 CdT 2 - Cârligul spațial
- #32 CdT 3 - Poarta mânturii
- #33 RSA – Furia fiarelor
- #34 RSA – Marile migrații
- #35 Olympus Mons
- #36 RSA – Noaptea lemuriilor
- #37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
- #38 RSA – Auro Luck
- #39 Războiul Celestinei
- #40–49 Aripile Albastre
- #50 Sânge, Metal și Speranță
- #51 Decadența sufletelor noastre
- #52 Povestiri spăimântătoare
- #53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
- #54 Războiul Eleninei
- #55 Casa din altă viață
- #54 Războiul Eleninei
- #55 Casa din altă viață
- #56 Dinosauria
- #57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
- #58 Învățătorul
- #59 Noaptea orașului ilustrat
- #60 Praf 3
- #61 Saurianul de metan - IVA 3
- #62 Artefactul
- #63 Casa fără cărți
- #64 Apophis
- #65 Parlamentul
- #66 RSA – Hora hoiturilor
- #67 Dragonul fără aripi
- #68 RSA – Judecata de Apoi
- #69 Avatarii faraonului Tlă
- #70 RSA – România sub Asediu
- #71 Efectul Metamorphosis
- #72 Dicționar de Enigme și Mistere
- #73 Elogiu muncii de partid
- #74 Insula pescărușilor
- #75 Aurul beznei
- #76 București, 2058
- #77 Încăpățânarea Timpului
- #78 Deocamdată... enigme
- #79 Tunelul de la capătul lumii
- #80 Ultima frontieră
- #81- 83 Istoria Literaturii SF
- #84 Orașele caracatițelor
- #85 Europa benzilor desenate 2
- #86 Confesiunile Omului-câine
- #87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
- #88 Oameni goi pe străzi
- #89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
- #90 RSA - Tg. Jiu '59

CAPITOLUL I

Celestine și atât

În ultimul timp am vrut și tot am vrut, de mai multe ori, să încep naibii să scriu iar pe blog. Îl aveam gata făcut de peste un an, dar îl abandonasem cu totul în ultima vreme. De fiecare dată când mi-a venit să scriu, ceva m-a oprit: gândul că durerile și problemele mele nu vor interesa pe absolut nimeni. *Who gives a shit, anyway?* Ce să scriu? Că sunt urâtă? Că sunt deformată de boală? Desigur că mai sunt și alte fete urâte pe lumea asta, dar nu își deplâng necazurile și neîmplinirile pe bloguri. Să scriu că sunt singură? Probabil că mii de fete sunt singure în toată țara, dar nici ele nu își plâng de milă pe pagini reci de internet. Mai mult ca sigur încearcă să rezolve într-un fel sau altul problema lor, ies în lume, merg prin cluburi și caută să socializeze. Eu nici măcar atât nu pot (sau nu reușesc) să fac, dar, pe de altă parte, nici nu am chef să cerșesc milă de la niște necunoscuți.

Și totuși, am făcut-o! Astăzi, pentru a nu știu câta oară, mi-am sucit iar gândurile și, cum aveam blogul gata pornit, am început să scriu pe el că sunt o urâtă și că nu mă iubește nimeni. Rezultatul? După câteva ore l-am închis. Dacă mă așteptasem la puțină înțelegere din partea unor

fete care sufereau la fel ca mine... atunci m-am cam înșelat. Nu am fost deloc băgată în seamă decât de vreo doi golani care mi-au scris ceva de genul că, dacă le dau destul de mult de băut, mă rezolvă ei. Eventual pe la spate, ca să nu-mi vadă mutra.

Pe de altă parte, cele câteva fete de la care aş fi putut aştepta puţină înţelegere s-au dovedit a fi doar nişte *nazi grammar* împruţite care mă corectau permanent. „Vai, dragă, spunea una din ele – probabil cea mai afurisită şi mai frustrată – faptul că ai o boală de piele n-ar trebui să te scuze că-ţi maltratezi bunătate de limbă maternă!”

M-am enervat şi i-am răspuns cum nu prea îmi stă în obicei: „Vaco, i-am scris eu, limba mea maternă este finlandeza şi o stăpânesc mai bine decât stăpâneşti tu limba română. Şi poate boala mea de piele s-ar putea cu timpul să îmi treacă, dar, după cum spune profesorul Denis Baron, boala ta se numeşte sindromul pedanteriei incurabile şi e chiar incurabilă. Ea e provocată de o viaţă sexuală deficitară. Aşadar, du-te vaco şi te regulează şi nu mă mai regula pe mine la cap!” Am ştiut că la final ar fi bine să pun semnul exclamării, dar a fost singurul lucru corect pe care l-am făcut din tot ce i-am scris. Sunt născută în România şi nu ştiu boabă de finlandeză, deşi tata a încercat să mă înveţe limba lui maternă. Profesorul Baron chiar există şi chiar a studiat sindromul pedanteriei gramaticale, dar bineînţeles că sindromul nu e nici incurabil şi nici nu se datorează în vreun fel vieţii sexuale, deficitare sau nu.

Am închis apoi definitiv blogul şi am ieşit în oraş, hotărâtă să enervez cât mai multă lume. Dacă de obicei îmi

puneam o pălărie sau o șapcă având cozorocul într-o parte, ca să îmi acopere cât de cât pata solzoasă de pe față, de data asta am ieșit cu capul gol și pletele în vânt. Am mers printre oameni fără să mă mai feresc și îi priveam sfidători în ochi până când îi forțam să își ferească ei privirea. Băieții care mă vedeau numai din spate fluierau copios după mine. Le murea fluieratul în gât când mă întorceam și le zâmbeam. Ba pe unul mai frumușel care se apropiase mai mult decât ceilalți, l-am întrebat provocatoare:

— Vrei un pupic, frumușelule? și i-am zâmbit cât de senzual am putut eu.

Ce am uitat este că, la aer, pata mea, provocată de psoriazis, se sparge și, cum am forțat-o cu zâmbetul indecent de larg, a crăpat de a început să supureze...

Mi-a părut rău de el văzându-l cum face câțiva pași până lângă un zid și începe să vomite. Mi-a părut rău de el, dar de mine mi-a părut și mai rău văzând la ce gesturi meschine recurg pentru a încerca să mă simt cât de cât bine.

Am mai făcut câțiva pași, apoi m-am ascuns după o poartă, am scos un batic din geantă și mi-am acoperit hidoșenia. Așa îi spuneam petei acoperite de solzi roși-verzui, când rămâneam între patru ochi cu ea. Hidoșenia mea dragă... sau, dacă eram într-o dispoziție ceva mai bună, o avansam la scumpa mea hidoșenie. La câți bani a băgat tata în ea încercând să mi-o trateze, îi puteam spune fără nicio greșală și așa.

Multe lucruri neplăcute mi s-au mai întâmplat azi, dar picătura care a umplut paharul a fost mutra obosită a tatălui meu, atunci când am ajuns în fața porții. El, care de

obicei e atât de comod, de data asta se fixase în fața casei, unde încerca, împreună cu doi zugravi, să înlăture de pe perete inscripția apărută ieri. De fapt, mai dăduse și îna-
inte cu un strat de vopsea lavabilă, dar cine știe ce pig-
menții naibii aveau vopselele cu care fusese desenat
graffiti-ul apărut peste noapte, pentru că și după ce se us-
case vopseaua, desenul încă se putea vedea foarte bine.

„Celestine este o fată urâtă, dar o șopârlă drăguță!”

Cineva cheltuisese vopsea, timp și bani numai ca să comu-
nice lumii că eu aveam o boală de piele care mă hidoșea
și care mă făcea să semăn cu o șopârlă. Cât de cretin putea
fi cel care realizase așa ceva? Și cui putea să îi pese atât
de mult de mine încât să simtă nevoia să spună lumii în-
tregi așa ceva?

— Am folosit o vopsea nouă și de data asta n-o să se mai
vadă nimic, a spus tata, când m-a văzut apropiindu-mă.

— Bine, mulțumesc, am răspuns și m-am grăbit să
intru în casă, făcându-mă că nu văd ocheadele curioase
ale zugravilor.

Eram de multă vreme obișnuită cu privirile celor care
își intersectau drumul cu al meu, așa că nu mi-a fost greu
să nu le dau nicio atenție. De cele mai multe ori, oamenii
se prefăceau că nu bagă în seamă fața mea deformată de
boală. În schimb copiii, cu cât erau mai mici, cu atât erau
mai curioși și eforturile părinților să-i facă să tacă și să nu
întrebe nimic m-ar fi distrat copios, dacă n-ar fi fost vorba
de mine.

Înainte de a intra, am privit încă o dată peste umăr; deși se prefăcea preocupat de munca zugravilor, tata se uită îngrijorat în urma mea. Bietul de el! Uneori aveam impresia că suferă mai mult ca mine.

Am ajuns la mine în cameră încercând să nu mă contemplu în nicio oglindă întâlnită în cale. Aflându-mă odată în interiorul unui magazin și privind afară, am văzut o fată cum s-a uitat la mine și a început să-și țuguie buzele, aranjându-și părul. Au trecut câteva clipe până să îmi dau seama că geamul magazinului se comporta ca o oglindă și fata de afară nu la mine își țuguia buzele. Era destul de urâtică, dar, așa cum era, încerca să se aranjeze ca să placă și ea cuiva. Urâtică, neurâtică – dar măcar era normală.

Am oftat adânc, am alungat departe gândurile negre și am înșfăcat manualul de română; cu psoriazis sau fără, mâine aveam bac-ul: proba scrisă la Limba Română – cea mai nesuferită dintre toate. Nu-mi plăcea materia din mai multe motive, dar principalul era că după ce că scriam înfiorător de urât, mai făceam și o droaie de greșeli. Deși, în principiu, știam care e subiectul și care predicatul și că nu se pune virgulă între ele, ca un făcut, mereu apărea cel puțin o pârda lnică de virgulă exact unde nu trebuia. Din câte îmi aminteam eu de o explicație în doi peri a unui coleg, predicatul e cel care face ceva subiectului și, rânjea el cu subînțeles, e clar că nu trebuie să-i despartă o banală virgulă, ca să nu ajungă la „*coitus interruptus*”. Explicația lui voit vulgară stârnea hohote de râs printre colegii de ambele sexe, indiferent de câte ori era repetată.

Poate că era o reacție inconștientă de-a mea, un fel de revoltă că niciun „predicat” nu are de gând să îmi facă mie, adică „subiectului”, absolut nimic. Tocmai zâmbeam gândului acesta atât de absurd, când tata a bătut ușor la ușă și, după ce i-am răspuns, a intrat cu o oarecare rețineră.

A arătat cu capul spre raftul de la capătul patului și a spus parcă vinovat:

— Vezi că ți-am mai pus ceva pe noptieră.

Nici nu m-am întors să mă uit pentru că știam că e un nou plic cu câteva sute de euro. Tatăl meu era un arhitect de succes și din când în când mai primea direct, în mână, câte un plic de bani de la vreun colaborator. Nu știu cât de legală era treaba asta și nici nu mă interesa, așa cum nu mă interesau nici plicurile cu bani care se adunau grămadă pe noptieră sau în raftul de deasupra ei.

Am suspinat și mi-am șters zâmbetul de pe față:

— Nu-mi trebuie bani, tată. Nu vreau bani...

A făcut greșeala să mă întrebe:

— Dar ce vrei, fata mea dragă? Îți dau orice?

Am tăcut o vreme, fiindcă n-aveam cum să-i cer ce îmi doream cel mai mult: normalitate.

În loc de asta, am izbucnit în plâns și am spus:

— Nu vreau bani, tati. Vreau doar să mor...

Tata s-a întins spre mine și m-a luat în brațe exact ca atunci când eram doar o zgâtie de fată, încă neatinsă de boală și alergam repejor spre el după ce cădeam cu rolele și mă juleam la genunchi.

— Nu se poate să spui așa ceva. Știi bine că asta nu se poate...

— De ce, tată? am întrebat și, deși nu așteptam un răspuns, el a clătinat din cap și a spus:

— Pentru că mâine ai proba la Limba Română. Și dacă o să mori astăzi, toți vor spune că ai murit de frica bacalaureatului.

Ăsta era tata: cred că și în mijlocului unui cutremur ar fi găsit ceva care să-i distreze pe cei din jur. Am început să râd cu poftă și l-am dat afară, ca să mă pun cu burta pe carte.

CAPITOLUL 2

Când ceva e să meargă rău, chiar merge

Am avut ceva presimțiri negre cu privire la ziua ce sta să înceapă, de cum am ieșit din casă. Mai întâi am avut probleme cu mânușa pe care o foloseam ca să îmi acopere mâna stângă, care îmi era aproape la fel de afectată ca și fața: nu reușeam să mi-o pun și pace. Tata era plecat, pe mama nu voiam să o deranjez, pentru că întotdeauna o deprimau rănille mele, așa că, în cele din urmă, strângând din dinți, am reușit să mi-o fixez singură. A doua problemă a fost atunci când am pierdut autobuzul de opt. Aș fi avut timp să ajung și pe jos, în fond, liceul nu era chiar așa de departe, dar simțeam o sfârșeală neobișnuită, așa că am preferat să parcurg cele câteva sute de metri până la stația de taxiuri.

Fără să îmi fac vreo problemă, am ajuns la primul taxi, am deschis portiera din față și am întrebat:

— Liber?

Șoferul, un brunet cu pletele crescute mult și lăsate pe spate, mi-a aruncat o privire și a clătinat din cap:

— E liber, dar nu vreau să îmi infectez mașina. Încercă la următorul, a spus el și s-a întins să închidă portiera.

Mâinile noastre s-au atins o clipă și înainte de a pleca l-am văzut cum scoate un șervețel umed și își freacă cu furie mâna.

De obicei, șoferii care nu voiau să mă ducă găseau o scuză cât de cât plauzibilă, dar ăsta depășise orice măsură, așa că am deschis iar portiera și am spus dulce:

— Să știi că boala mea nu se ia, așa că, dacă vrei, te las să mă săruți! Și am ținut spre el buzele mele pline de răni, așa cum am văzut că fac pițipoancele de la mine din clasă când își fac selfie.

A înghițit în sec și o clipă am crezut că va deschide portiera din partea opusă și o va lua la fugă. Nu a făcut-o, dar a făcut altceva, un gest care pur și simplu m-a lăsat mască.

— Nu, mulțumesc, a spus stins și s-a întins spre cruciulița agățată la parbriz, rupând șnurul care o ținea agățată.

Cu un rictus ce se voia zâmbet, a întins spre mine cruciulița, ca pentru a se apăra de diavol și cred că a murmurat ceva ce părea a fi o rugăciune. Nu știu de ce i s-a părut că i-am atins și schimbătorul de viteze, pentru că a început să îl șteargă și pe el cu o feroare aproape mistică.

— Stați-ar în gât schimbătorul tău de viteze, așa curat cum e!

Am izbucnit în râs, ceea ce cred că l-a speriat mai mult decât orice altceva și am plecat de lângă mașina lui, lăsându-i portiera deschisă. Probabil că avea să cheme SMURD-ul sau pe cineva de la dezinsecție, ca să-i curețe mașina ca lumea.

I-am făcut cu telefonul o poză, pentru orice eventualitate și m-am urcat fără nicio problemă în următorul taxi: încă zâmbind, i-am spus șoferului unde să mă ducă.

Cred că a observat scena care se petrecuse în stație, pentru că, înainte de a coborî din mașină, mi-a spus:

— Am văzut ce s-a întâmplat cu colegul. Poate că ar trebui să îl reclamați. Dacă doriți, vă stau martor.

Am clătinat din cap și am plătit:

— N-are rost. Nimeni nu îl poate pedepsi mai rău decât se pedepsește singur.

— Aveți dreptate, mi-a spus șoferul, dându-mi restul. Toți râdem de obsesia lui pentru curățenie. Nu știu dacă vă vine să credeți, dar când merge la veceu să facă pipi, își pune o pereche de mănuși chirurgicale.

În minte cu imaginea șoferului care se pișa ajutându-se de mănuși, am ajuns zâmbind la poarta liceului, unde, bineînțeles, mă aștepta Mihai, fostul meu coleg de bancă.

— Ai întârziat, a spus el precipitat. Încă un pic și ratam examenul, mi-a arătat el ceasul.

Examenul începea la ora nouă, dar accesul se făcea doar până la opt și jumătate. Pentru mine nu era o problemă: dacă scânceam puțin și mă strâmbam ușor, îmi dădeau drumul atât portarul, cât și cei din comisie, chiar și la nouă fără un sfert. Realitatea e crudă, dar uneori adevărul e că handicapul ăsta chiar mă ajuta în viață. Deși m-aș fi lipsit bucuroasă de așa ajutor!

Am ridicat din umeri:

— Păi de ce nu ai intrat, atunci?

— Fără tine? s-a arătat el oripilat de idee. Cum să intru eu fără tine?

Am pășit în curtea liceului fără să mai spun nimic și Mihai s-a ținut ca un cățeluș după mine.

Cu Mihai ăsta era o problemă: am fost colegă de clasă cu el încă din a cincea, când eu eram o zvârlugă de fată blondă, înăltuță și bine făcută pentru anii mei. Cel puțin așa arătam în puzderia de fotografii care mi-au rămas de atunci. Psoriazisul meu era doar o pată abia vizibilă sub ureche, încât, dacă îmi lăsam părul peste urechi, aproape că nici nu se zărea. Pe măsură ce au trecut anii și mica pată a cucerit noi teritorii pe fața mea, prietenii au dispărut unul după altul, până când, în cele din urmă, a rămas numai Mihai. Cred că încă era îndrăgostit de fata dintr-a cincea, căreia îi trimitea bilețele pe sub bancă și, dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles niciodată, părea că nu vedea ce transformări suferise chipul meu.

— Să te uiți la mine dacă nu știi ceva, m-a sfătuit el chiar înainte de a intra în sala de examen. Am să îți șoptesc și poate reușești să îmi citești pe buze.

— Poate te dă afară de la examen, am spus eu malițioasă, dar el a ridicat din umeri:

— Ce dacă? Mai e o sesiune și în toamnă.

Ăsta era Mihai: cu note de zece pe linie, ochelari cu multe dioptrii, gata oricând să se sacrifice pentru mine.

În ușa sălii m-a prins de mâna dreaptă, oprindu-mă:

— Neapărat să mă aștepți după examen. Cred că am găsit ceva foarte interesant referitor la...

Nu completez fraza, ci doar arătă cu ochii spre fața mea.

Am zâmbit de sensibilitatea lui prost ascunsă și am intrat în sală, căutându-mi din priviri locul.

Mihai mai avea un hobby, că altfel nu pot să-i spun: căuta zi și noapte pe internet informații despre bolile de piele. Coresponda cu medici importanți, adevărate somități în domeniu și odată mi-a arătat un email de la un profesor universitar din Canada, care îl numea, fără nicio urmă de ironie, „dragă colega”. Probabil că nu îi cunoștea vârsta reală.

În ciuda eforturilor lui, chipul meu devenea tot mai afectat de boală, pe zi ce trecea, astfel că până și profesoara supravegheatoare, când a dat cu ochii de fața mea, a scăpat o grimasă.

Abia când a venit să ne verifice buletinele, ferindu-și ochii de fața mea, a văzut mănua în formă de bandaj de pe mâna stângă:

— Ăsta ce-i? a întrebat ea acră, făcându-mă să scot câteva kilograme de răutate din mine, ținută tocmai pentru astfel de ocazii.

— Un bandaj; la mâna asta am lepră și, cum e foarte contagioasă, am fost sfătuită să port mănua asta sub formă de bandaj, ca să nu-i contaminez pe cei din jurul meu.

L-am auzit pe Mihai cum a bufnit în râs, dar nu mi-am întors privirea spre el.

Profesoara s-a încruntat și, în cele din urmă, adunându-și curajul, a mormăit:

— Va trebui să ți-l scoți, ca să verific dacă nu ai cumva ascunsă pe-acolo vreo fițuică.

Am întins cu nonșalanță mâna stângă spre ea:

— Pofțiți, vă rog și verificați: eu nu pot să scot mănua singură: mă doare prea tare!

O clipă, datoria a fost mai puternică decât prudența și a întins mâna spre mine, dar până la urmă s-a răzgândit.

— Bine, bine, a zis în silă, numai să nu faci mișcări suspecte cu mâna aia, pentru că am să îndrept una din camere spre tine.

Chiar a încercat să facă asta, dar nu a reușit, pentru că, după cum i-a explicat tehnicianul pe care îl chemase în ajutor, camerele video erau fixate în așa fel încât să cuprindă toată sala și să nu lase niciun elev în afara câmpului de filmare.

A renunțat, în cele din urmă și, cum se făcuse deja ora nouă, a scos subiectele din plic și ne-a înmănat tuturor câte o foaie de examen.

— Aveți trei ore ca să completați foaia, a spus ea cu o voce acră, de parcă și-ar fi dorit ca niciunul dintre cei aflați în sală sub oblăduirea ei să nu ia examenul.

Subiectele în sine au fost o nouă dezamăgire: după cum am spus, nu sunt foarte bună la Română, dar subiectele mi se păreau de tot râsul, așa că am început să scriu cu spor, fără să privesc nici măcar o singură dată spre Mihai.

La primul am întâlnit următoarea frază, care, în schimb, aproape că m-a făcut să plâng: „Și – dacă îmi dai voie să-ți dau un sfat în viața mea – iată-l: iubește, Dona! Chiar dacă ai suferi cum sufăr eu acum, totuși, să știi că este cel mai bun lucru din viață... E însăși aroma ei.” Era un fragment din *Madona* lui Tudor Mușatescu, dar nu era deloc un fragment din viața mea.

Am încercat să îmi abat gândurile și am completat un text explicativ de o sută de cuvinte despre această frază, deși mie îmi venea să mă ridic în picioare și să urlu:

„Aș iubi, fir-ar a dracului de iubire, dar pe cine să iubesc când toți fug de mine?”

Am predat foia cu răspunsurile și m-am îndreptat spre ieșire, în timp ce Mihai se grăbea în urma mea:

— Celestine, ai știut? Nu ai privit deloc spre mine.

— Am știut, Mihai, am știut. Nu sunt așa de proastă cum cred unii. Mizeria asta, am arătat eu spre pielea mea solzoasă, îmi acoperă fața, nu creierul. Cel puțin, așa bănuiesc.

Mihai făcu o față lungă, așa cum mă așteptam. Și prin minte mi-a trecut o clipă gândul că în ultimul timp îmi făcea plăcere să-i necăjesc și să-i contrariez mai ales pe cei care țineau la mine.

Mihai era, poate, cel mai bun exemplu: înalt, slab, cu multe coșuri și la fel de multe dioptrii, se afla mereu în preajma mea, gata să facă orice pentru mine. Oare doar ținea la mine sau mă iubea cu adevărat?

— Mergem? m-a întrebat el, văzând că așteptam lângă gardul liceului.

— Mai stai puțin. Aștept să iasă javra aia de la examen, ca să-i fac o fotografie.

— De ce? a întrebat Mihai contrariat. E doar o simplă profesoară supraveghetoare, pe care n-ai s-o mai întâlnești niciodată. De ce ai nevoie de fotografia ei?

— Așa, pentru colecție, am spus eu încercând să fac pe misterioasă, dar Mihai nu a adâncit problema, pentru că exact atunci a ieșit profesoara.

S-a uitat urât la mine și cred că și-a dat seama că o fotografiez, dar puțin îmi păsa de mutra ei. Era o persoană

hădă la suflet, în timp ce eu eram numai la față. Cel puțin așa speram.

Mihai m-a prins de mână și m-a tras după el. Am analizat fără să vreau mișcarea lui: un băiat mă trăgea de mână după el, dar eu nu simțeam niciun fior, nicio senzație.

N-am avut timp să adâncesc gândul care mă mai bântuise și altădată, pentru că Mihai, debordând de entuziasm, a început iar să îmi explice cât e de aproape de soluționarea problemei mele. Era a nu știu câta oară când se găsea la doar un pas de rezolvarea problemei, așa că îl ascultam doar cu o jumătate de minte; restul se gândea la viața mea de rahat și la faptul că de acum înainte va decurge exact la fel: cu Mihai ținându-se ca un cățeluș după mine, umblând pe internet după cai verzi pe pereți.

Am izbucnit în plâns și am luat-o la fugă spre casă, făcându-i semn să nu mai vină după mine. Voiam doar să ajung în camera mea și să-mi deplâng viața irosită. Nu am reușit nici măcar asta să fac, pentru că acasă ajunsese unchiul Virgil, într-una din vizitele lui inopinate: era fratele mai mic al mamei și, într-un fel, oaia neagră a familiei.

Nici nu știu din ce trăia, probabil că din tot felul de expediente, într-o vreme îl suspectam că se și droghează, dar cum nu l-am surprins niciodată, totul a rămas la nivel de bănuială.

Era o cascadă de entuziasm, tot timpul vesel și avea pretenția ca toți cei din jur să fie la fel. Dacă tatăl meu folosea un umor mai elaborat, unchiul Virgil uza de un haz mai neaoș, care nu de puține ori o făcea pe mama mea să roșească și pe tata să tușească încurcat.

CAPITOLUL 3

Când nu-ți mai pasă de nimic

Odată ajunsă acasă, am trecut prin sufragerie, unde mama se uita la una din telenovelele ei preferate și i-am dat raportul. M-a ascultat numai cu jumătate din atenție, privind spre ecranul unde se desfășura o dramă cel puțin la fel de importantă ca și drama pe care o trăiam eu.

A ridicat puțin ochii de pe ecranul televizorului și mi-a șoptit ca și cum mi-ar fi spus o mare taină:

— Vezi că a venit Virgil pe aici... e prin casă, pe undeva, nu știu precis pe unde bântuie, dar a zis că are treabă cu tine.

Nici n-a terminat bine de vorbit, că unchiul Virgil a erupt asemeni unui vulcan în sufragerie și telenovela mamei s-a dus dracului.

M-a luat în brațe, m-a sărutat și m-a ridicat de la pământ învârtindu-mă de câteva ori.

— Celestine, am avut ceva treabă cu tine, dar am rezolvat. Mi-am uitat data trecută tutunul de pipă la tine în cameră, dar l-am găsit. Cinci pachetele erau acolo, le-am luat pe toate.

A zâmbit larg și eu i-am răspuns la zâmbet. Era singurul care reușea să mă binedispună și treaba cu pachetele

de tutun de pipă era un secret între mine și el, bine păstrat: când se afla în criză de bani – și cam tot timpul era așa – făcea câte o excursie la mine în cameră, de unde se autoservea cu niște bani.

„Împrumut, fată dragă, numai împrumut!” șoptea el când rămâneam singuri. „Va veni o vreme când în mod sigur mă voi revanșa!” Vremea de care vorbea părea tot mai îndepărtată, dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie, pentru că era printre puținii care aduceau o oază de bucurie în viața mea tristă.

După ce a privit lung, când la una când la alta, ne-a întrebant:

— Fetelor, dar ce mama dracului e cu voi? Păreți cam nefe, dar las că rezolv eu asta.

Văzând că nici eu nici mama nu reacționăm, s-a așezat pe o canapea și a bătut tare cu palmele pe genunchi, făcând-o pe mama să tresară:

— Văd că nu cunoașteți bancul, așa că trebuie să vi-l spun, deși eu îl știu încă de când eram în clasa întâi.

Remarcând că niciuna nu spune nimic, continuă:

— În clasa în care era Bulă elev, învățătoarea le dă ca temă să facă o frază care să conțină cuvintele Campari și Dallas. Alinuța, care era tot cu mâna pe sus, a fost prima ascultată de învățătoare: „Campari e o băutură italiană, dar e băută de mulți americani din Dallas”. Bravo, Alinuța, stai jos, zece. Altcineva? Altcineva nu era cu mâna pe sus decât Bulă, pe care învățătoarea nu ar fi vrut să îl asculte, fiindcă bănuia că o să spună numai prostii. În cele din urmă, neavând ce face, îl lasă și pe Bulă, iar acesta

spune: „Ascultă, doamnă, cam pari neregulată, da' las c-o rezolv eu!”.

Unchiul Virgil privi iar de la mama la mine și înapoi și întreabă:

— Gluma-i glumă, dar eu vă întreb serios: ce mama dracului e cu voi? Sunteți neregulate, vorba bancului, sau e ceva mai grav?

Cum mama îl privea oripilată, cu o mână la gură, unchiul Virgil s-a uitat la mine, căutând o explicație. Eu am dat doar din umeri, așa că a spus supărat:

— E clar că asta e. Am să-i cumpăr cumnatului meu câteva cutii de viagra, i-a spus el mamei, sau și mai bine, am să-ți găsesc un amant!

A privit lung spre mine:

— Cât despre tine, las' că rezolv eu, a spus el și nu am știut dacă să mă bucur sau să îmi fie frică.

Unchiul Virgil era tot timpul imprevizibil și chiar și acum s-a ridicat brusc de pe canapea, spunând:

— Vă las, fetelor. Viața mă cheamă s-o trăiesc. Faceți și voi la fel, ne-a aruncat peste umăr, îndreptându-se spre ieșire.

Mama mi-a făcut semn să-l conduc, șoptindu-mi la ureche:

— Și nu-l mai lăsa să-ți spună bancuri porcoase.

— Bine, mamă, am răspuns cuminte și am ieșit în urma unchiului.

S-a oprit chiar lângă ușă și a pus un deget la buze. După ce a privit în spatele meu și s-a asigurat că mama nu-l aude, mi-a mărturisit:

— Sper că ai înțeles mesajul: cinci sute de euro împrumut. Cât de curând am să fac rost de bani și am să mă răscumpăr, fată dragă.

Mi-a prins bărbia în palma lui mare și caldă și m-a sărutat cast pe frunte. Și-a ferit ochii, dar tot am zărit o umbră de tristețe în privirea lui. Aveam acest nefericit efect asupra celor care țineau la mine: îi întristam.

După ce a plecat, am intrat iar în sufragerie, să-i mai spun o dată mamei ce am făcut la examen, dar nu părea foarte interesată.

Nu am pus la suflet lipsa ei de implicare și m-am bucurat că se simte cât de cât bine. Cu doar câțiva ani în urmă, pe măsura ce pata de pe fața mea își mărise dimensiunile, intrase într-o depresie profundă, din care ieșise cu greu și numai în urma unor mari eforturi depuse de tata și de medicii aduși la recomandarea lui. De tatăl meu de fapt îmi era cel mai milă, pentru că aveam impresia că sub fața lui frumoasă și impasibilă se ascunde un ocean de suferință.

Chiar dacă era dezamăgit, nu arăta nimic și chipul lui de viking blond se menținea calm și plin de afecțiune. El a fost cel care mi-a povestit cum s-a cunoscut cu mama: era într-o excursie, cu un grup de prieteni din Finlanda natală, pe litoralul Mării Negre, când a zărit-o prima oară. A fost dragoste la prima vedere și, deși nici familia lui și nici a ei n-au fost de acord, în numai trei luni erau căsătoriți. Pentru că el iubea căldura, a hotărât să se mute în România și, cum era un arhitect talentat, nu i-a fost greu să se impună pe o piață în plină efervescentă, mai ales

după ce a învățat la perfecție româna. Tot el mi-a explicat foarte mândru că în limba strămoșilor lui, finlandeza, „kaunis” înseamnă frumos și, privindu-l, îți dădeai foarte ușor seama că au dreptate cei care spuneau că numele de familie este influențat în bună parte de o caracteristică a familiei respective. Prenumele lui era Kalevi, care în finlandeză însemna „erou” și, privindu-l atunci când nu se simțea observat, îmi părea ușor să văd în el pe unul din eroii legendelor scandinave.

Până să îmi apară primele semne de boală, insista mereu pe această caracteristică a familiei lui și, de vreme ce mama era cel puțin la fel de frumoasă, îmi spunea că voi fi o frumusețe aparte atunci când voi crește mare. Din câte se vedea în fotografiile pe care mi le făcuse până pe la paisprezece ani, avusese dreptate. Apoi, an de an, fotografiile au fost tot mai puține și vizitele pe la doctor tot mai dese. Unele alifii și medicamente dădeau pentru scurtă vreme rezultate, dar după o vreme boala se întorcea cu și mai mare furie și, în cele din urmă, tata s-a consolat și el, alături de mine, care mă resemnasem de multă vreme că nu mai e nimic de făcut. Eram o fată drăguță, extraordinar de drăguță, acoperită pe vecie de o mască hidoasă care nu se lăsa dusă cu niciun chip de pe figura mea. Iar sub masca aceea nenorocită eram eu, cea care sufeream pe nedrept.

Mama era convinsă că fusese vorba de un blestem aruncat de vreo femeie invidioasă pe norocul meu sau poate chiar de părinții tatălui meu ori, deși greu de crezut, chiar ai ei. Din acest motiv a cheltuit o mulțime de

bani purtându-mă pe la diferiți șarlatani și vrăjitori care se credeau capabili să dezlege blestemul.

Pe măsură ce am crescut și am învățat să folosesc internetul, mi-am dat seama că nu sunt decât una din milioanele de ființe din lume care suferă de această boală. Dacă e adevărat că 2% din populația lumii este bolnavă de psoriazis, într-o formă sau alta asta, înseamnă că 140 de milioane de oameni din cei șapte miliarde de locuitori ai planetei sunt mai mult sau mai puțin afectați de această boală. M-am resemnat în cele din urmă, nu înainte de a încerca să îmi smulg într-una din zilele când eram singură acasă, unul dintre solzii mai proeminenți ai pielii, care îmi crescuse sub ureche și mă jena tot timpul. Nu am obținut decât o sângerare masivă, o internare la spital și câteva zile am umblat pansată, cu un burete de fibrinogen pe rană. Într-o săptămână, rana nu se mai cunoștea aproape deloc, în schimb solzul dizgrațios apăruse iar la locul lui, deranjându-mă parcă și mai tare.

Mă învărteam prin cameră fără să îmi găsesc locul și în cele din urmă, chiar când mă pregăteam să trag un pui de somn, am auzit o ciocănitură timidă în ușă.

Am răspuns și mama a intrat, în mână cu o foaie scoasă la imprimantă:

— Uite ce-am găsit, Celestine! Ce zici, să comandăm așa ceva pe internet? Se găsește numai în America, dar în cel mult o săptămână ar putea ajunge la noi...

După ce renunțase la vrăjitori și vrăjitoare, mama începuse, la fel ca Mihai, să bântuie ore întregi pe internet, în căutarea leacului minune pentru mine. Pe foia de hâr-

tie era poveste unei femei din America, cu viața distrusă de psoriazis și care, la sfatul unei bune prietene, încercase o nouă alifie minune care se numea „Psorikiller”!

Dacă aș fi fost psoriazis, aș fi fugit mâncând pământul numai auzind de un nume atât de înspăimântător.

— Ei, ce zici, comandăm? mă întrebă mama, nerăbdătoare.

Nu am răspuns și, cu foia în mână, m-am dus la dulă-piorul cu medicamente, de unde am scos patru cutii cu cremă „Psorikiller” și i le-am arătat.

— De unde le ai? a întrebat uimită și m-am prefăcut că am uitat că i le-am arătat în urmă cu câteva luni, când am început tratamentul cu noua cremă.

— Mi le-a adus Mihai, colegul meu de clasă. El e specialist în tot ce apare pe net despre psoriazis...

— Ar fi trebuit să îmi spui și mie, a replicat bosumflată și, după ce a recuperat hârtia din mâna mea, a coborât iar în sufragerie.

N-avea rost să îi spun că îi arătasem cutiile cu alifie chiar în ziua în care le promisem și că și atunci, ca și acum, fusese la fel de entuziasmată. Aveam mare noroc cu tele-novele care o țineau ocupată, altfel cred că zilnic și-ar fi plâns de milă: de mila mea terminase de plâns cu ani în urmă.

L-am așteptat și pe tata să vină de la muncă apoi, după ce am fost sigură că nu mai vine nimeni la mine în cameră, m-am pus pe plâns. În fiecare zi plângeam cam o oră și, chiar dacă nu mă simțeam cu mult mai bine, măcar mă mai linișteam puțin și puteam să fac o figură onora-

bilă cât mă mai învârteam prin casă, până venea vremea de culcare. Ce nu știa niciunul dintre părinții mei e că foloseam un somnifer puternic pentru a putea să dorm. Mi-l procura tot Mihai, printr-o cunoștință de-a lui, și mă făcea să mă cufund într-o lume aparte, lăptoasă, în care nu îmi mai păsa de absolut nimic.

CAPITOLUL 4

Planuri pentru un viitor incert

Am obținut la bacalaureat o medie onorabilă: 8,90 și, deși Mihai m-a îndemnat să fac contestație, când am văzut rezultatele, am renunțat până la urmă. La ce mi-ar fi folosit dacă aș fi avut media 9,00 în loc de 8,90? Absolut la nimic, după cum i-am explicat în cele din urmă.

— Pentru orgoliul tău, dacă nu pentru altceva, a insistat el.

— Orgoliul meu e mult mai mic decât pata de pe obraz, Mihai, așa că hai să o lăsăm baltă.

M-a privit încrâncenat și ochelarii i-au strălucit în ultimele raze de soare.

— Să știi că e ultimul lucru pe care îl fac în viață și tot voi găsi un leac pentru problema ta, mi-a spus el scrâșnit.

— Păi, îți doresc mult succes! i-am răspuns, ușor zeflemitoare, deși nu aș fi vrut să sune chiar așa.

Dar deja de prea de multe ori îmi promisese același lucru, ca să-l mai pot crede. Mi-am aranjat bentița mai bine pe cap și am plecat spre casă, să încerc să îl conving pe tata de ultima mea gogomănie: voiam să mă înscriu la Facultatea de Jurnalism și, nu știu de ce, dar aveam impresia că se va împotrivi teribil.

Când am ajuns acasă, mama era în sufragerie, la una din telenovelele ei preferate – deși în ultima vreme aveam impresia că le prefera pe toate de-a valma – i-am spus în treacăt nota obținută la bac, mi-a aruncat în treacăt un „bravo!” absent și am trecut mai departe zâmbind. Altădată m-aș fi supărat pe lipsa ei de reacție, dar mă obișnuisem cu felul ei de-a fi, așa că m-am dus pe terasă, să privesc de sus orașul. Tatăl meu, dacă tot construise atâtea case pentru protipendada Brașovului, și-a clădit și el una pe măsură, într-un loc de unde Brașovul se vedea în toată splendoarea lui. Cea mai bună panoramă era de aici, de pe terasă, unde se găseau două șezlonguri așezate lângă o măsuță cochetă de cafea. Casa – care era mai mult o vilă decât o casă obișnuită – m-a făcut să mă simt bine în ea din prima clipă în care ne-am mutat și nu puține erau clipele în care profitam de telenovelele mamei și mă întindeam, așa cum am făcut și acum, pe unul din șezlonguri, fără să mă gândesc la nimic.

Pe măsuța de cafea era o carte deschisă la jumătate, așezată cu foile în jos. Fără să vreau, am întors-o și textul de acolo m-a făcut să mă încrunt:

„Gurile lor se căutară sub impulsul momentului, cu o nevoie aprigă de confirmare că supraviețuiseră amândoi unui dezastru. Respirația le era grea, hârâită. Limba lui pătrunse adânc în gura ei. Mâinile ei, apăsate pe umerii lui, se deschiseră larg, cu degetele întinse, încordate, dar care se relaxară treptat, pe măsură ce se apropiau de gâtul lui.

Sunete joase, animalice, emanau din el, în timp ce mâinile lui alunecară pe spatele ei zvelt, împinse de instinctul

lui primar de a lua, a poseda, a se împerechea și a proteja, se curbară pe șolduri, ridicând-o spre bărbăția lui fierbinte, care-și găsi culcuș în moliciunea cărnii ei. Trupul lui se freca de al ei, de locul acela vulnerabil care-i adăpostea feminitatea.”

Am pus încet cartea la locul ei pe măsută, nu înainte de a-i citi titlul: *Îmbrățișare în amurg*, de Sandra Brown.

M-am încruntat: vasăzică, pe lângă telenovele, în cărți de genul ăsta își îneca mama amarul. Am ridicat iar cartea și, după ce m-am asigurat că nu mă vede nimeni, am recitat pasajul cu „bărbăția lui fierbinte, care-și găsi culcuș în moliciunea cărnii ei”. Am pus iar cartea la locul ei și am căzut pe gânduri.

O singură dată simțisem „bărbăția fierbinte” a unui bărbat pe carnea mea. Faza se petrecuse într-un autobuz aglomerat și, după cum cred că am mai spus, dețin un trup aproape perfect și mă îmbrac foarte bine. Oricum, în ziua aia călduroasă arătam bestial, după cum mi-a spus și Mihai, înainte de a se despărți de mine. Cum nu am găsit loc, am călătorit ținându-mă de bară, mișcându-mă alături de ceilalți călători în față și în spate, în ritmul impus de frânele puse de șofer. La un moment dat, am simțit o apăsare dură pe unul din șolduri și primul meu gând a fost că un nesimțit își ține umbrela între noi. Am mers așa fără să bănuiesc nimic, până când, în cele din urmă, am văzut soarele puternic de afară și m-am întrebat cât de tâmpit ar putea fi un om încât să își care pe o astfel de vreme umbrela cu el. În același timp, chiar așa nepricepută cum eram, tot mi-am dat seama că ceva nu

prea era în regulă cu umbrela aia, așa că m-am întors să văd despre ce e vorba. Nu știu care dintre noi doi a fost mai speriat: eu, când am realizat despre ce este vorba sau el, când m-a privit în ochi.

Oricum, a scos un geamăt oripilat și am simțit cum bărbăția lui, lipită încă de piciorul meu, s-a fleșcăit cu totul. A început să își facă loc disperat spre ușă, ca și cum n-ar mai fi avut aer.

Am adormit pe șezlong, cu cartea Sandrei Brown deschisă pe măsuta de cafea și, poate din cauza scenei erotice citite mai devreme, visul mi-a fost unul tulbure, cu un bărbat care mă urmărea pe străzile Brașovului, cu o umbrelă imensă în mână. Tocmai când am observat oripilată că umbrela din mâna lui se transformase într-un penis imens, am simțit cum mă scutură cineva de umăr.

Era tata, care mă privea îngrijorat:

— Gemeai prin somn și m-am gândit că nu e bine să dormi în soare. Poți face insolație.

M-am ridicat buimacă în picioare și am simțit cum roșesc, de parcă tata ar fi putut vedea ce am visat.

— Când am adormit eram la umbră, m-am scuzat eu, apoi i-am spus de nota de la bac.

Mi se părea într-o dispoziție bună, așa că am deschis subiectul pe care îl amânasem de atâtea ori. Pregătisem de zeci de ori cuvintele, în așa fel încât să nu sune ca o sentință, dar în loc de vorbele dulci pregătite, am spus abrupt și fără nicio introducere:

— Tată, aș vrea să dau la Facultatea de Jurnalistică...

Văzând că nu spune nimic, am adăugat:

— Cu nota pe care am obținut-o la Bac cred că n-aș avea nicio dificultate să intru.

Tata s-a așezat pe șezlongul de alături, a privit în trecut cartea lăsată deschisă pe mäsută, apoi a spus încet:

— Nu cred că admiterea ar fi o problemă, Celestine. Tu ești o fată deșteaptă și știu că, atunci când îți pui ceva în minte, până la urmă reușești...

A făcut o pauză și a urmărit lung priveliștea orașului care se desfășura larg sub noi. În cele din urmă, a continuat:

— Nu îmi fac probleme nici cu facultatea în sine, sunt sigur că ai să o termini fără probleme, dar hai să privim puțin mai departe. După absolvire ai să lucrezi la un ziar sau la o agenție de presă. Din câte știu eu, pentru început ca reporter de teren...

Cum a făcut iar o pauză, am spus:

— Mi-e teamă că nu înțeleg.

Arată spre fața mea:

— Până acum ai avut de-a face mai mult cu oameni care te cunosc și care știu, de bine, de rău, că psoriazisul e o boală autoimună și nicidecum una infecțioasă.

Văzând că tot nu pricep, continuă:

— Imaginează-ți că vei dori să iei un interviu unei personalități sau să faci un reportaj pe un subiect fierbinte. Cum crezi că te vor privi cei cu care vei dori să vorbești?

Am tăcut încruntată, pentru că niciodată nu privisem problema așa. Văzându-mă mâhnită, m-a bătut ușor cu mâna pe brațul sănătos, ca să mă încurajeze:

— Am înțeles că de arhitectură nu ești atrasă, dar eu propun să stai un an acasă, pentru că la toamnă aș vrea

să mergem până la profesorul Kirve, cel mai bun specialist de boli de piele din Finlanda. I-am povestit despre tine și mi-a promis că se va gândi la problema ta și ne va ajuta.

Văzând că tot nu spun nimic, a adăugat:

— Îți promit că anul viitor te voi lăsa să dai la ce facultate vrei tu... Chiar și la Jurnalistică, dacă nu cumva te răzgândești între timp, a zâmbit el și m-a îmbrățișat, înaintea de coborî în cabinetul lui de lucru.

Celebru sau nu, muncea până seara târziu la planșeta de desen, ca să termine planurile la cele mai frumoase case din oraș.

Știam de ce ar fi vrut să dau la Arhitectură: spera, în sinea lui, să-i moștenesc talentul și, apoi, de desenat puteam desena și în intimitatea unui cabinet particular, unde să nu fiu văzută de oameni.

Am deschis telefonul și am mai privit încă o dată fotografia cu textul de pe zid: „*Celestine este o fată urâtă, dar o șopârlă drăguță!*”

Însă mă cam săturasem de izolare și de grija tuturor de a mă feri de ochii lumii. Aveam de gând să declar război lumii și nu-mi păsa de consecințe. Am să le dau eu numai șopârle peste bot: asta în cazul în care nu cumva îmi vine între timp o idee mai bună.

CAPITOLUL 5

Planuri pentru un an sabatic

După un timp, mi-a mai trecut furia și am început să mă gândesc ce aş putea face. Vorba tatălui meu, căpătasem un an sabatic și nu știam ce să fac cu el.

— Nu uita că un an sabatic înseamnă mai întâi de toate o călătorie interioară, în care poți să îți resetezi toată viața. Poți să călătorești pe unde vrei, doar știi că banii nu sunt o problemă...

Ca de obicei, tatăl meu nu vedea până la capătul problemei: de nenumărate ori am încercat să călătoresc și de cele mai multe ori m-am lăsat păgubașă, văzând privirile celor din jurul meu. Cel mai mult m-a impresionat atunci când o femeie cu un copil a coborât din avion pentru că nu voia să stea lângă mine și toate locurile erau ocupate. Ar fi trebuit să cobor eu, dar, în loc de asta, am arătat personalului o adeverință medicală din care rezulta că boala mea nu e contagioasă și nici periculoasă pentru alți pasageri și, deci, pot călători cu avionul și cu alte mijloace de transport. Da, mi-am câștigat dreptatea până la urmă, dar cele câteva ore cât a durat zborul m-am simțit înconjurată de un val aproape palpabil de repulsie și mi-am jurat să nu mai călătoresc altădată cu avionul și nici nu am mai

făcut-o de atunci. La fel am pățit și la piscinele de fițe, unde, în ciuda adevărului meu, nu am fost lăsată să intru.

— Lasă, nu fi supărată, a spus tata, care era cu mine. Am să îți construiesc acasă o piscină mai mare ca a lor.

— Mulțumesc, tată, abia aștept! am răspuns eu și am încercat să-mi ascund ochii înlăcrimați.

Cu greu l-am convins să nu o mai facă: în primul rând, apa nu îmi făcea bine la piele și, în al doilea rând, ar fi trebuit să fac singură baie într-o piscină mare și frumoasă.

În prima zi de „libertate” după bac am ieșit în oraș și, în ciuda cerului înnorat, am început să mă plimb prin centru. Inevitabil, am ajuns în cele din urmă pe Republicii, strada pietonală a Brașovului, unde oamenii, în cea mai mare parte turiști, se uitau la magazinele cu suveniruri și ciudățeni înșirate cu scopul vădit de a-i ușura de bani.

Mă apropiam de capătul ei și tocmai mă întrebam încotro să o apuc ca să îmi simt mai bine libertatea, când mi s-a părut că văd ceva ca o lumină azurie pe una din străduțele lăturalnice. M-am apropiat și, la una din măsuțele unde se vindeau tot felul de flecușete și suveniruri, am văzut, printre alte cristale, unul de o frumusețe aparte.

Când a observat că îl privesc, vânzătorul l-a luat în mână și mi l-a ridicat până la nivelul ochilor, să îl pot vedea mai bine:

— Toată lumea se oprește aici să se uite la el, mi-a spus omul, zâmbind. Îl analizează, întreabă cât e prețul și pleacă mai departe, a spus el și apoi mi-a pus cristalul în mână.

Era un cristal de un albastru translucid, aproape spălăcit, dar în interiorul lui se vedeau fulgerând niște umbre mai închise la culoare, care îl făceau să pară viu.

— E un celestit. L-am primit din Madagascar. Am mai avut cristale de celestit, dar niciodată așa de mari și frumoase ca ăsta.

Îl țineam în palmă și mi se părea că e o ființă vie, iar irizațiile lui pale, unduitoare, erau un cod prin care încerca să îmi comunice ceva.

— Îl iau! am spus și l-am strâns mai bine în palme, hotărâtă să nu-i mai dau drumul.

— Nu ai întrebat de preț, a zâmbit trist vânzătorul. Multă lume s-a uitat la el, l-a admirat, apoi l-a pus înapoi când a auzit cât costă.

— Nu contează! Îl iau! am spus eu și mi-am dat seama că renunțasem la toate sfaturile pe care mi le dăduse mama când mergeam cu ea la piață, și anume să nu mă arăt prea interesată de ceea ce urma să cumpăr. Voiam cristalul și gata, nu-aveam timp de tocmești de doi bani.

— Face o mie de lei, dar fiindcă îl doriți atât de mult, vi-l las la nouă sute.

— Nu-i nevoie, am spus eu și m-am scotocit în portofel, unde am observat cu groază că nu mai aveam decât vreo cinci sute de lei.

I-am pus banii în mână și l-am rugat să păstreze cristalul până când merg la primul bancomat ca să scot diferența. După ce l-am plătit, nu m-am îndurat să-l pun în geantă. M-am plimbat cu el în mâna dreaptă și mă simteam plină de energie. Cristalul avea o bază care se po-

trivea perfect în podul palmei mele, iar colții lui ascuțiți păreau că sunt numai buni să se oprească în tâmpla cuiva care nu era de acord cu mine sau care se uita prea urât la fața mea. Din fericire, sau poate din păcate, toată lumea părea preocupată cu ale lor decât să-mi privească mie fața, așa că nu am lovit pe nimeni. Dar tare aș fi avut chef.

Și atunci mi-am adus aminte de Baba Ecaterina și de prostiile pe care ea mi le spusese atunci, în timpul vizitei la Ploiești. Până în acel moment, păruse că vrăjitoarele nu făcuseră altceva decât să o tapeze de bani pe mama și niciuna nu mă ajutase cu absolut nimic. Privind, însă, la trecători și căutând pe cineva pe care să mă supăr, mi-am adus aminte de Baba Ecaterina și de călătoria pe care o făcusem singură până la ea. Apăruse, iată, arma de care îmi vorbise bătrâna vrăjitoare!

CAPITOLUL 6

O călătorie la Cireșica

„Cireșica deține puterea Magiei negre, vine cu leacuri de trup și suflet, vă eliberează de farmece și blesteme, vă apără de dușmani și oferă protecție împotriva oricăror lucruri magice știute sau neștiute...”

Ăsta era textul reclamei care mă ademenise până în Ploiești și, cu toate părea la fel de bombastic precum celelalte anunțuri de acest fel, m-a frapat asocierea celor două tipuri de leacuri: „de trup și de suflet”.

Am hotărât să merg la Ploiești într-o sâmbătă, cu câteva săptămâni în urmă, fără să le spun nimic alor mei. În fond, de multă vreme nu mă mai întrebau nimic și poate că erau, într-un fel, bucuroși că ies și eu și-mi pierd vremea în lume, fără să mai stau bosumflată în casă.

Între timp, mi-am dat seama că și eu căzusem în misticismele mamei și m-am hotărât să fac cât mai repede cale întoarsă. Cât timp a durat călătoria până la Ploiești, am tot consultat pe telefon mersul trenurilor, hotărâtă ca imediat ce ajung să iau primul tren înapoi spre casă. „Doar nu am dat în mintea mamei!” mi-am repetat, hotărâtă să mă întorc cât mai repede acasă.

Când am ajuns în Ploiești, trenul spre Brașov tocmai se punea în mișcare, așa că l-am lăsat în plata Domnului. În

fond, din câte știam eu, ruta București-Brașov era una dintre cele mai circulate din țară, așa că nu putea să dureze prea mult până venea următorul tren. După ce am verificat, am realizat că aveam de așteptat nu mai puțin de trei ore, așa că am început să mă plimb pe la chioșcurile din preajma gării, încercând să petrec timpul mai ușor. Nu aveam de gând să umplu sufrageria de suveniruri, ca mama, luate de peste tot. Am cumpărat un sandviș și, în timp ce îl mâncam, am văzut cum câțiva băieți mai tuciuorii s-au luat de o fată care stătea pe o bancă. Erau vreo patru și au trecut pe lângă mine aruncându-mi doar o privire fugitivă, scuturându-se de scârbă.

„Să vă ia dracu’!” le-am spus în gând și m-am îndepărtat de gară. Un timp, am privit avioanele care zburau în depărtare, pe deasupra câmpului din fața gării, părând că stropesc cu insecticid, apoi, plictisită, am luat-o la pas pe trotuar.

Un taxi care, probabil, venea din vreo cursă, s-a oprit lângă mine. Șoferul a lăsat geamul și m-a întrebat:

— Vă duc undeva, domnișoară? Am cel mai comod și mai ieftin taxi din tot orașul.

L-am privit și mi s-a părut unul dintre puținii oameni dedicați meseriei și nu dintre cei care și-o fac în scârbă, doar plângându-se de ea, așa că m-am hotărât să-i dau o șansă. Sau poate am vrut doar să-mi dau mie o ultimă șansă în povestea cu vrăjitoria...

— Știți cumva unde locuiește Cireșica? l-am întrebat și, chiar dacă mi-am părut caraghioasă, am precizat: vrăjitoarea Cireșica.

Șoferul a zâmbit și a aprobat din cap:

— Știu unde stau toate vrăjitoarele din Ploiești, domnișoară, că doar din asta trăim. Jumătate din cursele pe care le facem cu clienți din afara orașului sunt pe la vrăjitoare. Urcați, vă rog.

Am urcat și m-am făcut comodă, apoi am văzut că șoferul mă privește curios în oglindă: doar curios, fără nicio urmă de scârbă pe față.

— Ce-i? l-am întrebat, în cele din urmă.

A clătinat din cap, a depășit o mașină care mergea încet în fața noastră, apoi a spus:

— Poate că nu-i treaba mea, dar am mai avut o clientă cu o boală de piele ca a dumneavoastră. Am dus-o prima dată la Cireșica, dar n-a reușit să-i facă nimic. l-a luat numai banii degeaba.

— Eh, asta e, am spus ușor dezamăgită. Măcar o să încerc...

— Stați, că n-am terminat, continuă șoferul. După ce am dus-o de câteva ori la Cireșica, cineva a sfătuit-o să meargă la Baba Ecaterina.

— Și? Ce s-a întâmplat cu femeia?

Șoferul, profitând de faptul că în fața lui nu era nicio mașină se întoarse spre mine cu fața numai zâmbet:

— N-o să vă vină să credeți! După numai două vizite la Baba Ecaterina, femeia nu mai avea nimic pe față. Ultima dată când a venit, am dus-o tot eu cu mașina și avea o față fină ca de bebeluș.

Am căzut pe gânduri: oare era ceva adevărat în ce îmi spunea omul sau doar o poveste de ademenit clienții pen-

tru vreo cunoștință de-a lui? Dar, la urma urmei, ce mare lucru aveam de pierdut, așa că am întrebat:

— Și stă departe Baba asta, Ecaterina?

— Da' de unde? făcu el. A doua stradă de la casa unde stă Cireșica.

Am ezitat preț de câteva secunde și în cele din urmă am spus hotărâtă:

— Atunci, ce mai tura-vura, hai să mergem direct la baba asta.

— Baba Ecaterina, nu uitați să-i spuneți pe nume, că e foarte mândră. Și să vorbiți tare cu ea, că e cam surdă.

În câteva minute eram în fața unei case dărăpănate, care părea că mai are puțin și se prăbușește.

— Să aveți lei, m-a sfătuit șoferul. Că Baba Ecaterina e o țigancă bătrână, care cred că nu a auzit în viața ei de valută.

Am plătit, mi-a dat o carte de vizită și, înainte de a pleca, l-am mai întrebat o dată cât e tariful vrăjitoarei la care mă adusese.

— Pe vremuri, a zis, ghicea sau rezolva problemele pe o găină, două, dar în ultimul timp am auzit că ia o sută de lei. Hai, poate două, dacă e cazul mai greu.

Am privit în urma taxiului, apoi am pus cartea de vizită a șoferului în buzunar și am bătut în poarta care abia se ținea în țățâni. Un câine slab, plin de scaieți, a ieșit dintr-un coteț, a lătrat neconvins de vreo două ori, apoi a intrat înapoi.

Cum nu s-a mai întâmplat nimic, am deschis poarta. A scos un scârțâit exact ca în filmele de groază. Animalul

m-a privit plictisit, așa că am avansat încet spre ușă. Am ciocănit ușor.

Mi-am adus aminte ce-mi spusese șoferul, că baba e cam surdă, așa că am bătut mai tare.

— Intră, s-a auzit o voce hârâită dinăuntru și am împins ușa, care a scârțâit la fel de sinistru ca poarta.

„Dacă baba asta mă vindecă de psoriazis, mi-am jurat în gând, data viitoare îi aduc zece kile de ulei și îi ung personal balamalele, toate, să nu-i mai scârțâie nimic prin casă!”

Dacă la celelalte vrăjitoare unde mă dusesese mama, decorul era pregătit să-i impresioneze pe cei ce urmau să fie fraieriți – globuri de cristal, baghete fermecate și aparate de fum – aici, la Baba Ecaterina, părea că totul e făcut pentru a alunga eventualii clienți.

În spatele ei se afla un șemineu care aducea mai mult a vatră, în care ardea un foc mocnit, deasupra căruia atârna un cazan unde clocotea ceva ce părea să fie toată recuzita vrăjitoarei. Baba, în sine, chiar era o babă și, de la puțină lumină care pătrundea prin geamurile murdare, se vedea că e foarte bătrână. Nu m-am hazardat să-i ghicesc anii, dar aș fi spus cu mâna pe inimă că are cel puțin o sută de ani.

— Apropie-te! a zis, cu aceeași voce hârâită de dinainte și am făcut câțiva pași spre fotoliul așezat lângă vatră.

— Mai aproape, a continuat și am mai făcut câțiva pași, până am ajuns lângă fotoliu.

În ciuda mizeriei care domnea în încăpere, mirosea plăcut, de parcă aerul ar fi fost îmborsărit de la ierburile care fierbeau în ceaun.

— Apleacă-te! a spus vrăjitoarea și am simțit cum mâna ei îmi pipăie cu delicatețe obrazul bolnav. Pentru asta ai venit? m-a întrebat și a privit spre mine cu o căutătură ageră, peste care anii parcă nu-și puseseră nicio amprentă.

Cum n-a mai zis nimic, m-am simțit cuprinsă de nerăbdare și, cu o voce pe care nu mi-o recunoșteam, am spus:

— Plătesc oricât, numai scapă-mă de pacostea asta!

M-am scotocit febril în buzunar după bani și am scos un fișic de sute, dar mâna uscată a bătrânei m-a oprit.

— Nu-i nevoie să-mi plătești! Ce ai tu pe obraz e un blestem de sânge și dacă îți iau bani, blestemul se întoarce întreit asupra mea și a neamului meu.

Mi-am mușcat buzele și am întrebat cu glas tremurat:

— Adică... nu se poate face nimic?

Bătrâna răsuflă greu și răscoli cu un vătrai vechi focul din vatră. Un tăciune îi sări lângă picior. Se aplecă și-l culese cu degetele, aruncându-l înapoi în foc.

— Se poate, sigur că se poate. Orice blestem se poate dezlega, dacă ajungi la cineva potrivit. Și tu tocmai ai ajuns la cine trebuie.

— Și ce ar trebui să fac, ca să scap de blestemul ăsta?

A ridicat ochii din flăcări și m-a privit țință:

— Ai putea să scapi de blestem, dar mă întreb dacă ești gata să plătești prețul?

M-am încruntat și am privit-o mai urât decât aș fi vrut. Deci, până la urmă, tot la bani se ajungea. Tot teatrul ăsta, numai pentru a mai scoate câteva sute în plus de la mine. Aș fi vrut să mă ridic și să plec, dar ceva mai tare ca voința mea mă opri, așa că am întrebat:

— Și cam cât ar costa ca să scap de blestem?

Vrăjitoarea începu să râdă, dar hârâitul ei era mai înspăimântător decât orice altceva auzit până atunci și am fost gata să mă ridic și să fug.

M-am oprit doar pentru că, în cele din urmă, am auzit-o pe vrăjitoare spunând:

— Ca să scapi de blestem nu trebuie niciun ban, ci doar să plătești prețul de sânge datorat.

— Nu înțeleg, am spus – și îmi amintesc ca acum că mi s-a făcut o frică teribilă, de parcă aş fi presimțit ce avea să urmeze.

— Ba înțelegi, spuse vrăjitoarea. Ca blestemul sângelui să se ridice de pe obrazul tău, trebuie să curgă sânge.

— Să curgă sânge, am îngânat-o eu fără să pricep. Cum adică să curgă sânge?

— Da, să curgă sânge, a accentuat vrăjitoarea, oprindu-se, ezitând dacă să îmi spună mai departe sau nu.

Am crezut că trebuie să o îndemn, așa că am întrebat:

— Sângele cui?

Vrăjitoarea clătină din cap a îndoială:

— Norocul tău e că nu trebuie să verși sânge nevino-vat, cum se întâmplă la alte blesteme.

— Dar sângele cui? am întrebat și îmi aduc aminte că începuse să mă enerveze teribil faptul că vorbea atât de greu, încât parcă trebuia să-i extrag fiecare cuvânt din gură cu cleștele.

Dar, pe de altă parte, poate că așa trebuia să se întâmple, așa că am încercat să mă calmez și să ascult mai departe ce avea de zis.

Bătrâna vrăjitoare mai hârâi de câteva ori, mai răscoli puțin jarul din vatră, apoi spuse:

— Fată dragă, ce ai tu pe față nu e o boală, ci o vietate.

Am rămas perplexă și m-am gândit atunci că mi-ar fi plăcut să fie Mihai cu mine, fiindcă el era mereu amator de ipoteze exotice.

Eu n-am fost în stare decât să o îngân pe bătrână:

— O vietate?

— O vietate, confirmă vrăjitoarea. Una care se hrănește cu scârba celor care o privesc.

— Ete trosc! am exclamat, uitând că e viitorul meu în joc.

— Știu că nu îți vine să crezi, dar așa merge treaba cu blestemele astea, a spus apăsât bătrâna.

Am rumegat un timp cele spuse, apoi am întrebat:

— Și pe cine, mă rog, ar trebui să ucid și să-mi ung fața cu sângele lui?

Vrăjitoarea începu iar să râdă hârâit, apoi dădu într-o tuse puternică, din care și-a revenit cu greu. Într-un târziu, a început iar să vorbească, arătând spre un televizor vechi din colț:

— Fată dragă, ai văzut prea multe filme de groază. Nu trebuie să îți ungi fața cu sângele nimănui. Este destul să ucizi pe cineva care a privit cu ură ori scârbă la fața ta.

Chiar dacă ideea în sine mă oripila, în mintea mea făceam deja o listă cu potențiali câștigători.

Vrăjitoarea m-a privit lung:

— Problema e că va trebui să ucizi șapte, ca urma blestemului să dispară cu totul de pe chipul tău...

Văzând că treaba se complică, ar fi trebuit să fiu cuprinsă de îngrijorare, dar în loc de asta am început să râd și am întins mâinile spre ea:

— Vrei să spui că eu, cu mâinile mele, va trebui să omor șapte oameni? Poate uiți că nu sunt decât o fată care, ca toate fetele, nu prea are cine știe ce puteri pe care să le folosească pentru a omorî pe cineva.

Vrăjitoarea dădu din umeri înainte de a vorbi:

— Poate că ești tu slabă acum, dar în momentul în care te vei hotărî să treci la treabă, ura că suferi nevinovată te va întări și tot atunci va apărea și arma potrivită pentru așa ceva.

Mă simțeam ca într-un film horror, așa că m-am ridicat să plec și am întrebat încă o dată:

— Sigur nu trebuie să plătesc nimic?

— Sigur, a confirmat bătrâna, dar dacă tot ai bani, poți pune pe cineva să ucidă în locul tău, dacă tu crezi că nu o poți face. Trebuie neapărat să scapi de blestem!

— Se poate și așa ceva?

— Se poate, cum să nu? Dar să nu uiți că dacă pui pe cineva să ucidă un om care a privit cu scârbă la rana de pe fața ta, între primul și următorul nu trebuie să treacă mai mult de trei zile, altfel blestemul revine.

Privi lung în flăcările pâlpâitoare ale focului și am crezut că a terminat, dar mi-a făcut semn să mă apropii. M-a prins cu mâna pe după gât, cu putere, și am auzit cum spune, de data asta fără să mai hârâie deloc:

— Când ajungi acasă, primul lucru pe care îl vei face e să cauți un caiet și să îi treci acolo pe toți cei șapte oameni

despre care crezi că ar merita să moară. Apoi ai răbdare și lasă vremea să treacă. Nu uita ca în dreptul fiecărui nume să mai treci pe unul, fiindcă dacă cineva moare sau pleacă între timp, să se împlinească numărul celor morți în numele tău.

Nici nu mai știu cum am ieșit de acolo, cum l-am chemat pe taximetristul care îmi dăduse cartea de vizită și nici când m-am urcat în tren sau cum am ajuns acasă. În minte aveau doar grămezi de câte șapte cadavre.

Ajunsă în odaia mea, am notat totul în jurnal și, pentru că mi-am dat seama ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi citit ce am scris, am improvizat un carton din care am făcut un fund dublu, sub care am ascuns jurnalul care avea pe ultima filă lista cu cei șapte și rezervele lor.

De-a lungul timpului, lista a suferit modificări, după cum îmi aminteam sau după cum mă supăra cineva, dar am avut grijă ca mereu șapte persoane și dublurile lor să fie mereu trecute acolo, în jurnal.

CAPITOLUL 7

Planuri pentru un viitor mai bun

Cristalul de celestit l-am pus pe o etajeră, ca să îl am tot timpul sub ochi, apoi m-am gândit la viitorul apropiat. Bineînțeles că nu aveam de gând să ucid pe nimeni, dar era bine să îmi organizez lucrurile ca și cum, la un moment dat, aș fi fost nevoită să fac asta. Ca și cum aș fi fost capabilă să fac asta.

Mai întâi l-am sunat pe Mihai și l-am rugat să vină la mine. Ce voiam să discut cu el nu se putea vorbi într-o cofetărie, pentru că aș fi atras prea mult atenția asupra mea, din cauza fetei. Cu atât mai puțin la telefon.

Alarmat de graba din vocea mea, a ajuns în mai puțin de zece minute și a intrat direct în casă. Atât mama, cât și tata, îl cunoșteau ca pe un cal breaz încă de mic, așa că nu își făceau griji din pricina lui, chiar și când apărea pe neașteptate la noi.

— S-a întâmplat ceva? au fost primele cuvinte pe care le-a spus când a ajuns în cameră.

Am deschis ușa și am privit pe coridor. Uneori, mama se mai lăsa învinsă de curiozitate și asculta pe la uși. De data asta n-a făcut-o, așa că m-am întors spre Mihai. I-am arătat pe telefon fotografia cu textul de pe zid, pe care

apucasem să o fac chiar înainte ca tata și zugravii lui să o șteargă.

— Știi ceva despre asta?

Mihai a făcut ochii cât cepele:

— Doamne, Celestine, ce îți trece prin minte? De unde naiba aş putea să știu eu așa ceva?

L-am privit încruntată:

— Dar ai o bănuială?

Mihai coborî privirea, încurcat, așa că l-am presat:

— Deci, te gândești la cineva! Mintea ta analitică are ceva bănuieli sau măcar ipoteze?

A clătinat din cap și a spus:

— Știi cum se zice: hoțul cu un păcat și păgubașul cu o mie...

Pentru că îl priveam încă destul de crunt, s-a simțit dator să îmi explice:

— Adică, păgubașul bănuiește o mulțime de oameni și, astfel, își face păcate.

Am trântit telefonul pe pat și am țipat:

— Să te sparg, Mihai, da!? Să te sparg până-ți ies pildele biblice din cap și-mi dai un nume! Sau mai multe, dacă e cazul...

Mihai s-a înroșit, mai întâi, așa cum face el de obicei, apoi a spus încet:

— Cred că Juppy și Tase te numeau, când nu erai de față, șopârlă...

— Ei, a fost așa greu? l-am întrebat, dar n-am putut să continui, pentru că a intrat mama, alarmată:

— S-a întâmplat ceva? Te-am auzit țipând.

Am ridicat brațele, exasperată:

— Da, mama, sigur că s-a întâmplat. Uite, l-am adus pe Mihai aici să mă reguleze și acum zice că nu vrea. Bate-l! Ceartă-l! Fă ceva cu el, că mă enervează!

Maică-mea s-a oprit în ușă, consternată, privind uluită când la mine, când la Mihai.

— Aaaaa, a bâiguit ea, în cele din urmă, părând că îi lipsește aerul.

— Da, mamă, am continuat necruțătoare. Și „aaa” și „bee” și „cee” și tot așa, până la sfârșit, dar lasă dracului alfabetul și convinge-l pe Mihai să mi-o tragă, pentru că altfel îl strâng de gât!

Maică-mea a zâmbit palid și a spus mai mult în șoaptă:

— Cred că problema mă depășește, așa că, mă retrag...

S-a oprit o clipă în ușă, privind la noi cu ochi pierduți. Cred că a vrut să adauge: „Copii, să fiți cuminți!”, așa cum ne spunea pe vremuri, cu ani în urmă, când rămâneam singuri în camera mea. Dar și-a dat seama că nu mai e cazul, așa că a închis ușa după ea, cât a putut de încet.

— Ce-a fost asta?! a întrebat Mihai, încruntat.

Am dat din umeri, nepăsătoare:

— Deocamdată, o glumă, dar cu timpul poate că va deveni ceva serios. Mi-am domesticit mama, să nu mai calce pe-aici când ești la mine.

Am ridicat telefonul de pe pat și i-am arătat iarăși fotografia cu textul de pe zid.

— Deocamdată, tata a șters inscripția, dar s-ar putea ca cineva să fie suficient de supărat pe mine și pe mutra mea de șopârlă, așa că va simți iar nevoia să scrie pe zid.

M-am prefăcut că nu văd cum se strâmbă când am pomenit de *mutra mea de șopârlă* și am continuat:

— Cum am putea afla cine face asta?

De data asta era într-adevăr o problemă pe măsura minții lui analitice. S-a apropiat de geam și a privit afară. A socotit ceva, apoi a măsurat din ochi și în cele din urmă a spus:

— Uite acolo, îmi arată el spre un castan din fața casei. Am privit, l-am văzut și n-am înțeles nimic.

— Dacă am pune acolo o cameră wireless mică, ai putea vedea aici, pe laptopul tău, cine se apropie de zid. Sau dacă ai hardul destul de încăpător, ai putea să salvezi toate filmările și să le redai când vrei tu.

Mi s-a părut o idee bună:

— Ai putea să te ocupi tu de asta pentru mine?

L-am văzut ezitând și au trecut câteva clipe până când să îmi dau seama de ce: chiar dacă provenea dintr-o familie destul de înstărită, Mihai își cheltuia și ultimii bănuți pe substanțe și tincturi exotice, în speranța că va găsi un remediu pentru boala mea.

Am zâmbit și m-am îndreptat spre spre plicurile cu bani din bibliotecă, pe care tata mi le punea acolo, din când în când, în speranța că astfel își va cumpăra liniștea.

Am luat pe pipăite unul care mi se părea mai gros, apoi le-am luat și pe celelalte două, de lângă el.

— Ia de-aici! i le-am întins cu nonșalanță de nabab.

Mihai s-a uitat scurt în ele și a spus mirat:

— Doamne, Celestine! Dar aici sunt mii de euro. O cameră wireless face cel mult...

— Păstrează-i pe toți, l-am întrerupt. În curând o să te pun să-i cheltuiești.

— Bine, dar...

I-am făcut semn să se oprească, ca să mă pot gândi la ce aveam de făcut.

Am căutat într-unul din vechile caiete de școală și am extras de acolo o foaie de hârtie, scoasă la o imprimantă color, cu o șopârlă verde și drăguță pe ea.

— Cam la două, trei zile, în ultimele săptămâni de școală, am găsit câte o fotografie ca asta pusă în bancă.

Mihai a privit poza lung:

— Și ce aş putea să fac eu?

M-am întins și am mai scos un plic cu bani:

— Păi, du-te la liceu, precis e numai vreun paznic, doi, pe acolo, mituiește-i și vezi cine a intrat dimineața în clasa noastră. Pe spatele fotografiei ai să găsești notate zilele când am găsit fotografii în bancă.

Mihai luă plicul și se scărpină încurcat în cap:

— Cred că am să mă descurc... anul trecut chiar eu i-am ajutat pe cei de la firmă să regleze camerele.

— Eram sigură, i-am spus zâmbind, dar mai e ceva.

Cum m-a privit întrebător, fără să își dea seama despre ce anume este vorba, i-am arătat fotografia cu șopârla:

— Vreau să îmi cumperi un terariu și două șopârle din astea. Sau dacă nu găsești chiar așa, încearcă să fie cât mai asemănătoare.

A părut să nu înțeleagă, în continuare.

— Tu cumpără doar, am să-ți explic mai târziu despre ce e vorba.

M-a privit îngrijorat și puțin fâstâcit:

— Celestine, noi chiar trebuie să stăm de vorbă.

— Păi, hai să vorbim...

— Nu așa... ci la modul foarte serios. Cu tine se întâmplă ceva.

Mi-am atins pata de pe față cu mâna:

— Altceva în afară de asta?

Înclină din cap, fără să spună nimic, așteptând, ca de obicei, să îl îndemne la vorbă. Am făcut-o și, în cele din urmă, a spus cu greutate:

— În ciuda a ceea ce spui tu, eu nu cred că pata ta e provocată de psoriazis.

Am ridicat din sprâncene, puțin cam prea teatral, și i-am zis aspru:

— Explică-te!

— Bine: se aseamănă foarte mult la simptome cu psoriazisul, dar chiar dacă e tot un fel de boală autoimună, sunt sigur că e altceva... pe care cu puțin timp la dispoziție aş putea, în cele din urmă, s-o vindec.

— Mihai, te înțeleg și mi-e milă de tine și de credința ta, dar dacă zece medici au spus că e psoriazis și că o să îmi treacă doar când o să mă trec și eu de pe lumea asta, tu de ce te împotrivești și crezi altceva? Ei au pritocit medicina ani de zile, pe când tu ai studiat abia un an, doi, din tratate vechi și de pe internet. Cum să te cred pe tine și nu pe ei?

Și-a privit multă vreme mâinile, fără să spună nimic. Asta era o altă caracteristică a lui: când avea ceva important de spus, parcă se bloca, nu altceva. Dar atunci când

își dădea drumul, nu-l mai puteai opri. Acum nu a spus prea multe și a fost scurt și concis:

— Celestine, medicii studiază sute de boli în zeci de ani. Eu, de când ți-a apărut pata pe față, nu mai studiez altceva decât boala ta. Să nu uităm că medicina orientală spune că nu există boli, ci există bolnavi...

— Perfect de acord, Mihai. Studiază-mă cât vrei, dar vei ajunge la aceeași concluzie: cândva, cei doi gameți ai părinților mei și-au făcut de cap și, de la atâta plăcere, au luat-o razna.

— E păcat să vorbești așa și știi foarte bine asta. Părinții tăi nu au nicio vină.

— N-au, bineînțeles că nu au. Numai că, într-un fel, ai și tu dreptate: psoriazisul meu este cu adevărat ciudat.

— De ce? a întrebat el dintr-odată curios.

— Am citit și eu pe internet și în cărțile de medicină pe care mi le-ai dat și cunosc toate locurile unde ar putea apărea psoriazisul...

— Da, și? întreabă el curios.

— De câteva zile mi-a apărut o pată pe fund.

A părut dezamăgit:

— E posibilă și localizare în zona inghinală: e specificată în toate tratatele de specialitate.

Am plescăit nervoasă din buze:

— Am impresia că nu ești atent la ce-ți spun: pe fund, pe cur, ca să fiu mai exactă, nu în pliurile inghinale.

Lui Mihai al meu, cel mai timid băiat din liceu, i-au strălucit ochelarii de curiozitate și a spus prompt.

— Să văd, vreau să văd!

Am pufnit în răs și m-am întors cu spatele la el, apoi, cât de încet am putut, mi-am tras mai întâi pantalonii în jos, apoi și chiloții.

Mihai nici nu mai respira, cu ochii la fundul meu.

— Ar fi politicos să spui: mișto cur, fato, sau, dacă ți-e rușine, să pronunți cuvinte de curând introduse în dicționar. Ai putea zice: Wow, ce mușchi fesieri mișto ai, Celestine!

Nu părea să mă audă, cu ochii țintă la fesele mele.

— Foarte interesant! a spus el, în cele din urmă. Pot să pun mâna?

Am ridicat din umeri:

— Servește-te! Fă ce vrei cu el!

Probabil că a zâmbit rușinat la spusele mele cu dublu înțeles, dar în loc de asta am simțit o atingere ușoară. Pata de pe fund încă nu mă durea la atingere, așa că mă puteam concentra pe atingerea lui și am strâns din dinți ca să nu izbucnesc în lacrimi: aveam nouăsprezece ani și era pentru prima dată când un băiat mă pipăia pe fund.

Am înghițit nodul din gât și l-am întrebat, mai mult ca să-mi schimb gândurile:

— Și dacă de data asta e ceva molipsitor și ai să te îmbolnăvești și tu?

— N-am eu norocul ăla, a spus, tot cu mâna pe fundul meu.

— Adică cum? m-am întors eu pe jumătate spre el.

— Păi, dacă mă îmbolnăvesc și eu, nu mai trebuie să te deranjez pe tine și pot să încerc pe mine preparatele pe care le fac.

Am dat să-mi trag chiloții, dar Mihai m-a oprit și m-a întrebat:

— Pot să iau o bucățică?

Am chicotit, revenită la sentimente mai bune:

— După cum ți-am zis, poți să îl iei pe tot și să faci ce vrei cu el!

A scos din buzunar o pensetă, a sterilizat-o stropind-o cu un parfum pe care l-a luat de pe noptieră, a extras o bucățică mică de țesut și, dacă m-am așteptat să mă doară, m-am înșelat, pentru că nu am simțit nimic.

Înainte de a pleca, s-a oprit în ușă:

— Poate nu e treaba mea, dar vreau să te întreb ceva.

— Păi, spune și o să vedem dacă e sau nu treaba ta.

A plecat ochii în jos, ca și cum i-ar fi foarte rușine, dar în cele din urmă a întrebat:

— O să îți aduc cele două șopârle, dar îmi spui, te rog, ce vrei să faci cu ele?

Am zâmbit:

— De data asta chiar ai dreptate: nu e treaba ta... dar, pentru liniștea ta, gândește-te că vreau doar să am și eu niște animale drăguțe pe lângă mine.

— Nu cred, a răspuns prompt, un pic prea prompt – semn că se gândise intens la șopârle, imediat cum îi spusese de ele.

— Ce te face să te îndoiești? am întrebat.

— Păi, poate n-ar trebui să îți spun, dar în ultimul timp te-ai schimbat foarte mult.

— Da, am observat și eu, am spus, mângâindu-mi pata de pe față.

— Nu la asta mă refer, a spus ezitând, ci la felul în care te porți. În ultimul timp, parcă nu ești tu. Ești mai dură, mai directă, ca și cum altcineva te-ar conduce din umbră.

Am izbucnit în râs și i-am spus:

— Da, am văzut și eu filmul ăla SF în care niște ființe pătrund în creierul oamenilor și iau hotărâri în locul lor. Așa ceva crezi că se întâmplă și cu mine? Mi-a invadat pata de pe față și creierul?

A făcut un gest cu mâna, ca și cum ar fi dat la o parte spusele mele, apoi mi-a zis:

— Dacă o pată a apărut pe fundul tău, într-un loc total atipic, de ce nu ar putea să avanseze boala până în creier, unde ar putea să îți afecteze comportamentul?

Am rumegat în tăcere constatarea lui. Iar el, înainte de a ieși pe ușă, a spus:

— Dacă vrei să te folosești de cele două șopârle ca să te răzbuni, asta cred. Dar dacă vrei să le crești ca animale de casă, atunci îmi cer scuze de pe-acum. Deși nici asta nu prea e în regulă. Ai putea să-ți cumperi iepuri sau hamsteri. Adică, mamifere... oricum, ceva mai apropiat de specia noastră.

Am privit mult timp ușa închisă, ascultând în surdină cum Mihai își cere scuze mamei. Speram să nu mă dea de gol cu noua pată apărută pe fund, pentru că asta ar fi însemnat noi vizite pe la spital și noi rânduri de analize.

Am ridicat din umeri și am deschis sertarul noptierei unde aveam jurnalul, am început să completez liste și să-mi fac planuri de viitor.

CAPITOLUL 8

Lista unor viitoare victime

În agendă aveam notate toate momentele în care fusesem jignită de cineva din cauza înfățișării mele. De ce țineam așa ceva era greu de explicat și, cu toate că îmi era respectată intimitatea și n-am simțit niciodată vreo urmă de control din partea părinților mei, jurnalul stătea pitit sub fundul fals al sertarului.

Iar dacă Mihai credea că am început să mă schimb, se înșela amarnic: așa fusesem dintotdeauna, numai că îmi ascunsesem adevărata fire și îmi înecasem frustrările în hohote de plâns, încercând să mă ascund de alții pentru a nu-mi simți slăbiciunea.

De astăzi, gata cu plânsul! Să mai plângă și alții. Am privit în oglindă, înainte de a deschide jurnalul și mi s-a părut o clipă că o văd pe mama vitregă a Albei ca Zăpada, transformată în vrăjitoare rea. Am zâmbit, dar imaginea nu a câștigat nimic în bine, așa că am revenit la jurnal: descoperisem o cale să o aduc la suprafață pe Albă ca Zăpada, pe care o simțeam ascunsă undeva adânc în mine, sub rana lăsată de boală pe fața mea.

Prima însemnare din jurnal era de acum patru ani și, înainte de a citi ce notasem, am rămas uimită cât de cali-

grafic aveam scrisul, cu numai atât de puțin timp în trecut. În ultima vreme, scrisul mi se urâtise, devenise mai colțuros, ca și cum ar fi ținut isonul cu înfățișarea feței.

Aveam să rezolv cândva și asta, dar acum erau alte priorități, așa că m-am aplecat peste jurnal. Trebuia să caut șapte persoane pe care le-aș fi dorit moarte. Nu că aș fi dorit să le ucid, Doamne ferește, dar era reconfortant să știu că am lista gata făcută.

Primele rânduri erau despre Loli. Nimeni nu-i știa numele adevărat, dar toată lumea îi spunea Loli.

Începând să citesc întâmplarea, mi-am adus aminte de toată grozăvia acelei zile. Eram la începutul clasei a noua, pata de pe față abia mi se vedea, iar dacă o ascundeam bine sub păr, n-o băga nimeni în seamă.

Pe drum, chiar lângă poarta liceului, își făcea veacul un cerșetor care le amuza pe fetele care mă însoțeau, pentru că vorbea o grămadă de măscări. Nu știa nimeni precis cum îl cheamă, dar, cum am zis, toți îi spuneau Loli. Pentru noi era Loli și atât. Era un bărbat între două vârste și făcea pe ologul, dar, de câteva ori, când întârzasem prin oraș, după terminarea orelor, îl văzusem mergând fără nicio problemă.

În ziua când s-a petrecut incidentul menționat în jurnal, ajunseseam cu câteva minute mai repede la liceu, pentru că voiam să completez ceva la lecția de română.

Fiindcă rămăsesem cu câțiva bani mărunți de la chioșcul de unde îmi cumpărasem un croisant, m-am aplecat deasupra lui Loli, să îi pun în pălăria așezată pe trotuar, în fața lui.

Înainte să îmi dau seama, m-a prins cu mâna lui murdară, cu unghiile crescute haotic, care o făceau să semene cu o gheară, m-a tras până lângă el și mi-a șoptit, cu o voce libidinoasă:

— Auzi, fetițo? Bani îmi dau toți ȣiganii, dar de la tine aș vrea o bucățică...

— Bucățică de ce? am întrebat nedumerită și abia atunci mi-am dat seama că sunt încă cu croisantul în mână. Am încercat să mă eliberez, ca să-l rup în jumătate ori chiar să i-l dau pe tot, numai să scap din strânsoarea lui.

— He, he! a nechezat el lubric. Auzi la ea, ce întrebare: bucățică de ce? O bucățică de păsărică, frumoaso. O bucățică de păsărică roz și umedă, ca a ta. E tot ce aș vrea de la tine...

Cum nu venea nimeni, ar fi continuat probabil mult și bine să-mi ceară ce dorea el de la mine, dar chiar atunci părul mi-a alunecat într-o parte și mi-a dezvelit pata de pe obraz, făcându-l să-mi dea drumul oripilat și să-și șteargă panicat mâna de zdrențele lui.

— Uhu! a făcut speriat. Pleacă, nu mai vreau nimic de la tine. Ești mai scârboasă decât o broască râioasă!

Din urmă m-a ajuns Matilda, o fată cu un an mai mare, pe care o cunoșteam din vedere.

— Ce-i? m-a întrebat ea, ușor amuzată. Ȣi-a cerut și ȣie o bucățică? Stai liniștită, că nu-i periculos. Vorbește el așa, mai porcos, dar, crede-mă, nu-i periculos.

Văzând cât sunt de afectată, a încercat să mă liniștească până la intrarea în liceu, dar eu n-am fost capabilă să mai scot niciun cuvânt. Și nu atât din cauza felului cum îmi

vorbise cerșetorul, așa cum credea Matilda, cât din cauza scârbei și ororii pe care am simțit-o în vocea lui.

Atunci nu mi-am dat seama, dar era un sentiment cu care a trebuit încetul cu încetul să mă obișnuiesc. M-am obișnuit, e drept, dar nu am putut ierta și acum vor simți cu toții ce înseamnă să superi o fată care nu mai are nimic de pierdut.

Am luat cristalul de celestit în mână și am continuat să citesc din jurnal.

După Loli urma Ramona, o grăsană libidinoasă care se ținea tot timpul după mine și mă lăuda într-un fel pe care îl găseam chiar și eu dezgustător. Dar cum eram în situația în care eram, am fost nevoită să o accept, ba chiar să mă prefac bucuroasă de compania ei.

Eram destul de naivă încât să nu îmi dau seama că mă exploata în ultimul hal. Până nu mi-a deschis ochii Mihai, nu am realizat că plimbările noastre se terminau de obicei într-un magazin de haine de fițe. Și tot de obicei, cum ea era mai plinuță, își găsea greu haine pe măsură, dar totmai când ajungeam noi se găsea câte ceva care i se potrivea perfect. Păcatul ei era că nu avea niciodată bani la ea și dacă eram eu așa de bună să-i împrumut până mâine... „Mâinele” ăsta în care trebuia să îmi dea înapoi banii nu mai venea niciodată, dar nu băgam un asemenea fleac în seamă, bucuroasă că aveam și eu cu cine să mă plimb.

După mai bine de un an în care cred că am băgat în hainele de pe curul gras al Ramonei mii de euro, Mihai mi-a explicat într-o zi cum stă treaba cu ea. Nu am vrut să cred nimic și atunci mi-a dat telefonul, să ascult o în-

registrare. Fusesse cu mai multe fete la un bar și la un moment dat s-a prefăcut că are treabă, iar când a plecat și-a „uitat” telefonul pe masă, setat pe înregistrare.

Nu există pe lume animal cât de cât scârbos cu care Ramona să nu mă fi asemuit în cele câteva minute cât a durat înregistrarea, dar a adăugat că beneficiile primează, chiar dacă vomită câte o jumătate de oră după ce ajunge acasă.

Spre uluirea ei, am rupt brusc relațiile și am mai completat o pagină în jurnal.

N-am mai citit fiecare caz în parte, ci doar am numărat peste douăzeci de file în care descriam pe larg ce mi se întâmplase de fiecare dată.

Ultimii doi din jurnal erau taximetristul și profesoara supraveghetoare de la examenul de bacalaureat.

Deci, frica vrăjitoarei, că n-aș avea șapte persoane la îndemână, în cazul că aș fi dorit să trec la treabă, era complet nejustificată. Aveam, slavă Domnului, de unde alege. Pentru că eram o fire ordonată, am făcut lista cu cele șapte persoane, apoi am ales și câte o rezervă pentru fiecare, în cazul în care nu l-aș fi găsit repede pe primul preferat. În capul listei am scris mare, cât am putut mai caligrafic: „Lista Celestinei”.

Problema nu era însă lista, ci să prind curajul de a trece la treabă.

CAPITOLUL 9

Probleme

După momentul în care am completat lista, au urmat două zile cu vreme urâtă, care m-au deprimat suficient încât să nu mai am chef să ies din casă. În tot acest timp m-am gândit de nenumărate ori la Loli și la mutra lui, când avea să vadă că îl pocnesc cu cristalul de celestit în tâmplă. Între timp, m-am documentat pe net și am aflat că acolo, în tâmplă, e cel mai bine să lovești un om dacă vrei să îl termini din prima. Am citit o mulțime de lucruri despre loviturile în tâmplă și, cu cristalul de celestit în mână, îmi pregăteam lovitura mortală. Colții pe care îi avea cristalul păreau anume făcuți pentru așa ceva.

Pe timpul vacanței, Loli își abandona locul de cerșit de lângă liceu și se muta pe undeva pe lângă o bisericuță mai ferită, dar mereu plină de enoriași datorită slujbelor atipice pe care le ținea preotul de acolo.

De câteva ori l-am văzut de la mare depărtare și, de parcă aș fi bănuir ce urma să vină, am stat și l-am urmărit o vreme. L-am privit cum intră după câteva ore de cerșit într-o bodegă din apropiere, probabil să-și transforme în băutură „agoniseala” de peste zi. Mai aflasem că își făcea veacul pe niște cartoane din spatele bodegii, deci ar fi fost

ușor de „rezolvat”. Așa numeam în mintea mea ceea ce aveam de gând să fac: „rezolvare” – nu crimă, cum ar fi trebuit să spun de la început. Dar parcă mi-era mai ușor așa.

Apoi mi-am adus aminte de puterea cu care individul mi-a prins mâna, când m-a oprit în fața liceului. De acord, avea o vârstă și probabil avea să fie sub influența alcoolului atunci când aveam să-l abordez. Dar dacă se opunea, dacă avea să-mi imobilizeze mâna cu cristalul, să mă împiedice să-mi duc planul la îndeplinire?

Am făcut, așadar, o ieșire scurtă până la magazinul de arme de pe strada Republicii și mi-am cumpărat un aparat de electroșocuri, compact, pe care l-am și încercat pe un câine, în drum spre casă. Era un animal mare, care mă lătra mereu furios, de dincolo de un gard forjat, când treceam pe lângă el. Am privit în jur, să fiu sigură că nu mă vede nimeni, apoi am atins electrozii de botul rânjit, ieșit în afară printre barele gardului. A căzut ca fulgerat, iar eu m-am îndepărtat grăbită, de parcă aș fi comis deja prima crimă.

Am ajuns acasă tocmai când suna Mihai. Mi-a spus că trebuie să treacă pe la mine, fiindcă are să-mi dea o veste mare. A sosit și mi-a zis că i-a identificat pe cei care îmi lăsau fotografia cu șopârle în bancă. Așa cum mă așteptasem deja, erau Juppy și Tase.

Am zâmbit subțire când mi-a spus de ei, pentru că deja se aflau la loc de cinste pe lista mea. Mi-a mai zis că instalase încă de ieri camera wireless și că azi noapte a avut deja primele rezultate: tot Juppy și Tase au lipit pe zid un

poster cu aceeași șopârlă pe care o găseam în bancă și cu aceeași inscripție care fusese pe graffitti.

Descărcase imaginile pe telefonul său și mi le-a arătat de două ori, până m-am convins că sunt ei.

— Bine, l-am întrebat eu, și posterul unde este, pentru că azi, când am ieșit, nu era nimic acolo?

A zâmbit trist și mi-a mai arătat în continuare un filmuleț cu tatăl meu care, la prima oră a dimineții, controla zidul și rupea posterul.

Bietul tata! Nu știa, dar în curând urma să-l scap de grija inscripțiilor de pe ziduri.

Mihai m-a văzut cum zâmbesc și mi-a spus:

— Sper că nu îți trece cine știe ce gând trăsnit prin cap.

— Mihai, în ultimul timp toate gândurile mele sunt trăsnite, dar nu felul de trăsnială la care te gândești tu.

— Sper, a spus el ușurat, pentru că vestea cea mai bună am păstrat-o pentru sfârșit.

A scos din buzunar, cu gesturi de mare magician, o bucățică de hârtie, pe care mi-a întins-o triumfător. Părea

*Tinctura Regia,
The Royal Tincture.*

Take Musk, half a scruple; Civet, 2 grains; Balsam of Peru, 12 drops; Oil of Cloves, 4 drops; of Rhodium, two drops: Drop these upon half a dram of Salt of Tartar, and mix them well together; then pour upon the Mass rectified Spirit of Wine, 4 ounces; and let them stand in a Heat equal to that of the Sun, in a close Vessel many Days; and afterwards pour off the clear Spirit by Decantation.

This is fit only to be kept in readiness to flavour any cordial Dram, where such things are proper and required; and is as good for this Purpose as can well be contrived: The least Drop is sufficient for many Ounces of Liquor. This is a Preparation of *Le Mort*.

Tinctura Rosin Solis,

digest them together several Days, and decant the Clear for Use.

This is stronger than any of the Preparations before given under Opium, in Part 2. of a liquid Form. Its Dose is from 2 to 8 Drops; the Virtues do not materially differ from any of them. This is from *Le Mort*.

*Elixir Asthmaticum,
Elixir against Asthma.*

Take Money and Liquorice-root, of each 4 ounces; Flowers of Bramin and Opium, of each a dram; Camphire, 2 scruples; Oil of Aniseed, half a dram; Salt of Tartar, 1 ounce; Spirit of Wine rectified, 8 pound: digest all together for some Weeks, shaking the Vessel often; then strain and filter for Use.

This is also directed by *Le Mort*; but it is not by a great deal so much attended to as it deserves: For there is not any Composition of our Shop

o copie salvată pe calculator după un manuscris vechi, cu litere ciudate, greu de citit pentru un om obișnuit.

Am privit-o lung și, în cele din urmă, i-am spus:

— Nu înțeleg nimic!

Mihai a zâmbit, făcând pe misteriosul:

— Ți-am zis că am corespondat cu o mulțime de doctori, astrologi și chiar alchimiști, în speranța că voi întâlni pe cineva care a văzut o boală asemănătoare cu a ta. Până la urmă, doctorul Baltazar, din Spania, mi-a trimis copia acestui vechi manuscris, pe care l-a găsit într-o bibliotecă cu acces restrâns și mi-a spus că această tinctură a vindecat pe vremuri o boală care se manifestă identic cu a ta.

S-a scotocit în buzunarul de la geacă și a scos un flacon de sticlă pe care mi l-a întins.

— „*Tinctura regia*” se numește soluția și se aplică de trei ori pe partea vătămată, cu o bucată de vată sau un șervețel. În cel mult 21 de zile nu mai rămâne nimic din pată...

Am privit cu îndoială flaconul și el a crezut altceva, pentru că a spus grăbit:

— Numai atâta am putut prepara deocamdată, pentru că substanțele folosite sunt destul de scumpe, dar am să mai prepar imediat ce fac rost de bani.

Am arătat absentă spre raftul din bibliotecă, unde erau banii, și nu am spus nimic, pentru că mă gândeam la ceva care îmi venise chiar atunci în minte: douăzeci și una de zile era exact numărul de zile în care eu ar fi trebuit să ucid cei șapte oameni, la un interval de câte trei zile.

După ce Mihai a luat banii din raftul bibliotecii, s-a întors spre mine:

— Șopârlele îți vin mâine prin curier, dar te rog să nu faci o prostie, pentru că am o presimțire că de data asta totul se va termina cu bine.

Mi-am mușcat buzele și Mihai a interpretat în felul lui ezitarea mea:

— Uite, ca să nu riști prea mult, eu propun pentru început să îți dau cu soluția numai pe pata de pe fund, iar dacă are efect, trecem cu tratamentul și la față.

I-am întins flaconul fără să spun nimic, apoi am mers în baie și i-am adus niște vată.

Mi-am tras chiloții în jos și Mihai a început să îmi tamponeze pata cu preparatul lui. Avea un miros ușor mentolat și părea de-a dreptul răcoritor pe piele. Era gata să termine când exact atunci și-a găsit și mama să dea năvală cu cine știe ce i se năzărise ei, ca de obicei.

A rămas perplexă în ușă când ne-a zărit în poziția aia dubioasă.

— Ce naiba faceți? a întrebat ea uluită.

— Ție ce ți se pare că facem, mamă? am întrebat-o calmă. Tocmai l-am convins pe Mihai să mi-o tragă și dai tu buzna să ne întrerupi.

Arată nedumerită spre tamponul din mâna lui Mihai:

— Bine, dar ce face cu...?

— Mamă, lui Mihai îi e frică de microbi și a vrut să mă dezinfecteze mai întâi. Acum ne lași?

Ne-a lăsat. Și-am auzit-o chicotind singură pe hol.

Mihai a clătinat nedumerit din cap:

— S-a întâmplat ceva cu maică-ta în ultimul timp? Pare schimbată.

Am ridicat din umeri și l-am întrebat:

— Tu dacă ai avea o fată ca mine, n-ai lua-o razna?

— Poate, a răspuns el și, văzând că vreau să îmi ridic chiloții, m-a oprit.

Am izbucnit în râs:

— Mihai, vorbele de dinainte erau pentru maică-mea, să o exasperez, nu pentru tine, ca să te conving să mi-o tragi.

A roșit, așa cum mă așteptam, și pe urmă mi-a spus:

— Profesorul Baltazar mi-a zis că ar vrea să vadă cum evoluează boala, așa că aș dori să fotografiez pata zilnic, să putem observa schimbările. Dacă tinctura își face efectul, doctorul chiar merită să afle asta.

L-am privit cu îndoială:

— Mihaiule, dacă îmi pui bucle pe internet, te ia mama dracului.

A roșit și mai tare, dar tot mi-a pozat de câteva ori fundul, apoi i-am făcut vânt, să mă pot gândi la ale mele.

Iar „ale mele” nu erau foarte multe, dar erau importante: să aștept să văd dacă tinctura doctorului Baltazar își face efectul sau să încep să pun în aplicare planul vrăjitoarei?

Uneori mă priveam îndelung în oglindă și mă întrebam când am trecut de la „poate” la „sigur” cu privire la ce-mi spusese Baba Ecaterina?

Am avut mereu îndoieli cu privire la eficacitatea metodei sale, dar uneori simțeam nevoia să le fac rău celor care râseseră de mine, indiferent de consecințe. Dacă viața mea era de rahat, a lor de ce să fie altfel? Din când în când, mă gândeam și la cele spuse de Mihai, la posibi-

litatea ca boala să-mi fi afectat și creierul. În acest caz, soluția lui nu-mi mai era de niciun folos, pentru că nu vedeam nicio metodă prin care să îmi badijonez vreo pată apărută pe creier.

Am revăzut de nu știu câte ori lista și pe urmă am realizat că, în cele din urmă va trebui să iau o hotărâre. Aveam o problemă cu cel de pe locul șapte, dar urma să modific lista când mă voi fi întors, pentru că aveam de gând să merg iar în oraș, doar așa, ca să îmi mai limpezesc gândurile. Am ieșit, așadar, cu electroșocul pregătit în buzunarul de la geacă, pentru orice eventualitate. Eventualitatea s-a ivit mai repede decât am crezut, când am trecut iar pe lângă dulăul pe care îl mai electrocutasem o dată. Câinele ăsta ori nu auzise de Pavlov ori era hotărât să nu-i pese de el, pentru că s-a repezit iar la mine prin gardul de fier forjat, cu boticul expus perfect planurilor mele. Am băgat iar în el cei nouăzeci de mii de volți pe care se lăuda aparatul că-i poate livra și am avut plăcerea perversă să-l văd din nou cu etichete în sus și plin de spume.

Am părăsit grăbită locul faptei, conștientă că l-am electrocutat când era în curtea omului, pe o proprietate privată și nu pe stradă, unde aș fi putut motiva că m-a pus în pericol. M-am scuzat, în sinea mea, spunându-mi că era o repetiție necesară pentru ce aveam de gând să fac și mi-am propus să nu uit să pun iar aparatul la încărcat când ajung acasă.

Am ajuns, am pus aparatul la încărcat și m-am hotărât ca mâine să fie prima zi. Problemele aveau să apară mai târziu, dacă voi observa că pata de pe fund se micșorează

și mă voi întreba dacă soluția doctorului Baltazar și-a făcut efectul sau era vorba de blestemul de care îmi vorbise vrăjitoarea. Dacă aș fi fost un om de știință, sunt sigură că aș fi aplicat pe rând cele două metode, ca să mă lămuresc care își face efectul, dar eram mult prea nerăbdătoare să scap de hidoșenia mea scumpă. Cred că în starea în care mă găseam, dacă cineva mi-ar fi spus că există și o a treia cale, nu aș fi stat pe gânduri nicio clipă și aș fi pus-o în aplicare imediat.

CAPITOLUL 10

Primul

M-am trezit de dimineață și, de frică să nu îmi dea seama ai mei ce zi importantă e pentru mine, am așteptat în cameră până când tata a plecat la lucru. De spiritul de observație al mamei nu-mi era frică nici cât negru sub unghie, pentru că era complet atenuat de telenovele și de lumea aparte în care părea că trăiește de ceva timp.

Am verificat aparatul de electroșocuri dacă e încărcat complet, l-am pus în buzunarul de la geacă, să-mi fie la îndemână, iar în cel stâng am plasat cristalul de celestit. Apoi i-am spus mamei că mă duc cu cineva la un film și pe urmă la plimbare. Ca de obicei, nu a părut să mă audă, așa că am ieșit liniștită din casă și am privit la zidul dinspre stradă. Se vedeau urme proaspete de lipici și se pare că trebuia să modific puțin agenda, pentru că nu voiam ca tata să ajungă să se extenuze din cauza unor golani, chiar dacă îmi erau colegi de clasă.

Am trecut iar pe lângă câinele care m-a lătrat ca disperatul, dar pentru că am văzut perdeaua mișcându-se la o fereastră, l-am lăsat în plata Domnului. Dacă îmi mai rămânea curent în aparat după ce-l rezolvam pe Loli, aveam să-i servesc și lui o porție, la întoarcere.

Planificasem să-l urmăresc pe Loli încă din prima parte a zilei, pentru a fi sigură că nu-mi scapă. Aveam să-mi petrec tot timpul pe urmele lui, dar pentru că voiam și răzbunare, am trecut pe la trei petshop-uri până să găsesc unul care ținea broaște. Aveau un singur tip de broaște, verzi, ecuatoriale, la patruzeci de lei bucata. M-am prefăcut că nu văd privirea curioasă a vânzătorului, când îmi punea broasca într-o pungă de carton și mă sfătuia, plin de solitudine, ce fel de muște să-i dau.

— Nu e cazul, i-am spus brutal. E pentru șarpele meu și cum ajung acasă n-o să mai aibă nevoie de nicio muscă.

O clipă, am crezut că vrea să-mi ia broasca înapoi, dar, cum o plătisem, am înhățat bonul, n-am mai așteptat restul și am ieșit grăbită din magazin, în timp ce un papagal uriaș țipa revoltat după mine, de parcă ar fi simțit supărarea vânzătorului.

Aș fi vrut să găsesc o broască râioasă, dar ar fi fost prea frumos. Parcă așa spusese Loli cu patru ani în urmă: „broască râioasă“. Ei, lasă că o să-i placă lui Loli și una ecuatorială. Gustul lor era la fel.

Am ajuns lângă bisericuța pe unde știam că își făcea veacul Loli și am văzut o mulțime de oameni adunați în spatele ei. Probabil era vreo sărbătoare importantă, dar cum eu nu eram o fire prea bisericască, bineînțeles că nu aveam habar despre ce anume e vorba.

Abia când m-am apropiat mai mult, am văzut că nu despre așa ceva era vorba. Lumea era adunată în micul parc din spatele bodegii, înghesuindu-se până în fața unei banderole galbene pe care scria cu litere mari: „Poliția,

nu treceți!", așa că m-am apropiat cât am putut de mult înălțându-mă pe vârful picioarelor, ca să văd mai bine.

Apoi, lumea s-a dat puțin la o parte și am ajuns chiar lipită de banda galbenă a poliției și la mai puțin de zece, doisprezece metri de mine, l-am văzut pe Loli, căzut pe spate, cu tâmpla însângerată și... cu o broască îndesată în gură. De-a lungul vremii îmi dezvoltasem un auz deosebit, în parte poate și datorită nevoii de a auzi ce se vorbește despre mine în spatele meu. Oricum, dacă mă concentram, auzeam tot ce vorbeau polițiștii, ca și cum ar fi fost lângă mine.

Unul dintre ei făcea de zor fotografii, iar ceilalți, adunați pe lângă cadavru, s-au dat la o parte atunci când și-a făcut apariția un bărbat între două vârste, cu o trusă medicală în mână.

— A atins cineva cadavrul? Întrebă el și se lăsă în genunchi lângă Loli.

— Nimeni, domnule doctor, îi răspunse o tânără polițistă ce privea concentrată spre bărbatul căzut la pământ.

— Îi putem scoate broasca din gură, domnule doctor? Întrebă un alt polițist, dar doctorul clătină din cap, în semn de negare.

— O să i-o scot eu, când ajung cu el la autopsie. Cine știe ce naiba o să-i mai găsesc în gură și nu vreau să pierd probele prin iarbă.

— E o broască verde ecuatorială, domn doctor, a spus polițista blondă.

Doctorul privi încruntat la ea și întrebă:

— De unde știi dumneata?

— Am un prieten care colecționează broaște și mereu bântuie pe la petshop-uri în căutare de noutăți.

Doctorul clătină din cap și privi iar la broasca din gura lui Loli.

— Interesanți prieteni ai și dumneata, domnișoară, spuse el, apoi se întoarse spre ofițerul care părea să conducă ancheta: Ai auzit, domnule comisar? Broaște din astea ar trebui să se găsească de vânzare numai pe la petshop-uri, așa că poate ar trebui să trimiți pe cineva să se intereseze cine a cumpărat broaște verzi ecuatoriale în ultima vreme.

— Bună idee, domn doctor, spuse comisarul și își aținti ochii asupra tinerei polițiste, care ridică exasperată ochii în sus.

— Inspector Alina Dănciulescu, a spus el pe un ton oficial, știi ce se întâmplă cu cei ce au idei bune?

— Da, domn comisar, a răspuns polițista sictirită. Sunt obligați să le pună în practică.

— Mă bucur că știi, așa că vreau până diseară un raport cu ce broaște verzi africane s-au vândut în ultimele zile în Brașov.

Se părea că se cunoșteau de multă vreme, pentru că și doctorul își permise o glumiță:

— Înainte de a merge pe la magazine, cred că ar trebui să îi faci o vizită și prietenului dumitale.

— De ce? întrebă tânăra polițistă. El le are de ani de zile.

— Nu de asta, o tachină doctorul, ci să vezi dacă nu-i lipsește... vreo broască verde ecuatorială.

Tot grupul de polițiști a început să râdă și mie mi s-a părut ciudat că cineva poate să râdă și să se comporte atât

de dezinvolt în preajma morții. Dar poate că ei erau familiarizați cu moartea, pe când eu doar de acum înainte urma să mă obișnuiesc.

Polițista a ridicat banda și și-a făcut loc prin mulțime să treacă. O clipă, privirile noastre s-au intersectat și, deși avea ochii frumoși, de un albastru intens, eram sigură că avea să mă țină minte foarte multă vreme.

După ce a plecat, unii polițiști au început să măsoare locul, alții au început să strângă și să numeroteze probe, așa că m-am pregătit și eu de plecare.

Chiar atunci, broasca din cutia mea de carton și-a spus că e momentul să dea și ea un semn de viață și a scos un orăcăit puternic.

Doctorul a ridicat imediat capul și a privit în direcția mea. Am dus cât am putut de încet mâna cu punga în care aveam broasca la spate și am sperat că doctorul nu a identificat prea precis în mulțime sursa orăcăitului.

— Comisare, întrebă el, ce am auzit eu a fost un orăcăit?

Comisarul privi și el în mulțime și înclină afirmativ din cap:

— Așa se pare, domn doctor!

Doctorul se încruntă:

— Comisare, eu nu cred nicio iotă în teoria cu criminalul care simte nevoia să viziteze locul crimei... dar dacă e totuși ceva adevărat. Ar trebui să vorbești cu fotograficul tău, să-i immortalizeze pe cei care cască gura la noi.

— Ai perfectă dreptate, domnule doctor, așa am să fac, a răspuns comisarul și a făcut semn fotografului să se apropie.

Doctorul se aplecă iar asupra cadavrului și preciză:

— Și când ai fotografiile, să te concentrezi asupra unui bărbat athletic, dreptaci și cam de un metru și optzeci înălțime. Sau chiar puțin mai mult...

La privirea întrebătoare a comisarului, arătă spre tâmpla cadavrului:

— Tipul ăsta a fost lovit cu putere în tâmpla stângă de un bărbat bine făcut, probabil cu un pietroi colțuros. Lovitura a fost dată cam de la aceeași înălțime și, cum cadavrul are 1,84 m, presupun că și ucigașul are cam tot atât.

— O estimare a orei crimei mi-a fi foarte utilă, domn doctor.

Doctorul prinse un pliu al pielii cadavrului, îi privi ochii, apoi spuse obosit:

— Cu cel mult două ore în urmă, comisar. Poate chiar mai puțin. Aș spune că crima a avut loc undeva între opt și nouă.

Deci, Loli a fost ucis, după părerea doctorului legist, cam chiar când eu cumpăram broasca de la petshop.

Era interesant ce vorbeau polițiștii, dar lucrurile evoluau spre o direcție care nu îmi plăcea deloc și, apoi, nu eram convinsă că broasca din punga mea va mai rămâne multă vreme tăcută. Nu eram foarte sigură cum ar fi reacționat polițiștii dacă m-ar fi aflat pe mine ascunzând în pungă o broască identică cu cea pe care o găsiseră în gura cadavrului. Da, nu eram un bărbat athletic și nici nu aveam 1,84 metri, dar tot aș fi arătat ca dracu' dacă m-ar fi descoperit fâțâindu-mă de colo-colo, cu o broasca pe lângă locul crimei.

Abia după ce m-am depărtat, am respirat ușurată: în parte datorită faptului că nu fusesem descoperită și în parte pentru că, analizând la rece lucrurile, de fapt nu eu eram cea care îl ucisese pe Loli. Sau poate eram și Mihai avea dreptate și începeam să fac lucruri de care nu-mi dădeam seama și pe care mai apoi le uitam?

Nu mă puteam concentra pe stradă, așa că m-am grăbit spre casă. Când am ajuns la gardul forjat, fraierul de câine mă aștepta și bineînțeles că lătra ca toți dracii. M-am hotărât să îl pedepsesc și pe el și pe broasca aia nenorocită, care era cât pe-acți să mă trădeze, așa că am scos-o din pungă și am pus-o pe bordura de beton a gardului.

Câinele s-a oprit din lătrat, a mirosit broasca, a încercat să o ia în gură, dar ceva nu i-a plăcut, așa că a lăsat-o jos și a privit uimit la mine, ca și cum m-ar fi întrebat din priviri: „Ești nebună? Cum naiba vrei să mănânc așa ceva?”

Tocmai atunci, broasca s-a pornit pe un orăcăit care ar fi trezit și morții, iar bietul câine a plecat spre casă, privind nedumerit din când în când înapoi.

Am recuperat broasca și am pus-o înapoi în pungă, iar când am ajuns acasă, i-am dat drumul în grădină.

Probabil avea să moară la iarnă, dacă era cu adevărat ecuatorială, obișnuită doar cu climă caldă, dar puțin îmi păsa de ea. Eu trebuia să descopăr cine l-a ucis pe Loli în locul meu.

Am salutat-o pe mama, care mi-a răspuns absentă și m-a privit abia când am întrebat-o dacă m-a căutat cineva.

— Da, a spus ea. Te-a căutat o mulțime de lume. Mai întâi a venit un curier care ți-a adus o cușcă cu două șo-

pârle. Drăguțe, nimic de zis, dar sper că nu ai de gând să le ții în casă. Du-le, mai bine, în garaj.

Șopârlele erau imense și cușca era un terariu din plasă de sârmă. În fond, tot un fel de cușcă, pe care am luat-o și am dat să urc în camera mea, când mama m-a oprit:

— A fost ca la Gara de Nord azi la tine în cameră. O mulțime de lume și-a căutat câte ceva pe-acolo. Uituci care nu știu unde își lasă lucrurile.

Am înghețat, cu gândul la crima din parc:

— Cine a fost la mine în cameră, mamă?

— Păi, în primul rând, Mihai, care ți-a adus nu știu ce soluție ca să îți dai pe obraz, apoi unchiul tău, Virgil, ca să își caute tutunul și...

A rămas cu ochii în gol, dar eu am insistat:

— Și mai cine, mamă?

M-a privit ca și când atunci mă vedea pentru prima oară. S-a scuturat, și-a revenit și a ridicat din umeri:

— Zău că nu mai știu. În ultima vreme uit o mulțime de lucruri. Cred că ar trebui să iau iar lecitină.

S-a întors spre televizor, butonând telecomanda în căutarea unei telenovele care să o scoată din lumea reală, iar eu am luat-o la fugă pe scări, până în camera mea.

Am trântit cușca cu șopârle pe podea și m-am repezit la sertar. Nu părea umblat la el, dar când am ridicat capacul dublu, inima mi-a înghețat: jurnalul lipsea!

Am căutat peste tot, dar în final a trebuit să mă înclin în fața evidenței: cineva îmi furase jurnalul.

Punând lucrurile cap la cap, am ajuns la concluzia că, de fapt, cineva îmi citea de multă vreme jurnalul. Mai gă-

sisem de câteva ori foile de hârtie din sertarul secret în altă ordine decât cea în care le lăsasem eu, dar pusesem asta pe seama firii mele dezordonate. Și, colac peste pupăză, când m-am apropiat de geamul pe care îl lăsasem deschis de dimineață, înainte de plecare, am văzut o urmă de noroi pe pervaz. În fața geamului aveam o terasă pe care se vedea, de asemenea, un șir de urme de noroi. Peste noapte plouase, dincolo de terasă era o porțiune unde mama, între două telenovele, încerca să se ocupe de un strat de trandafiri, care se transforma într-o adevărată mocirlă roșcată pe timp de ploaie.

Urmele se vedeau perfect: în mod sigur, încălțăminte bărbătească mare și atunci mi-am adus aminte de spusele doctorului legist: „un bărbat bine făcut, cam de un metru și optzeci și patru de centimetri înălțime!” Nu mă pricepeam la așa ceva, dar urma pantofului părea să se fi potrivit foarte bine unui asemenea om.

Am luat o sanda de-a mea și am așezat-o lângă o urmă care se vedea mai bine și am fotografiat-o cu telefonul. Pe mijlocul urmei care se imprimase mai bine se vedea întipărit un exemplar de trifoi norocos ce își etala perfect cele patru frunze. Am adus apoi din baie un mop și am șters totul, pentru că nu voiam să dau nimănui explicații de ce n-am de gând să anunț poliția pentru această spargere. În timp ce făceam asta, mă gândeam intens, fiindcă eram sigură că mai văzusem undeva urma asta de pantof cu trifoi norocos. Dar oricât mi-am forțat memoria, nu am reușit să îmi amintesc unde mai observasem așa ceva.

CAPITOLUL 11

Percheziția

M-am uitat la plicurile cu bani, dar erau toate acolo, cel puțin cele de care îmi aminteam, așa că le-am strâns și le-am pus în sertar, în ascunzătoarea secretă, acum goală. Să folosească și ea la ceva, mi-am spus, de parcă nu aș fi vrut să o văd așa goală și inutilă, după ce mă chinuisem atâta cu confecționarea ei.

Cum capul îmi bubuia de gânduri pe care nu mai știam cum să le mai pun în ordine, am făcut singurul lucru la care m-a dus mintea: l-am chemat pe Mihai.

Până să vină, am luat unul din flacoanele aduse de el și mi-am badijonat cu o bucată de vată pata de pe fund. Am luat apoi o oglindă și m-am privit în ea, cu gândul să încep tratamentul și la față, chiar și fără voia lui Mihai și am tresărit: pata de pe față era mai mică. M-am studiat atent, dar nu era nicio urmă de îndoială: pata era mai mică. Ba chiar solzul inestetic de sub ureche dispăruse cu totul.

Când a intrat Mihai, după ce a ajuns în camera mea, mi-a spus imediat:

— Am fost azi dimineață pe la tine și cum nu erai acasă ți-am lăsat două flacoane cu tinctură.

A zâmbit puțin rușinat, apoi a spus:

— Acum ia să îți vedem fundul!

— Lasă tu fundul, că l-ai privit destul. Mai uită-te și la fața mea!

M-a privit și în primul moment nu și-a dat seama, apoi a tresărit:

— Pata ta e mai mică, Celestine!

S-a apropiat și a început să o cerceteze curios:

— Ți-ai dat cu tinctură și pe față! Și doar ți-am zis să nu...

— Oprește-te, Mihai, greșești. Pentru prima dată în viață te-am ascultat și nu am dat și pe față cu tinctură.

— Bine, dar atunci cum se explică? se încruntă el.

Am încercat eu să găsesc o explicație:

— Nu ar fi posibil ca substanțele conținute în tinctura ta să fie preluate de sânge și transportate până la față și să acționeze și acolo?

— În niciun caz. Tinctura e o simplă soluție care acționează doar local. În toate tratatele din lume scrie asta, negru pe alb. În afară doar de cazul în care ai băut cumva din ea. M-a privit intens: Ai băut din tinctură?

— Nici vorbă, Mihai. Doar ai fost destul de clar când mi-ai adus-o.

Mihai era nedumerit așa cum nu îl văzusem niciodată și s-a așezat pe pat, să se gândească mai bine la problemă, apoi a ridicat din umeri. Și-a prins capul între mâini și l-a strâns de parcă ar fi vrut să scoată o idee din el.

— Nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă. În mod normal n-ar trebui să acționeze decât local, dar, cine știe... cred că ar trebui să îl întreb, totuși, pe doctorul Baltazar.

Se ridică de pe pat, bucuros, și spuse:

— Cel puțin bine că știm că acționează.

Nu voiam să-i stric bucuria, dar nu credeam că rezistă la ce îi voi spune dacă stă în picioare, așa că i-am făcut semn să se așeze iar pe pat.

— Stai jos. Am multe, foarte multe să îți spun.

Am început cu vizita la bătrâna vrăjitoare, apoi cu jurnalul din ascunzătoarea secretă și cu lista pe care tocmai o actualizasem și am terminat cu broasca verde ecuatorială și cu drumul la locul unde fusese ucis Loli.

Am uitat să îi arăt semnul lăsat pe pervazul ferestrei, dar, în cele din urmă, l-am dus și acolo, apoi am luat câteva șervețele umede și am șters noroiul roșcat de pe marginea geamului. Apoi i-am arătat și fotografiile pe care le făcusem pe terasă.

— Doamne, Celestine, în ultimul timp viața ta seamănă cu un film horror. Asta, pe lângă faptul că ai o minte deosebit de perversă.

— Greșești, Mihai, viața mea a semănat până acum cu un film horror din cauza petei ăsteia hidoase de pe față. Acum, că a început să îmi treacă, viața mea se va transforma într-un film... nu știu ce fel de film, dar în mod sigur nu unul horror.

Am discutat apoi în contradictoriu, dacă începutul vindecării se datora faptului că Loli fusese ucis sau pentru că tinctura regală își făcea efectul. El nici nu voia să conceapă ideea că prostiile vrăjitoarei ar putea avea vreo influență, la fel cum nu putea crede că vagabondul fusese ucis de cineva care voia să îmi facă un serviciu.

— E o coincidență, pur și simplu! spuse el plin de patos, încercând să mă convingă mai mult prin ton decât prin argumente.

Poate că ar fi continuat mult și bine, dar chiar atunci s-a auzit o bătaie timidă în ușă. Cum n-am răspuns, bătaia s-a repetat, ceva mai puternic.

— Ai văzut? i-am spus în șoaptă lui Mihai. Am dresat-o bine! Nu intră până nu îi răspund.

M-am apropiat de ușă și am strigat tare:

— Intră!

Ușa s-a deschis încet și în cadrul ei a apărut mama, palidă la față:

— Celestine, te caută câțiva polițiști!

În spatele ei se vedeau, într-adevăr, mai mulți polițiști în uniformă, dar în fruntea lor, chiar în spatele mamei, era polițista blondă trimisă de comisar de dimineață să caute prin petshop-uri cumpărătorii de broaște verzi ecuatoriale. Ei, uite că pe unul dintre ei îl găsisse.

Mama s-a scuzat:

— Dacă nu mai aveți nevoie de mine, am să vă rog să mă scuzați...

Polițista a privit lung în urma ei, apoi a scos o foaie de hârtie dintr-o mapă și mi-a întins-o:

— Acesta e un mandat de percheziție pentru locuința și dependințele numitei Kaunis Celestine. Eu sunt inspector Alina Dănciulescu și sunt însărcinată cu percheziția. Dumneata ești Kaunis Celestine?

— Da, am confirmat. Intrați, vă rog! Numai că... nu știu dacă o să încăpeți toți.

Tânăra polițistă a clătinat din cap:

— Nu-i nevoie să între toți. Ei vor căuta în restul casei și în curte. Aici voi intra numai eu și domnul Popescu Toma, vecinul din casa din josul străzii. L-am adus pentru a fi martor.

Am ridicat din umeri, deși acest Popescu îmi părea vag cunoscut și tare mi-era teamă să nu fie chiar stăpânul câinelui electrocutat de mine. Eram convinsă că oricum nu avea nicio importanță. Văzând că polițista privește în jur ca și cum nu ar fi știut de unde să înceapă, am spus:

— Poate dacă mi-ați spune ce anume căutați, v-aș putea ajuta.

Căută iar în mapă și îmi întinse o fotografie în care se etala pe toată foaia un exemplar superb de broască verde ecuatorială.

— O broască de tipul ăsta, a spus ea dându-mi fotografia.

Vecinul meu s-a uitat și el la desen, apoi s-a luminat la față și a spus bucuros:

— Are, domnișoară polițistă, o broască exact ca asta. Am văzut azi pe la amiază când domnișoara a încercat să i-o dea câinelui meu să o mănânce. De câteva zile, cineva îmi tot electrocutează câinele și azi m-am hotărât să pândesc cu binoclul după perdele, să văd ce se întâmplă. Și domnișoara aici de față a încercat să i-o dea lui Rex să o mănânce. Probabil voia să distrugă probele...

— Și câinele dumneavoastră a mâncat-o?

— Vai, domnișoară, cum puteți spune așa ceva? Rex al meu e dresat și nu mănâncă din mână străină. A refuzat și s-a întors în spatele curții.

— E adevărat, domnișoară? Întrebă polițista blondă. Ați încercat să scăpați de broască, dându-i-o câinelui să o mănânce?

Am început să râd, apoi am întrebat:

— Nu vi se pare un mod cam complicat de a scăpa de o broască? Puteam să o arunc în oricare din parcurile pe lângă care am crescut.

— Și atunci, de ce ați dat-o câinelui?

Am ridicat din umeri și am privit spre stăpânul câinelui, în timp ce mintea mea perversă, după cum spunea Mihai, a și inventat ceva.

— Câinele ăsta se plictisește toată ziua singur în curte, așa că m-am gândit să îl împrietenesc cu broasca mea. Se numește Matilda.

Bărbatul pufni, polițista se încruntă:

— Cine se numește Matilda?

— Broasca, bineînțeles.

Dacă polițista simți că îmi bat joc într-un mod subtil de ea, nu arată în niciun fel asta, ci întreabă imperturbabilă:

— Ne puteți spune pe unde e Matilda, broasca dumneavoastră, acum?

Am arătat cu mâna spre geamul dincolo de care se vedea grădina:

— S-a supărat când a văzut că-i e refuzată prietenia de către Rex, așa că am lăsat-o în grădină, ca să își revină.

— Ați lăsat-o în grădină? mă îngână ea și în timp ce aprobam seriosă, din grădină se auzi un strigăt.

Era unul dintre polițiștii care căutau pe acolo.

— Domnișoară inspector, am găsit-o.

Polițista s-a aplecat pe geam și a privit la colegul care găsisse broasca.

— Păi, dacă tot ai găsit-o, adu-o sus, ce mai aștepti?

Bărbatul făcu o pauză, apoi răspunse:

— Păi... mi-e cam scârbă să pun mâna pe ea!

I-am întins punga din carton în care adusesem broasca de la magazin și a coborât după broască. Stăpânul câinelui a urmat-o și nu a mai revenit când polițista s-a întors cu broasca.

Mi-a întins punga, să mă uit în ea.

— Asta e?

M-am uitat la broască, ea la mine, apoi a orăcăit sonor.

— Matilda, am zis. După cum vedeți, mă recunoaște.

Polițista a vrut parcă să ridice ochii în sus de exasperare, dar a zâmbit și m-a întrebat:

— De ce ați cumpărat ieri această broască?

Am făcut pe mirata:

— N-am știut că am nevoie de autorizație de la poliție ca să cumpăr o broască. Brusc, m-a apucat cheful să cresc animale de genul ăsta... broaște, șopârle.

Am arătat cu un gest dezinvolt spre cușca unde țineam cele două șopârle și mi-am adus aminte cu această ocazie că nu le dădusem nimic de mâncare de când veniseră. Dar aveam să rezolv asta după plecarea polițiștilor.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări, spuse polițista, arătând spre Mihai – și poate nu doriți să asiste și altcineva.

Am ridicat din umeri, nepăsătoare:

— E prietenul meu și poate să rămână. Abia mă scutește să-i povestesc mai apoi ce m-ați întrebat.

Polițista arăta trăsnet, dar părea pricepută fiindcă, în timp ce vorbea cu mine, ochii i se fixau din când în când pe diferite obiecte din cameră și nu mă îndoiam că își folosește memoria fotografică.

— Bine, atunci vă rog să îmi spuneți unde ați fost azi dimineață, între opt și nouă?

— Cred că pe la nouă am cumpărat-o pe Matilda.

Am scotocit în buzunar după bonul de la magazin și i l-am arătat. O minune casele astea de marcat, care trec și ora achiziției! Pe bon scria 9 și 12 minute.

Polițista oftă, apoi spuse:

— Vreau să vă spun că eu nu cred în coincidențe.

Am ridicat din umeri și am spus:

— Că tot vine vorba, nici eu, dar ce s-a întâmplat?

— Azi dimineață, între opt și nouă, un bărbat a fost ucis cu o lovitură de piatră în tâmplă, undeva în spatele bodegii „Cărăbușul”. Ați fost acolo astăzi?

„Deci te uiți fix la mine când pleci și acum te aștepți să nu recunosc asta?”, mi-am spus în gând, iar cu voce tare am zis:

— Bineînțeles că am fost, v-am și văzut.

— Îmi puteți spune ce făceați în locul ăla?

— De fapt, am improvizat eu repede, voiam să mă duc la biserică din apropiere, să mă rog, dar am văzut lumea cum se îngrămădea acolo, așa că am venit și eu.

— Interesant, a spus polițista. Foarte interesant, dar și mai interesant e faptul că bărbatul ucis avea în gură o broască exact ca cea cumpărată azi dimineață de dumneavoastră.

Mi-am dus mâna la gură și am scos un sunet care ar fi trebuit să îmi arate surpriza. Am încercat să nu privesc spre Mihai, care nu-și închipuise că pot fi o actriță atât de bună.

— Și asta nu e singura coincidență, a continuat polițista. Din raportul preliminar al autopsiei rezultă că bărbatul n-a fost ucis cu o simplă piatră, ci cu un cristal extrem de dur. Din urmele microscopice rămase în rană am putut identifica cristalul.

A privit spre cristalul meu de celestină, de pe noptieră, apoi s-a întins, l-a luat și mi l-a arătat:

— E vorba despre un cristal numit celestină și, dacă nu mă înșel, unul ca acesta. Încă o coincidență, a spus ea și a pus cristalul înapoi.

— Să sperăm că e ultima, am spus eu, făcând pe înspăimântata.

— Și eu sper că e ultima, deși mie nici măcar astea două nu-mi plac. Sinceră să fiu, de doi ani de când sunt în brigada criminalistică încă nu am găsit nicio coincidență care să fie întâmplătoare. Iar acum, apar două dintr-odată. Cam prea mult, nu?

— Ei, toate au un început, am spus eu și am arătat spre cristal. Dacă doriți, puteți să-l luați pentru analiză sau pentru ce mai e nevoie.

M-a privit rece:

— Sunt sigură că acest cristal n-a fost folosit la nicio crimă. Dacă l-ați fi privit mai atentă, ați fi văzut că e străbătut de două fisuri profunde care l-ar fi făcut fărâme la prima lovitură mai puternică. Și, probabil, dacă l-ați fi fo-

losit să loviți pe cineva în tâmplă, l-ați fi aruncat în vreun râu sau groapă, nu l-ați fi ținut expus aici pe noptieră.

A privit în jur de parcă ar fi radiografiat camera cu ochii ei albaștri și reci ca gheața, apoi a spus:

— La revedere și vă rog să ne scuzați deranjul.

După plecarea lor, Mihai a oftat greu:

— Și acum, ce facem?

I-am arătat laptopul de pe măsută:

— Tu caută pe internet să vezi ce mănâncă șopârlele astea, că sunt moarte de foame, iar eu o să mă duc să văd ce face mama.

Mama mea făcea bine, mult mai bine decât mine, cu fundată în lumea filmelor ei. Mi-am adus aminte de ultima vizită la doctor pe care o făcuse și la care tatăl meu insistase să îi însoțesc. Nu am înțeles de ce, până când doctorul a început să ne explice că depresia mamei mele e într-un stadiu avansat și că s-au produs transformări ireversibile ale creierului, care îi afectează într-un mod neașteptat comportamentul.

— Credeți că poate deveni periculoasă pentru cei din jur? am întrebat eu, mai mult curioasă decât alarmată.

— Nu aș merge până acolo, a spus precaut doctorul, dar ar fi bine s-o supravegheați îndeaproape, cel puțin până dispar factorii de stres care au declanșat boala.

Factorii de stres care au dus la declanșarea bolii era psoriazisul meu sau ce naiba o fi fost și până ieri nu aveam nicio speranță să îmi treacă. Eram curioasă: dacă pata mea de pe față avea să dispară fără urmă, oare avea să se întâmple la fel și cu depresia mamei mele?!

Am încercat să aflu de la ea cine fusese cea de-a treia persoană care intrase la mine în cameră, dar m-a privit doar fugitiv și a ridicat neajutorată din umeri.

Am lăsat-o în lumea celei de-a șaptea arte și am pornit spre camera mea. Pe drum m-am oprit și am recitat din broșura pe care ne-o dăduse doctorul la plecare. Era despre depresie și ar fi trebuit să o citească și mama, dar cum nu a deschis-o niciodată am luat-o eu, ca să o recitesc din nou și din nou. Mi-au sărit în ochi rândurile: „Un alt efect al depresiei, ca urmare a nivelului crescut de cortizon, este creșterea în volum a amigdalei. Amigdala, și ea parte a sistemului limbic, are ca funcții răspunsul emoțional în situații periculoase. Cercetările arată că activitatea din amigdală este mai intensă la persoanele diagnosticate cu depresie, iar această activare se menține chiar și în cazul recuperării. Consecința este că răspunsul emoțional, de luptă-fugă-îngheț este mai frecvent, chiar în situații care, obiectiv, nu sunt amenințătoare.”

Nu o văzusem niciodată reacționând în contextul unor situații limită, dar sinceră să fiu nici nu aș fi dorit. Am intrat în cameră cu broșura în mână, hotărâtă să i-o dau lui Mihai s-o citească și să-l rog să găsească un panaceu și pentru mama, dacă tot credea că l-a găsit pentru mine.

Am uitat cu totul ce voiam să spun, când l-am văzut cum mă privește, alb la față, de parcă ar fi văzut o stafie.

— Ce s-a întâmplat?!

N-a fost capabil să-mi răspundă. Doar mi-a arătat cușca șopârlelor, care se băteau pe ultimele rămășițe ale broaștei pe care, cu câteva minute înainte, o botezasem Matilda.

Am început să râd și am râs fără să mă mai pot opri minute întregi, sub privirea tot mai nedumerită a lui Mihai. În cele din urmă, când a fost capabil să vorbească, mi-a spus că broasca a început să orăcăie tot mai tare și, ca să înceteze, a pus-o în cușcă cu șopârlele. A amuțit cu totul, pentru că șopârlele au început să se bată pentru ea și, în cele din urmă, au mâncat-o.

— Și tu de ce râzi acum? Am crezut că ții la ea. Cel puțin la impresia asta am ajuns și eu și polițista. Oricum, spectacolul ăsta cu șopârlele și broasca a fost oribil...

— Era teatru, Mihai, un teatru ieftin menit să inducă în eroare polițista, nu pe tine. Broasca asta o pregătisem ca să i-o bag în gură lui Loli, după ce-l ucideam. Dar, după cum vezi, n-a fost nevoie, s-a ocupat altcineva de asta.

Am privit la cele două șopârle care înghițeau ultimele bucăți din Matilda, apoi m-am uitat amuzată spre Mihai.

— De fapt, știi de ce râdeam cu atâta poftă?

La semnul lui din cap, am continuat:

— La un moment dat am crezut că tu mi-ai furat carnetul și te-ai hotărât să faci în locul meu munca grea.

— Ce muncă grea? nu a priceput el.

— Ei, și tu... munca asta cu Loli și broasca în gură.

Mihai a ridicat mâinile, oripilat:

— Doamne, Celestine, cum ai putut crede așa ceva? Mă cunoști destul de bine, modul meu în care cred că te pot ajuta este ăsta, a arătat el spre flacoanele cu tinctură.

În următoarea oră nu am făcut altceva decât să întoarcem problema pe toate părțile, fără să ajungem la vreo concluzie.

— Oricum, a spus în cele din urmă Mihai, tot ce știm este că cineva care te cunoaște bine a citit de multă vreme ce scriai tu în jurnal, l-a sustras pentru că poate s-a gândit că bănuielele vor cădea asupra ta și că va avea loc o percheziție, așa că a hotărât să te ferească de orice pericol. Ba mai mult, s-a hotărât și să facă în locul tău munca grea, cum îi spui tu.

Pusese punctul pe „i”, numai că nu știam cine este acel „cineva”.

— Oare nu ar putea fi unchiul ăla al tău... spuneai că e așa, mai șturlubatic, și că avea acces non-stop în camera ta.

Am clătinat din cap:

— Unchiul Virgil? În niciun caz! O fi el mai nebunatic, dar iubește prea mult viața și libertatea ca să riște să fie închis, fie și pentru nepoata lui preferată.

— Dar tatăl tău?

Am ridicat iar din umeri:

— Pentru tatăl meu nu se pune problema de încălcare a legii: în așa hal încât nici să traverseze pe roșu pe o stradă pustie nu ar fi capabil. Așa sunt ăștia nordici, crescuți în spiritul legii.

— Și plicurile cu bani? întrebă Mihai.

Am început să râd când i-am spus ce mi-a zis tatăl meu odată, când l-am întrebat despre bani:

— Asta nu e o încălcare a legii, Celestine, ci o îmbunătățire a ei, a zis el zâmbind și nu am mai vorbit niciodată despre așa ceva.

După ce m-am gândit bine, l-am întrebat:

— Mihai, și dacă de fapt se întâmplă ce ai spus tu?

— La ce te referi? Eu am spus multe în ultimele zile.

Am dat evaziv din mână, pentru că nu prea îmi convenea să vorbesc despre asta.

— Păi, mă gândesc la faptul că mi-ai zis că e posibil să îmi afecteze creierul și eu voi începe să fac lucruri de care nu sunt conștientă și de care apoi să nu-mi mai aduc aminte. Dacă, totuși, eu l-am ucis pe Loli și acum nu îmi mai aduc aminte de nimic?

— Nu cred că s-a întâmplat așa ceva, a spus Mihai hotărât.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi, e simplu: la ora când era ucis Loli, tu erai în magazin și cumpărai broasca. Fii sigură că polițista a verificat camerele de supraveghere din magazin și de asta te-a scos așa de ușor din ecuație. A venit până aici să vadă dacă nu găsește ceva care să te lege de crimă. Dar a găsit numai coincidențele de care a vorbit.

A plecat după multe discuții și numai după ce am stabilit că există un bărbat X, puternic, athletic, cam de 1,84 m înălțime, capabil chiar de crimă pentru a ridica blestemul aruncat asupra mea.

Dar cine era acest X nu știam și nici nu ne-am putut gândi la vreo cale de a-l identifica.

CAPITOLUL 12

Juppy și Tase

Două zile, Mihai a stat departe de mine și m-a vizitat sporadic, mai mult pentru a se asigura că mă badijonez corect cu tinctura lui regală.

Am avut ceva probleme cu tata, să îl liniștesc în legătură cu vizita polițiștilor și, după ce s-a lămurit că a fost o alarmă falsă, nu l-a mai interesat subiectul.

În schimb, în cea de-a treia zi, cu puțin înainte de ora opt, când nu îmi băusem nici măcar cafeaua, Mihai s-a înființat la noi. După ce a salutat-o pe mama, fiindcă tatăl meu era deja plecat la muncă, am urcat amândoi la mine în cameră și, după câteva minute, cât a privit lung la șopârlele mele, a întrebat:

— După notițele din jurnal, al cui ar fi trebuit să fie rândul azi?

M-am prefăcut că mă gândesc, deși țineam minte și ultimul cuvânt pe care îl notasem în jurnal. Am tras de timp cât am putut, dar în cele din urmă am fost nevoită să îi spun:

— Juppy și Tase.

— Pentru ei voiai șopârlele? m-a întrebat el, arătând spre lighioane.

— Pentru ei, am confirmat eu. Nu sunt o ucigașă foarte pricepută, dar îmi imaginam în mintea mea că îi voi ademeni pe cei doi undeva într-un loc pustiu, o să-i electrocutez, apoi o să le dau cu cristalul în cap până când o să moară. Pe urmă, drept răzbunare, urma să le îndes șopârlele în gură.

Mihai clătină din cap, apoi spuse privind tot la șopârle:

— Sper că îți dai seama că ar fi trebuit să omori și șopârlele înainte.

— De ce?

— Pentru că, vii, precis n-ar fi rămas prea mult în gura celor două cadavre.

Am oftat și am fost nevoită să îi dau dreptate:

— Așa e! Îmi cer scuze că nu sunt o criminală prea pricepută. Nu știu să îmi fac planurile ca lumea. Promit să mai exersez și să mă perfecționez.

Mihai nu a gustat gluma mea și m-a întrebat:

— Știi de ce am venit la tine așa de dimineață?

— Îți place de mine? m-am prefăcut eu că nu pricep.

A scuturat doar din cap și a spus:

— Dacă Juppy și Tase vor fi uciși astăzi și vor fi găsiți cu câte o șopârlă în gură, ar fi bine să fiu lângă tine și să pot să jur pe Biblie că n-ai ieșit din casă. În cazul ăsta, în mod sigur polițista blondă te va vizita iar.

Se apropie de șopârle și încercă să mângâie una din ele, dar aceasta se repezi brusc la el și, dacă nu și-ar fi tras iute degetul, precis s-ar fi ales cu o mușcătură.

— Tu le-ai mai dat ceva de mâncare de când au hălănit broasca?

— Am uitat, și la ce voiam eu să le folosesc mi-era indiferent dacă erau vii sau moarte. Ba chiar aș fi preferat să fie moarte, după cum ai zis.

— Păi, acum ar fi bine să le ai sănătoase și în viață când te va vizita polițista. Am apucat să citesc pe net că, pentru perioade scurte, le poți da și ouă fierte, așa că du-te și fierbe-le câte două ouă până găsim altceva.

După ce am venit cu ouăle, Mihai a așteptat să se răcească, apoi le-a decojit și le-a dat șopârlelor care le-au mâncat cu poftă.

— Până una alta, ar trebui să le dai așa ceva zilnic, dacă nu cumva vrei să le cumperi iar broaște. Dar să îmi spui când le dai broaște să mănânce, ca să fiu sigur că nu sunt de față. A fost un spectacol oribil.

După câteva minute de tăcere, parcă făcându-și curaj, Mihai a început să vorbească.

— Referitor la polițista blondă care a fost la tine, vreau să îți spun ceva.

— Spune, l-am îndemnat eu. Ce s-a întâmplat? Te-ai îndrăgostit de ea? E adevărat că e foarte drăguță și îi stă bine în uniformă.

— Nu glumi cu așa ceva, Celestine, pentru că ai să vezi că nu este de glumit.

Văzându-l așa serios, l-am îndemnat iar să vorbească.

— Am un prieten care are un frate polițist, chiar în brigada criminalistică unde lucrează și Alina Dănciulescu.

Cum s-a oprit iar, a fost nevoie să-l mai îndemn o dată.

— Din câte spunea fratele prietenului meu, e un fel de vedetă pe-acolo...

— Mă rog, am fost eu nevoită să admit, adevărul este că arată chiar ca o vedetă.

— Nu în sensul ăsta, m-a corectat Mihai, ci se vorbește despre ea că în cei doi ani de când este la criminalistică nu a lăsat niciun caz nerezolvat.

— Păi, asta e bine, am spus eu. Dacă e așa de bună, înseamnă că se va lămuri că nu l-am ucis eu pe Loli. O să-l prindă pe adevăratul ucigaș și gata.

— Mda, a pus punctul pe „i” Mihai, și dacă găsește agenda ta... la adevăratul ucigaș?

— Văd eu ce spun, o să inventez ceva pe moment, doar vezi că sunt bună la așa ceva.

Timpul a început să se târască cu încetinitorul și am mulțumit cerului când mama ne-a chemat, la prânz, să luăm masa cu ea. În timpul prânzului am privit-o mai atent ca altădată, dar nu îmi părea foarte schimbată. Se putea ocupa de aproape toate treburile prin casă, gătea minunat și ieșea aproape zilnic la cumpărături, atât numai că, în câte o zi, pe neașteptate, era tăcută și nu te mai puteai înțelege cu ea și doar refugiul în lumea filmelor o mai liniștea. Din când în când, avea câte un puseu de vinovăție și atunci începea și ea să caute pe internet medicamente pentru psoriazis. Dar, așa cum ne-a avertizat și ultimul doctor la care fusesem, în cazul ei era vorba doar de liniștea de dinaintea furtunii și trebuia să fim pregătiți pentru orice putea fi mai rău.

După ce am terminat de mâncat, am urcat iar în camera mea, dar de data asta nu a trebuit să așteptăm prea mult, pentru că mama a bătut iar la ușă și, după ce i-am răspuns, a deschis și i-a făcut loc polițistei blonde să intre.

— Te caută iar domnișoara aceea drăguță, a spus mama și i-a făcut loc polițistei să intre.

Era vădit încântată de ea și precis credea că e doar încă un personaj pozitiv din filmele ei preferate.

— Domnișoara drăguță nu o să vă rețină mult, a spus polițista după ce a intrat. Vrea doar să vă pună câteva întrebări și pleacă apoi să caute ucigași prin oraș.

Wau! Asta chiar că suna a replică din filmele mamei, dar m-am prefăcut că nu bag asta în seamă și am poftit-o să ia loc.

— Nu, mulțumesc! a spus ea. Vreau doar să vă întreb dacă îl cunoașteți pe Vasile Urian și pe Alin Dumitrescu?

Cum am făcut ochii mari, a completat:

— Cunoscuți mai ales sub numele de Juppy și Tase.

Am încercat ca gestul cu care mi-am dus mâna la gură pentru a-mi înăbuși un țipăt să nu fie prea teatral, dar am văzut privirea rece a polițistei și mi-am coborât ușor mâna, răspunzând cât de calm am putut:

— Bineînțeles că îi cunosc... au fost colegi cu mine, de fapt cu noi, am arătat și spre Mihai, în toți cei patru ani de liceu.

Am făcut o pauză apoi am întrebat:

— S-a întâmplat ceva cu ei?

A căutat în mapa pe care o avea cu ea și a scos două fotografii, una cu Juppy și una cu Tase. Ni le-a întins pe rând și am putut să-i vedem pe cei doi foști colegi ai noștri întinși pe un morman de iarbă. Chiar dacă fotografiile erau luate destul de departe, se putea vedea clar că fiecare avea în gură câte o șopârlă verde.

De data asta n-a mai trebuit să mă prefac atunci când am întrebat, pentru că vocea chiar îmi tremura:

— Alea din gura lor sunt șopârle?

Minunații ei ochi albaștri mă priveau fix, pândind fiecare reacție de pe fața mea.

— Da, domnișoară! Fiecare are în gură câte o șopârlă exact ca cele din terariul dumneavoastră. De fapt, mai mult de asta am venit, să mă asigur că în gura lor nu sunt șopârlele dumneavoastră.

Degetul ei s-a îndreptat acuzator spre cele două animale, care, auzind zgomot, ne priveau curioase, așteptând probabil o nouă porție de mâncare. Deși degetul ei fixa șopârlele, nu-și lua ochii de pe chipul meu, dar dacă aștepta o reacție din partea mea, în mod sigur a fost dezamăgită, pentru că niciun mușchi n-a mișcat pe chipul meu.

„Curvă mică, i-am zis în gând, ani de zile m-am antrenat să nu dau atenție ocărilor pe care oamenii le aruncau asupra mea și tu crezi că nu-s în stare să rezist unei simple insinuări?”

În schimb, cu voce tare am spus doar:

— Și la urma urmei, dacă tot sunt morți, ce le mai pasă ce se întâmplă cu ei și cine ce le bagă în gură. Erau niște băieți răi! Din partea mea, cine i-a ucis putea să le bage șopârle și-n fund.

Mi-am dat seama că exagerasem, luată de val, așa că mi-am îndulcit vocea și am spus:

— Poate e doar o nouă coincidență...

Un zâmbet a apărut pe fața ei frumoasă, dar semăna mai degrabă cu un rictus:

— Până acum am prins 19 criminali care se credeau mai deștepți ca mine, domnișoară. Și știți de ce?

Cum n-am spus nimic, ci doar am ridicat din umeri, a continuat:

— Pentru că n-am crezut în coincidențe, la fel cum nu cred nici acum. Îl voi prinde și pe cel de-al douăzecilea.

Ar fi trebuit să tac, dar nu m-am putut abține:

— Păi, vă doresc mult noroc.

— Mulțumesc, o să am nevoie de tot norocul din lume. A dat să iasă din cameră, dar s-a oprit în ușă:

— Dacă în orașul ăsta va mai avea loc o nouă crimă, ce animal credeți că vom găsi în gura victimei?

„Doamne, cât de tâmpită mă crezi?” – dar am făcut ochii mari, ca să pară cât mai inocenți, când i-am răspuns:

— Un crocodil?!

De data asta a făcut ea ochii mari și s-a întors, făcând un pas înapoi spre mine:

— Un crocodil? De ce un crocodil?

— Păi, văd că ucigașul pare atras de reptile și batracieni, așa că... asta ar urma, în mod logic.

A oftat:

— Un crocodil nu încapе în gura unui om. Chiar dacă este mort.

— Păi nu unul mare, ci unul, așa, mai mititel. Am văzut la petshop unul de vânzare. Costa câteva mii, dar era tare drăguț... și nu avea mai mult de o jumătate de metru, deci, dacă un ucigaș s-ar strădui puțin...

Polițista păru că își caută vorbele și se îndreptă spre ieșire, aruncând peste umăr:

— Dacă vă trece cumva rana de pe față, domnișoară – căci văd că e tot mai mică, pe zi ce trece –, ar trebui să dați la teatru. Sunteți o actriță desăvârșită. La revedere!

După plecarea ei, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă reped la o oglindă. Nu mi-a trebuit mai mult de o privire să constat că pata se micșorase vizibil.

— Nu te ambala, a spus Mihai, văzându-mi fața radi-oasă. Știu ce ai în minte, dar, crede-mă, e vorba de efectul tincturii, nu de blestemul vrăjitoarei.

Nu-mi păsa de la ce anume, atâta vreme cât fața mea se curăța de hidoșenie. Ducă-se la dracu'!

Mie îmi venea să dansez, dar Mihai m-a pus să îmi dau jos chiloții și apoi a fotografiat pata și mi-a arătat-o. Era deja la jumătate și de data asta s-a entuziasmat și el, ba i-a trimis câteva fotografii și doctorului Baltazar.

— Ai văzut? Pentru că pe fund ai început să îți dai cu o zi înainte, și poate nici boala nu era atât de avansată, efectele sunt mai accentuate.

Ne-am bucurat amândoi. Și înainte de a pleca, el m-a întrebat:

— Dacă nu sunt prea curios, în jurnalul tău cine urma pe listă?

Am ezitat mult dacă să-i spun sau nu, dar în cele din urmă i-am zis:

— Ramona! Și poate că ar trebui să te simți puțin vinovat.

Înregistrarea de pe telefonul lui, în care Ramona mă făcea în toate felurile, încă îmi răsună în minte, înfierbântându-mi sângele.

— Păi să știi că o să mă simt, dacă moare în următoarele zile. Ezită puțin, apoi întrebă: Este prevăzut și vreun animal?

Am strâns din buze și mi-am dat seama că nu mai are rost să mă ascund de el.

— La un moment dat a zis că îi e scârbă de șoareci, dar că mai bine s-ar culca cu un șoarece decât să se mai întâlnească cu mine.

— Șoarece, deci, a spus Mihai gânditor.

A plecat, lăsându-mă în fața oglinzii, privindu-mi pata din ce în ce mai mică de pe față.

CAPITOLUL 13

Adio, Ramona!

Trei zile nu s-a întâmplat nimic și când Mihai a revenit, a adus și un teanc de ziare cu el. În toate se pomenea de cele trei crime nerezolvate din oraș și un ziarist isteț îl numise pe ucigaș „criminalul cu animale”. Pentru că poliția oferise foarte puține amănunte, din articolele jurnalelor se putea înțelege că victimele fuseseră ucise cu ajutorul animalelor. Era o întreagă brambureală în presa scrisă și nici televiziunile nu prezentau cazurile mai corect. Tot ziaristul cu pricina a stabilit o posibilă ritmicitate în desfășurarea crimelor și acum o mulțime de televiziuni bântuiau prin oraș cu speranța că vor transmite primii știrea despre următoarea crimă, că doar azi era a treia zi.

Aveam, bineînțeles, și eu un televizor în cameră, pe care nu îl porneam cu zilele, însă de data asta m-a rugat Mihai să îi dau drumul pe programul local de știri.

M-am conformat, apoi am plecat la bucătărie să mai fierb niște ouă pentru șopârle. Tocmai le scosesem din oală și le țineam sub jetul de apă de la chiuvetă, să se răcească mai repede, când m-am auzit strigată de Mihai.

Am abandonat ouăle și am fugit în cameră, unde Mihai, fără un cuvânt, îmi arată ecranul televizorului.

Pentru că imaginile erau neclare, ca și cum ar fi fost filmate din mișcare, l-am întrebat pe Mihai despre ce e vorba:

— Au găsit-o...! a gemut el și mi-am dat seama că se referă la Ramona.

O reporteră care părea că se îneacă din dorința de a spune cât mai multe cuvinte în același timp, transmitea de la fața locului:

— Cei care au pariat pe „criminalul cu animale”, cum îi spun toți, au câștigat. Azi dimineață, trupul neînsuflețit al unei fete de nici nouăsprezece ani a fost găsit în apropierea aleii de sub Tâmpa. Cunoscuții spun că fata era cam grasuță și alerga zilnic câteva ture pe alee, pentru a mai da jos din kilogramele excedentare. Ei bine, se pare că în această dimineață ea și-a alergat ultima tură, pentru că a intrat în atenția celui denumit de mass-media „criminalul cu animale”, datorită faptului că după ce le ucide, le pune câte un animal în gură. Reamintim că acum câteva zile a fost ucis un boschetar căruia i s-a pus o broască în gură, apoi, doi tineri, de aceeași vârstă cu fata de aici, au sfârșit prin a fi uciși și au fost găsiți cu câte o șopârlă în gură. După cum ați putut vedea, când cameramanul a focalizat pe gura bieteii fete, de data asta ucigașul a folosit un... șoarece. Doamne, ce scârbos să ucizi pe cineva, apoi să-i vâri un șoarece în gură!...

I-am făcut semn lui Mihai să închidă televizorul ori cel puțin să-i dea sonorul mai încet, ca să putem vorbi.

S-a conformat și abia pe urmă ne-am dat seama că nu prea aveam ce vorbi, așa că a început, pe tăcute, să îmi badijoneze petele.

— S-au făcut mai mici! a constatat el și a mai făcut câteva poze pentru doctorul Baltazar.

Am arătat spre televizor și am spus:

— Mi se pare firesc, atâta vreme cât cineva face treaba în locul meu.

El a arătat spre flacoane, zâmbind trist:

— Asta te vindecă, Celestine, tinctura regală, nu prostiile vrăjitoarelor. Dacă crezi așa de mult în blestemele lor, spune-mi dacă ai avea curaj să abandonezi badijonarea cu tinctură.

Era pentru prima dată când eram pusă să aleg, chiar dacă numai în gând și, sinceră să fiu, cu mâna pe inimă, n-aș fi putut să renunț la tinctură.

— Ai avut dreptate, i-am spus. Ar fi trebuit să aleg numai una dintre metode, ca să ne lămurim definitiv despre ce e vorba. Dar încearcă să mă înțelegi și pe mine: după ani de zile cât am purtat hidoșenia asta pe mine, am fost dornică să scap de ea odată pentru totdeauna. Prin orice cale... cred că dacă ar fi fost și o a treia, aș fi ales-o și pe-aia.

— Te cred, a răspuns Mihai, și până la un punct te înțeleg, dar hai să ne gândim ce-i spui polițistei dacă te vizitează și astăzi.

— Crezi că va veni?

— Cred că a și venit, a spus și a arătat spre geam.

Aveam fereastra îndreptată spre stradă și o mașină de poliție tocmai parca în dreptul casei. Cum nu avea sirena pornită, am presupus că nu era nicio urgență și, deci, nu era vorba de vreo eventuală arestare.

Elegantă ca întotdeauna, polițista blondă a coborât din mașină și i-a făcut semn șoferului să rămână pe loc, iar ea a pornit cu pași măsurați spre poartă.

Ca să n-o mai deranjeze pe mama, am ieșit eu și am întâmpinat-o la ușă.

După ce m-a salutat, a zâmbit ușor forțat și a spus:

— Ca de obicei, doar câteva întrebări.

Ca să nu o țin pe hol, am poftit-o în camera mea și, după ce l-a salutat pe Mihai, de data asta s-a așezat pe scaunul pe care i l-am oferit, semn că cele câteva întrebări aveau să fie mai multe.

Ținea mapa în mână, așa că nu m-am mirat când a scos o fotografie cu cadavrul Ramonei și ne-a arătat-o pe îndelete, la amândoi.

— Se pare că vă cam mor colegii pe capete, a spus și a zâmbit rece. Mă bucur că sunteți amândoi, pentru că am de gând să vă pun câteva întrebări, să aflăm de ce a fi coleg cu voi a devenit o ocupație atât de periculoasă?

— Vagabondul n-a fost coleg cu noi, am spus eu, victorioasă, și m-am bucurat că nu i-am zis pe nume, pentru că asta ar fi dovedit că îl cunoșteam dinainte de a muri.

Polițista se uită când la mine, când la Mihai, apoi, după ce se sătură de făcut inventarul, ne zise rece:

— Vagabondul se numea Ungur Augustin și avea obiceiul să cerșească, în timpul cursurilor, în fața liceului vostru. Din câte am înțeles, era cam libidinos și avea obiceiul să ceară fetelor anumite servicii de natură sexuală. Poate că pe vreuna dintre ele a enervat-o așa de tare, încât a pus pe cineva să îl ucidă.

— Și ce legătură are asta cu noi? am întrebat, dar polițista nu păru să mă audă, pentru că s-a uitat în agenda ei și a continuat:

— Cei doi colegi ai voștri, din câte am aflat, erau cam zurbagii și se legau de toate fetele frumoase care le refuzau avansurile. Poate l-a supărat pe prietenul vreuneia din ele, suficient de mult încât să-i ucidă.

— Cam trase de păr ipotezele astea, am replicat eu. Dacă vă uitați un pic mai bine la mine, eu numai frumoasă nu pot fi numită.

M-a fixat mai bine și privirea ei nu mi-a căzut deloc bine când a spus:

— Păi, văd că pata se vindecă pe zi ce trece, așa că o să fiți în curând o fată foarte frumoasă.

— Da, poate, dar asta cândva, în viitor. La data când se plănuiau crimele, eram o fată de-a dreptul hidoasă, deci scoateți-mă din ecuație și vedeți dacă cumva nu suntem chiar noi în pericol.

— V-am scos, pentru că ipoteza mea nu se potrivește deloc în cazul fetei ucise azi.

Recuperă fotografia de la mine și o puse înapoi în mapă, apoi mă întrebă, privindu-mă în ochi:

— Întâmplător, în dragostea asta pe care o purtați animalelor, nu cumva ați fost tentată zilele astea să cumpărați și un șoarece?

— Nu, am răspuns prompt. Nu vreau șoareci în preajma mea, mi-e silă de ei!

— Ca tuturor fetelor, admise ea. De altfel, din câte am aflat de la cunoscuții Ramonei, chiar și ei îi era scârbă de ei, așa că nu-mi explic deloc de ce a fost pus acolo.

Închise mapa, dar nu se pregăti să plece, pentru că mai avea ceva de spus:

— Să rămână doar între noi, dar la ultima ședință operativă s-a ajuns la concluzia că în orașul nostru acționează un ucigaș în serie care are ca semn distinctiv faptul că introduce victimelor câte un animal în gură, după ce le ucide. Victimele au cumva de-a face cu liceul vostru și de asta vă cer să vă gândiți dacă voi vedeți vreo legătură.

De data asta se ridică și-mi dădu o carte de vizită:

— Vă rog să mă deranjați la orice oră din zi sau din noapte, dacă vă vine vreo idee sau aflați vreo informație. Oricât ați încerca să spuneți că nu e nicio legătură, faptul că aici am găsit mai întâi o broască, apoi cele două șopârle, este clar că ai stabilit o legătură, chiar dacă inconștientă, cu ucigașul. Ar fi bine să vă vină vouă prima dată ideea despre ce anume e vorba și care e legătura dintre voi și el, pentru că dacă îi vine lui, probabil că nu va ezita să scape de doi martori incomozi.

Ne-a salutat și a ieșit, nu înainte de a mai radiografia o dată, cu ochii ei reci, camera.

— Am impresia că polițista asta privește prin mine, s-a scuturat Mihai după ce blonda a plecat.

— Poate că e doar modul ei de a încerca să îi intimideze pe cei pe care îi suspectează.

Mihai a scuturat din cap neconvins:

— Păi, pe noi ne suspectează degeaba.

Nu l-am contrazis, dar nu pentru că aș fi fost foarte convinsă de asta.

CAPITOLUL 14

Îngrijorări nocturne

Mihai a plecat fără să mă întrebe cine ar putea fi următoarea victimă de pe listă și bine a făcut. Asta pentru că, pe vremea când nu bănuiam că lucrurile vor ajunge atât de departe, fusesem extrem de neglijentă în alegerea victimelor, fără să mă gândesc vreo clipă că va veni momentul în care cineva ar putea pune lucrurile cap la cap.

Exact așa se întâmplă cu cea de-a cincea persoană de pe listă: Loredana Eftimie, vânzătoare la un chioșc alimentar de pe strada mea, cu numai câteva case mai jos. Uneori, în drum spre școală, mă opream să mai cumpăr ceva de mâncare și îmi aduc aminte de parcă ar fi fost ieri de ziua când a explodat de nervi când am întrebat-o, pentru a treia oară, dacă are sau nu croissant cu unt. E drept că era ocupată cu numărutul franzelelor pe care tocmai le primise, dar și eu eram grăbită, ca să nu întârzii la școală.

Văzând că insist, a trântit ultima ladă cu franzele la pământ și și-a pus mâinile în șolduri, ținând la mine:

— Da' unde dracu' te grăbești așa, domnișorico? Că la întâlnire precis nu te duci, cu fața aia de parizer stricat!

Nu i-am răspuns. Am ieșit afară ca luată de vânt și tot drumul până la școală am ținut-o tot într-un plâns.

Fata de la chioșc nu părea cu mult mai în vârstă decât mine, era întreagă, normală, dar avea o răutate în ea pe care nu i-o putusem ierta, așa că abia ajunsă acasă, am și trecut-o în jurnal.

Adevărata problemă era că, dacă polițista blondă era într-adevăr așa de bună cum se zvonea, în mod sigur avea să afle de cearta mea cu vânzătoarea și să se lămurească: punctul comun al crimelor eram chiar eu – și nu liceul sau elevii din clasa mea.

Temerea m-a făcut să îl sun pe Mihai și să îl chem la mine, să încercăm să descâlcim ițele. A sosit repede și, după ce mi-a admirat fața aproape curățată de boală, a căzut pe gânduri când i-am spus despre cine urma să fie cea de-a cincea victimă.

M-a badijonat iar cu tinctură, dar am văzut că se gândea intens la problema mea. A oftat adânc și, în cele din urmă, a hotărât:

— Mă duc până la chioșc, să arunc o privire. Am să-ți spun când mă întorc ce avem de făcut.

Nu a lipsit mai mult de o jumătate de oră, dar în tot acest timp am stat ca pe ace, așa că, pentru a-mi umple timpul cu ceva, le-am fiert iar șopârlelor câte două ouă, conștientă că nu le era de ajuns. Dar nici să mă duc să le cumpăr broaște nu aveam chef. De câteva ori am auzit orăcăind broaște prin grădină, așa că m-am gândit, la un moment dat, să le dau drumul prin iarbă, să-și caute singure de mâncare. Tocmai analizam această posibilitate, când a sosit Mihai, cu fața numai zâmbet, și atunci am știut că problema mea se rezolvase.

— Ei? l-am întrebat și mi-a expus planul lui nebunesc.

— Bani mai ai? m-a chestionat el.

Nu am răspuns nimic, doar am arătat spre sertarul plin cu plicuri.

— Atunci, uite cum facem! Tocmai am aflat că domnișoara Loredana Eftimie este înnebunită după Paris. Tot micul ei magazin e inundat cu afișe din Paris. Cum ar fi dacă ar câștiga un tur al orașului la o tombolă unde numele ei tocmai a fost selectat? Crezi că ar rezista tentației?

Am priceput ce avea de gând. Atâta doar că nu eram prea sigură că va reuși să facă totul atât de repede. Adică, înainte ca misteriosul domn X să o ucidă și să-i îndese un parizer în gură.

Mihai, cu gesturi de prestidigitator, a scos din buzunar o cartelă care m-a lămurit că e PrePay, deci nedetectabilă, pe care a montat-o în telefonul lui.

— Am cumpărat chiar de la chioșcul domnișoarei cartela asta de unică folosință și tot atunci mi-am notat și numărul de telefon de la magazin, așa că am s-o sun imediat cum pun lucrurile la punct. Pe deasupra, pe teighea era deschisă și o carte de Sandra Brown, care mă ajută să îmi duc planul cu bine până la capăt.

Dacă nu eram lângă el, n-aș fi putut crede că cineva poate să pună atât de repede la punct o metodă prin care să trimită o femeie de aici tocmai la Paris.

Mai întâi a contactat o agenție de turism care organiza și excursii la Paris și s-a prezentat ca fiind reprezentantul unei firme care vrea să își recompenseze una din angajate cu o excursie în Orașul Luminii, printr-un tur de trei zile,

exact cum avea firma în catalog o plecare pentru un grup, a doua zi dimineață.

Da, a confirmat el, plata se putea face înainte, fără nicio problemă, doar că angajata trebuia cazată încă din această seară într-un hotel din București, ca să nu rateze plecarea. Era de acord și cu această plată suplimentară.

A cumpărat și a printat la imprimanta mea biletul de tren, la clasa întâi, apoi a spus:

— Și acum urmează partea cea mai grea, să o contactez pe Loredana Eftimie și să-i spun că tocmai a câștigat o excursie la Paris. Am lăsat o mulțime de urme care duc la mine, dar nu contează atâta vreme cât această domnișorică rea de gură nu va muri, ci doar va face o excursie la Paris.

După ce își dresese vocea, ca să pară mai serios și mai sobru, a sunat-o pe vânzătoare.

— Bună ziua! O caut pe domnișoara Loredana Eftimie. Da... mă bucur să vă cunosc! Sunt reprezentantul firmei Data Travel și sunt bucuros să vă anunț că numele dumneavoastră a fost selectat dintr-o bază de date a cititorilor fideli ai autoarei Sandra Brown și sunteți fericita câștigătoare a unei excursii de trei zile la Paris!

A tăcut câteva secunde și a ascultat apoi, politicos. Ferm, a întrerupt tirada fetei și a spus:

— Nu, domnișoară, nu e nicio farsă și nu aveți de plătit niciun leu în plus. Ba mai mult de atât, firma vă pune la dispoziție cinci sute de euro pentru cele trei zile de distracție. Am înțeles că în cel mult o oră o să vină un curier la dumneavoastră cu plicul în care veți găsi biletele de tren până la București și cei cinci sute de euro. În cazul în

care nu doriți să faceți excursia, va trebui să refuzați banii, așa că vă rog să semnați că refuzați premiul în totalitate.

A mai ascultat câteva clipe, a zâmbit, a spus politicos „La revedere!” și a închis.

— Acum am nevoie de cinci sute de euro, a zis el, acces la imprimantă, să tipăresc o înștiințare referitoare la câștig, numărul de telefon al hotelului și un așa-numit proces verbal de predare a plicului. Pe urmă am să mă duc în oraș, îmi cumpăr ochelari negri, o șapcă pe care să scrie curier și îi livrez Loredanei o nouă șansă la viață.

— Dar n-o să te recunoască? Doar acum o oră ai fost la ea în magazin și ai cumpărat cartela de telefon!

A ridicat din umeri, zâmbind:

— Tu poate da, m-ai recunoaște, dar o biată vânzătoare de magazin de cartier, în mod sigur nu mai e atentă la cei din jur, când norocul o trimite trei zile la Paris. Poate pentru ea e o ocazie unică și nu cred că are de gând să o rateze privind prea atent la cel care îi aduce norocul...

După ce a plecat, am căzut iar pe gânduri. Din fata pătată pe față de psoriazis sau ce o fi fost aia, devenisem o fată frumușică, cu o pată doar ceva mai mare ca două mo-nezi mari puse una lângă alta, dar care hotăram fără niciun fel de remușcare cine să moară și cine să trăiască. Și gândindu-mă la felul de-a dreptul scârbos în care se purtase vânzătoarea cu mine, aproape că îmi părea rău că Mihai îi salva viața. Pe banii mei, dar asta nu mă interesa aproape deloc, atâta vreme cât sertarul era plin de plicuri.

Probabil că dacă tatălui meu i s-ar fi întâmplat ceva la muncă și nu ar fi putut să aducă bani în casă în ritmul de

până acum, abia atunci aş fi simţit cu adevărat valoarea banilor. Dar până atunci mă speria schimbarea pe care o simţeam în mintea mea: niciun pic de empatie pentru oamenii morţi din cauza mea.

Mihai s-a întors în mai puţin de o oră şi, în loc să îmi spun despre frământările mele, am preferat să îl întreb cum s-a descurcat:

— Perfect, a spus el radios. Când am ajuns, deja îşi sunase o colegă să vină să o înlocuiască şi se grăbea acasă, să îşi facă bagajele. Nu uita că peste numai două ore are un tren de prins.

— Să sperăm că o să prindă trenul înainte să o prindă misteriosul X pe ea, am spus eu.

Mihai a tăcut câteva minute, gândindu-se la ceva, apoi m-a întrebat:

— Sper că rezerva ei nu e la fel de periculoasă pentru tine...

— Adică, în ce fel periculoasă?

— Păi, sper că nu duce direct la tine, așa cum s-ar fi întâmplat cu vânzătoarea.

— Nu, am spus încet, şi am ezitat dacă să îi spun sau nu despre cine era vorba.

Mi-a respectat tăcerea şi, în cele din urmă, m-am hotărât să-i zic, chiar dacă asta ar fi dovedit ce suflet mic am şi cât de supărăcioasă eram.

— E vorba de Rascarache Elena. O femeie la vreo 40-45 de ani.

A tăcut, aşteptând să continui, dar cum nu am făcut-o, a insistat:

— Și cine este? Ce a făcut de te-a supărat așa de tare?

După o pauză în care am rememorat scena, i-am răspuns:

— Anul trecut, de sărbători, am vrut să mă duc până la București cu trenul și am vrut să iau bilet la clasa întâi. Cucoana de la casierie mi-a spus că nu știu dacă am voie, cu eczema aia pe față, să călătoresc cu mijloace de transport în comun. După ce am insistat câteva minute, fără succes, i-am spus să-și bage biletele în fund și m-am urcat în tren, unde am cumpărat bilet de la conductor.

— Să și le bage în fund? m-a întrebat el de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Așa mi-a venit atunci, pe moment, să-i zic, chiar dacă eu nu prea folosesc cuvintele astea.

S-a dovedit destul de repede că mai folosisem cuvintele astea, și încă destul de recent, astfel că era cât pe ce să îmi iasă pe ochi.

CAPITOLUL 15

Un drum la poliție

A doua zi de dimineață am făcut un drum până la chioșcul cu pricina și am răsuflat ușurată când am văzut că era altă vânzătoare de serviciu. Tocmai povestea încântată unei cliente despre norocul care a dat peste colega ei și care era acum în drum spre Paris.

Ușurarea mea a ținut până spre prânz, când am primit o invitație, adusă de un agent, prin care eram solicitată să mă deplasez, la ora 14:00, la sediul poliției, camera 15, în vederea lămuririi unor aspecte dintr-o anchetă penală.

L-am sunat pe Mihai și i-am zis, iar el a spus că dacă vreau, poate să vină cu mine, dar în sediul poliției va trebui să intru singură, pentru că numai eu eram trecută pe invitație. I-am spus că mă descurc și singură, eventual să mă aștepte după ce ies, să îi povestesc ce discutasem.

Am mâncat, m-am badijonat cu tinctură, am zâmbit în oglindă petei care era tot mai mică, apoi m-am îmbrăcat cât mai conformist posibil. Nu voiam să atrag și mai mult atenția asupra mea. Am chemat un taxi și când m-am urcat în el, mi-am propus să fiu cât mai atentă la ce vorbesc. Nu aveam chef să le dau eu indicii, dacă cei de la poliție nu erau capabili să le descopere.

Când am ajuns, un ofițer de serviciu mi-a studiat cu atenție invitația, apoi a chemat un agent să mă conducă până la camera 15.

Mai erau câteva minute până la ora indicată, așa că am luat loc pe o bancă incomodă, să aștept. Am scos un corn din geantă și l-am mâncat, observând cum ora 14:00 se duce fără să se întâmple nimic. M-am pus iar pe așteptat. S-a făcut ora 15:00 și mi-am spus că, probabil, asta era o tactică de anchetare, în care suspectul era pus să stea degeaba, ca să cedeze mai ușor și să facă mărturisiri complete. Pe vremuri o fi fost o idee bună, numai că acum, în epoca telefoanelor, chestia asta era complet inutilă, pentru că mi-am pus muzica preferată, mi-am băgat căștile în urechi și am început să caut pe Google amănunte despre tinctura regală.

Tocmai aflasem că tinctura cu pricina se folosea încă din evul mediu și că formula ei fusese ținută secretă secole de-a rândul. Tot ce știa lumea despre ea era că avea ca bază coajă de nuc. Am găsit și un forum unde se discuta despre ea și m-au amuzat mai mult reacțiile celor care nu credeau în eficacitatea ei, decât argumentele celorlalți. Nu era niciun om de știință pe forum, probabil că nu socotea necesar să piardă timpul pe-acolo, dar un puști avea o explicație ciudată: spunea celor care criticau componentele relativ simple ale tincturii regale că n-au auzit, pe semne, în viața lor de faptul că totalul face mai mult decât suma părților componente. N-a găsit alt exemplu mai potrivit decât clorul, un gaz otrăvitor și sodiul, un metal care ia singur foc în aer, dar care, combinate, dau banala sare de bucătărie, indispensabilă organismului.

Tocmai mă amuzam de ingeniozitatea tipului, când în fața mea s-a oprit polițista blondă:

— Văd că vă veseliți?

Am ridicat din umeri și am închis telefonul:

— Păi, ce să fac și eu, dacă aștept de o oră și ceva?

— Pofțiți în birou. Am niște vești care o să vă taie toată veselia.

Am intrat într-un birou sobru, probabil că era al ei, pentru că într-o parte am zărit o oglindă unde m-am văzut în trecere: pata mi se părea puțin mai mică decât atunci când am plecat de acasă, așa că n-avea ce veste să-mi dea care să mă întristeze.

S-a așezat în spatele unei mese simple, cu un singur sertar pe mijloc, din care a scos nelipsita mapă.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, dar am fost reținută la o ședință operativă, a spus, scoțând o fotografie din mapă și întinzând-o spre mine.

— A mai fost comisă o nouă crimă. De data asta, o femeie de patruzeci și șapte de ani. Priviți-o bine și spuneți-mi dacă o cunoașteți.

În poză era, fără îndoială, Rascarache Elena, la fel de moartă cum erau și ceilalți pe care mi-i arătase în zilele precedente. Părea că e culcată undeva, într-un parc, pe niște ierburi sau frunze și fără îndoială că avea tâmpla stângă zdrobită.

Am privit-o atentă și am încercat să îmi ascund orice reacție când am răspuns:

— Nu o cunosc! Nu am văzut-o în viața mea.

A luat fotografia și a pus-o înapoi în mapă.

— Era casierită la gară.

— Îmi pare rău de ea, am spus, dar ce legătură are cu mine? A avut și ea șopârle în gură, că în fotografie nu se vede nimic?

A ciocănit cu degetele în masă, nervoasă, apoi, după o clipă de ezitare, a spus:

— Nu, n-a avut nimic în gură, în schimb a fost ucisă printr-o lovitură puternică în tâmplă, dată cu un cristal de celestit. Și dacă n-avea nimic în gură, avea în schimb băgate trei bilete de tren în fund.

Am încercat să nu râd, dar fără îndoială că un ușor chicotit tot mi-a scăpat.

— Nu e de răs, domnișoară. În ultimele zece zile au fost uciși mai mulți oameni în oraș decât pe tot parcursul anului trecut. Și toți loviți în tâmplă cu un cristal de celestit, de genul celui pe care îl aveți pe noptieră, ca să nu mai zic de celelalte coincidențe sau de faptul că, la un moment dat, ați spus că din partea dumneavoastră, cine i-a ucis pe foștii colegi, n-avea decât să le bage șopârlele și în fund, pentru că nu vă pasă. Și eu, cum v-am spus, nu cred în coincidențe...

Părea pe punctul de a izbucni în plâns și probabil că de undeva scena era observată de cineva, pentru că se auzi o bătaie în ușă și în cameră intră un bărbat.

Era solid, athletic, cu păr ușor grizonat, atent pieptănat pe spate și, dacă n-aș fi știut că e polițist, aș fi considerat că este candidatul perfect pentru misteriosul domn X.

Fără să vreau, am privit la picioarele lui și am estimat că în mod sigur purta 44 la pantofi, așa că, deși mi-am propus să mă abțin, am izbucnit în răs.

— Sunt așa de caraghios? a întrebat uimit omul.

— Dimpotrivă, dimpotrivă, am răspuns, încercând să o dreg. Doar că mi-ați adus aminte de cineva drag și în prima clipă am crezut că sunteți el. E vorba de unchiul meu și dacă o să-l cunoașteți vreodată, o să vedeți că semănați perfect.

— Luați loc, vă rog, domnule comisar, a spus polițista, apoi s-a întors spre mine și l-a prezentat: Dânsul e comisarul Brumaru și, mai nou, a preluat conducerea acestei anchete.

— Stau în picioare, a spus comisarul, mi se pare că așa am o perspectivă mai bună asupra situației, apoi a căutat și el ceva într-o mapă.

Se părea că toți polițiștii ăștia, cum termină școala de poliție, statul le și pune câte o mapă în mână. După ce scotoci puțin prin maldărul de hârtii de acolo, scoase o fotografie și mi-o întinse, spunându-mi:

— Sincer să fiu, mie nu prea mi se pare că semănăm!

Din fotografie mă privea unchiul Virgil și, slavă Domnului, spre deosebire de toate celelalte fotografii scoase din mapele polițiștilor, el era viu.

Ușurată, i-am răspuns:

— Ba mie mi se pare că semănați destul de mult. Poate nu neapărat din punct de vedere fizic, cât așa, ca fel de a fi.

Polițista avu un rictus, de parcă și-a fi dat seama de răspunsul meu în doi peri, de faptul că nu prea aveam de unde să știu eu felul de a fi al comisarului, doar după ce-l văzusem câteva clipe.

Comisarul se așează, în cele din urmă, și își aținti ochii într-ai mei de parcă ar fi vrut să mă hipnotizeze:

— Domnișoară! Ai vreo bănuială de ce avem în mapă fotografia unchiului dumitale, la fel ca și pe a mamei, pe a tatălui și pe ale multor prieteni de-ai dumitale?

Am fost tentată să scot iar un porumbel pe gură, dar am preferat să dau din cap că nu știu. Comisarul mi se părea de cu totul alt calibru decât tânăra polițistă.

— Au apărut o mulțime de coincidențe în legătură cu acest caz și, așa cum spunea mai devreme colega mea, noi, criminaliștii, nu prea credem în coincidențe. Nu am să ți le repet, dar vreau să-ți spun la ce concluzie am ajuns. Cineva care îți este probabil cunoscut a ucis cinci oameni, care, în afară de ultima victimă, casierița, au avut, într-un fel sau altul, legătură cu dumneata.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

— Poți să ne spui dacă, la un moment dat, vreuna dintre cele patru victime te-a supărat cu ceva?

Am ridicat din umeri:

— Mai mult sau mai puțin, la un moment dat sunt sigură că m-au supărat. Dar nu suficient încât să îi ucid. Sau, Doamne ferește, să pun pe cineva să-i ucidă.

— Printre colegii dumitale circulă ideea că ai dispune de bani la discreție. E adevărat? Nu te întrebăm de originea lor, probabil că de la părinți, dar e adevărat?

— Așa e, banii nu mi-au lipsit niciodată.

— Ai fi în stare să angajezi pe cineva să-i ucidă pe cei care te-au supărat de-a lungul timpului?

— Vreți să spuneți, un ucigaș plătit? Niciodată n-aș face așa ceva! Uneori mă mai enervez pe cei care își bat

joc de infirmitatea mea, dar îmi vine să-i strâng de gât pe moment și pe urmă îmi trece.

— Apropo de infirmitatea dumneavoastră, cum îi spuneți, văd că se vindecă foarte frumos.

— Da, am confirmat, prietenul meu, Mihai, a descoperit pe net o tinctură străveche, care se pare că dă rezultate. Se numește *tinctura regia*.

— Am auzit, a zâmbit. În schimb, din câte se pare, mama dumneavoastră e convinsă că ar fi vorba de un blestem.

Am încercat să nu mă trădez, dar parcă polițistul știa totul despre problemele mele. De fapt, ca să fiu corectă, aproape totul, pentru că altfel m-ar fi arestat deja, pentru complicitate la crimă sau ceva de genul ăsta.

— Așa e, am confirmat cu jumătate de gură. M-a purtat o vreme pe la vrăjitoare, dar până când n-a găsit Mihai formula tincturii regale, nu s-a văzut niciun efect.

A privit la polițistă, care doar a ridicat din umeri, semn că nu mai avea alte întrebări.

— Bine, domnișoară, atunci puteți pleca, dar să nu uitați să ne anunțați dacă apar elemente noi care ar putea să ne conducă spre criminal.

S-a ridicat, mi-a dat și el o carte de vizită și, chiar înainte de a pleca, mi-a spus:

— Dacă ar fi fost vorba de un blestem, ar fi trebuit aduse ceva jertfe pentru a dispărea, nu?

Norocul meu a fost că eram deja întoarsă cu fața spre ușă și n-a observat paloarea ce mi-a cuprins chipul.

— Mda, posibil, am mormăit și am ieșit ca din pușcă din cameră.

CAPITOLUL 16

A șasea victimă

După ce l-am pus la curent pe Mihai cu cele întâmplate, am început să ne gândim ce e de făcut, pentru că ni se părea că cercul se strânge tot mai mult în jurul meu.

— Cine urmează la rând? a întrebat Mihai, în a treia zi de după vizita la poliție. Sper că nu-i cineva prea apropiat de tine, care să le dea iar vreo idee.

— Nu prea... E fosta profesoară de istorie, Rodica Moldovan. E deja ieșită la pensie, așa că, cine-ar putea să se gândească la mine?

— Dar cu ea ce-ai avut? sări Mihai mirat, pentru că bătrâna profesoară de istorie era percepută ca o femeie blajină, care nu pune probleme când trebuia să dea câte o notă de 5, ca să evite o corigență.

— Nu ți-am spus când am aflat, pentru că am ținut mai mult pentru mine, dar în singurul an cât am avut-o profesoară, i-a mobilizat pe cei din comitetul de părinți să facă o cerere pentru excluderea mea din liceu, pe motiv că le-aș contamina copiii. Am aflat din timp, de la cineva care făcea parte din comitetul de părinți și căruia i s-a făcut milă de mine. Am reușit să contracarez atacul ei aducând adeverințe de la mai mulți medici, care au arătat că boala mea nu este contagioasă.

Am oftat adânc, aducându-mi aminte de toate umilințele la care fusesem supusă de bătrâna scorpie prefăcută.

— După ce a pierdut ocazia, nu știu dacă tu îți aduci aminte, dar de fiecare dată numai pe mine mă scotea la tablă și mă puneă să arăt pe hartă locul unde au avut loc bătăliile sau evenimentele despre care era lecția. Pe urmă se așeza în așa fel încât să nu poată fi văzută din clasă, lua o mutră scârbită și ștergea harta cu un șervețel umed, unde i se păruse ei că am atins-o. Și în tot acest timp se strâmba de parcă ar fi atins cine știe ce scârboșenie.

A oftat și Mihai:

— Și să înțeleg că atunci când va fi găsită, o să aibă o hartă în gură?

— Mmm... da, am confirmat. Așa am scris în jurnal; că îmi amintesc cum, de fiecare dată când o vedeam ștergând ostentativ harta de pe tablă, strângeam din dinți și-mi spuneam în gând: „Stați-ar în gât, vrăjitoareo!”

— Și varianta înlocuitoare?

— Altă profesoară, dar mai tânără, pe care am avut-o la lecții până în clasa a XII-a. Las-o mai bine pe baborniță.

Am discutat apoi despre cât de repede mi se vindecă pata de pe față, după care am revenit la vechea problemă: dacă boala îmi afectase creierul?

— Nu cred, Celestine, știu că poate ai vrea să ai o scuză pentru ce ai făcut și pentru ce ai scris în jurnal, dar nu cred nicio clipă că ți-a fost afectat discernământul.

Mi-am mușcat buzele și am spus:

— Sper că îți dai seama că eu am scris în jurnalul acela mai mult pentru a mă răcori. În niciun moment nu am

avut de gând să iau cristalul și să plec prin oraș, să omor oameni cu el.

— Eu înțeleg, Celestine, dar un polițist, un procuror și, în cele din urmă, un judecător nu știu dacă vor înțelege la fel ca mine.

Am dezbătut problema ore în șir, după ce m-a badijonat iar și m-a anunțat, extrem de fericit, că pata de pe fund dispăruse cu totul. Cea de pe față, puteam vedea cu ochii mei, se redusese la mărimea unei monede. Cu puțin fard o puteam face invizibilă, dar speram la mai mult: nădăjduiam să dispară cu totul.

Cu televizorul de la mine din cameră deschis pe canalul de știri, ne ocupam timpul cu fleacuri, după ce am încercat să ghicim cine ar fi putut să fie misteriosul domn X. În mod sigur nu făcea parte dintre cunoștințele mele. Nu știam pe nimeni care să poarte la pantof numărul 44 sau poate chiar 45.

Cu gândul la această enigmă, Mihai și-a făcut milă de șopârle și a ieșit printre straturile cu trandafiri ale mamei, de unde, după o jumătate de oră de căutări, s-a întors cu două broaște, destul de mari.

— Ia-le și dă-le de mâncare, dar te rog, pe mine să nu mă pui să asist la festinul lor!

A ieșit, lăsându-mă cu punga cu broaște în mână. Ce era să fac? Am răsturnat punga în terariu și am ieșit și eu pe terasă, lângă el.

— Știi, mă tot gândesc, întrebă el în cele din urmă, oare n-ar trebui să arăți poliției fotografiile din telefonul tău?

Cum n-am priceput imediat, a precizat:

— Cele cu urmele de pantofi uriași de pe terasă.

M-am gândit mult înainte de a-i răspunde, mai ales că analizasem ipoteza asta și singură:

— Mihai, dacă o fac, mă vor întreba de ce le arăt tocmai acum. Sau, și mai sigur, de ce n-am făcut o sesizare că a intrat cineva la noi în casă și n-a furat nimic. Mă rog, a furat jurnalul, dar știi că nu pot spune nimic despre el. Oricum aș face, n-aș ieși din afacerea asta cu fața curată.

— Așa e! a confirmat abătut. Dar mă indispuie că un criminal bântuie prin oraș, un criminal pe care poliția ar avea o șansă să îl prindă, dacă le-ai arăta fotografiile.

N-am spus nimic, pentru că nu era nimic de spus, dar amândoi simțeam întrebarea plutind în aer: „Oare vreau cu adevărat ca poliția să-l prindă pe criminal, înainte de a-i ucide pe toți cei șapte?”

Nu a fost nevoie să spunem cu voce tare ce gândeam, pentru că am fost amândoi atrași de tonul oripilat al prezentatoarei, așa că am încălecat și noi, aidoma vizitatorului cu pantofi mari, pervazul, ca să ajungem mai repede în cameră.

— ...este de necrezut cum a fost găsită bătrâna profesoară de istorie, pensionara Rodica Moldovan: avea vârâtă în ea aproape o jumătate de hartă, făcută sul. Cadavrul profesoarei a fost descoperit de sora ei, care era neli-niștită de faptul că nu fost sunată, așa cum obișnuia să se întâmple în fiecare zi, cel târziu până la prânz.

Am oprit sonorul, n-aveam nevoie de mai multe amănunte ca să știu că gigantul domn X ucisese din nou. Am privit la șopârlele care, cu boturile pline de sânge, se

lingeau de zor și ne priveau curioase, ca și cum ar mai fi așteptat o porție.

De obicei, între o crimă și alta treceau trei zile. Dar dacă la ultima victimă, ucigașul avea să își piardă răbdarea și să acționeze mai repede? Nu mai aveam nicio clipă de pierdut, așa că am pus mâna pe telefon. A răspuns mai greu ca de obicei, dar în cele din urmă femeia de la dispeceratul de taxiuri a ridicat receptorul.

— Bună ziua, aș dori un taxi. I-am comunicat adresa și am precizat: Vreau unul mai comod, vă rog, fiindcă vom merge până la București.

Am închis și Mihai m-a privit uimit:

— Pleci la București?

— Nu eu, Mihai, tu pleci.

Cum se uita la mine fără să înțeleagă, am căutat în sertarul noptierei și am scos o mie de euro. S-a încruntat, căutând să înțeleagă:

— De ce naiba plec eu la București?!

Și, deodată, un început de înțelegere a apărut în ochii lui.

— Pentru că ești a șaptea victimă de pe listă, Mihai!

A rămas consternat, privindu-mă fără să poată scoate niciun cuvânt.

— Cum ai putut face așa ceva, Celestine? a exclamat în cele din urmă. Doar știi bine că eu, niciodată...

Am ridicat din umeri:

— În primul rând, n-am crezut nicio clipă că lista aia din jurnal va avea vreo importanță. Apoi, când te-am trecut pe ea, eram într-o stare de nervi extraordinară, iar tu

mă tot băteau la cap cu al miilea elixir magic recent descoperit, în care nu credeam, la fel cum n-am crezut nici în celelalte.

Clătina din cap. Tot nu-i venea să creadă.

— Nu mai pierde timpul și du-te!

— Bine, dar ar trebui să merg acasă, să-mi iau...

Am mai scos un teanc de bani, de data asta lei, și i-am pus în mână.

— Tu pleacă la București și de acolo urcă în primul avion și nu te întoarce până nu te sun eu. Trei zile, nu mai mult, și cumpără-ți de pe drum tot ce ai nevoie.

A pus banii în buzunar și, înainte de a pleca, m-a întrebat:

— Pot măcar să știu cine e rezerva mea?

— Nu te interesează! Acum du-te odată la taxiul ăla care claxonează în stradă.

M-a sărutat grăbit pe obraz și a plecat în fugă.

CAPITOLUL 17

Fugi, Mihai, fugi!

N-am plecat de pe terasă până când taxiul nu s-a pus în mișcare. I-am făcut cu mâna, fără să știu dacă mă vede, apoi am șoptit, pentru mine:

— Fugi, Mihai, fugi!

Dintre toți cei pe care îi trecusem pe listă, de el mi-ar fi părut cu adevărat rău să i se întâmple ceva. Am intrat în camera mea și abia atunci tensiunea s-a transformat într-un hohot de plâns, întrebându-mă ce naiba fusese în mintea mea când îl trecusem în jurnal ca cea de-a șaptea victimă. Socotisem totul doar un fel de joc și voiam ca el să ocupe un loc privilegiat.

Degeaba spunea Mihai că boala nu mă afectase, pentru că eu știam că nu e chiar așa. Poate că nu-mi afectase mintea în mod direct, dar în mod sigur atâția ani în care fusese exclusă din viața socială normală, lăsaseră urme adânci asupra felului meu de a fi.

La fel ca toată lumea, învățasem și eu despre „piramida nevoilor”, postulată de Maslow. Dacă ar fi să credem ce spune omul ăla, în ce mă privește erau asigurate nevoile biologice, ca și cele de securitate, în schimb cele de nivel trei și următoarele erau un dezastru. Nevoia de aparte-

nență era la mine un mare zero barat și, în afară de Mihai, aproape nimeni nu vorbea cu mine la școală. Sau dacă o făcea, o făcea cum o făcuse Ramona, doar ca să profite de pe urma mea. Asta ca să nu mai vorbesc de al patrulea nivel, cel referitor la stima și recunoașterea din partea celorlalți. Mama a vrut să mă ducă, la un moment dat, la un psiholog, dar în cele din urmă, când s-a dovedit că ea are mai mare nevoie de sfaturile lui decât mine, a abandonat ideea.

Asta nu înseamnă că pe mine piramida lui Maslow nu m-a bântuit în continuare și că nu am citit tone de cursuri despre cum s-ar putea manifesta lipsa totală a acestor nivele. Iar ce am găsit nu mi-a plăcut deloc. Poate cel mai mult m-a impresionat faptul că un om astfel afectat poate manifesta stări confuzionale, sentimente de *déjà vu* și mai ales halucinații care iau forma unor personaje imaginare.

Așadar, dacă tot l-am văzut pe Mihai plecat, am început să mă gândesc mai profund la câteva aspecte din viața mea. Tragedia era că trebuie să analizez cum funcționează creierul, dar pentru asta nu-l aveam la îndemână decât pe al meu, despre care nu știam dacă e afectat sau nu.

Mai întâi trebuia să mă asigur că în viața mea nu existau personaje imaginare: mama, tata și unchiul Virgil, mai mult ca sigur că erau persoane reale, pentru că făceau parte din familia mea și le văzusem de prea multe ori împreună, ca să nu își dea vreunul seama că vorbeam cu o fantomă. Pe vremuri văzusem un film în care un vestit matematician, care vedea personaje imaginare, folosea metoda asta ca să se asigure dacă un personaj este imagi-

nar sau nu: oprea un cunoscut și îl întreba dacă îl vede pe cel de lângă el? Normal că un asemenea comportament nu i-a creat cine știe ce reputație, după cum nu mi-ar îmbunătățit-o nici pe a mea, dacă aș fi început să mă port ca el.

Despre Mihai puteam spune, de asemenea, că este real: de prea multe ori fusese în vizită la mine și nimeni dintre ai mei nu mi se păruse îngrozit că aș fi vorbit cu omul invizibil.

Dar victimele mele erau oare reale? Cum aș putea să mă conving că Loli chiar a existat? Sau ceilalți?

Exista o cale de a afla și m-am îmbrăcat grăbită, de parcă mi-ar fi fost frică să nu uit. I-am spus mamei că ies la plimbare și m-am dus țintă la liceu.

Se făceau reparații și peste tot se zugrăvea, dar eu am spus la poartă că am treabă la secretariat, pentru o adeverință urgentă și am fost lăsată înăuntru fără probleme.

Nu am ajuns până la secretariat, ci am rămas pe coridorul central, unde erau afișate tablourile cu ultimele promoții de elevi, împreună cu profesorii lor. Am ajuns la tabloul nostru și am văzut că, în ciuda eforturilor pe care le făcuse fotograful, pata mea era destul de evidentă, așa că m-am gândit dacă nu cumva ar fi posibil să schimb, în viitor, această fotografie cu una actualizată. În timp ce îmi trecea prin minte gândul ăsta, ochii îmi fugeau de colo-colo, în căutarea fotografiei bătrânei profesoare de istorie, Rodica Moldovan.

Nu era acolo, și inima mea a început să tresalte de bucurie; una din victimele mele nu exista, deci era posibil

ca toate să fie doar personaje imaginare. Nu știu unde mi-a fost mintea în tot acest timp, dar minute întregi am jubilat acolo, în fața tabloului cu poza lipsă.

Abia peste câteva minute, în care am avut mintea încețoșată și judecata nu prea limpede, m-am gândit că poate lipsa profesoarei de pe tablou se datora faptului că ea ne-a predat doar un singur an înainte de a se pensiona și cum pe tablou era cam înghesuială, poate din motivul ăsta hotărâseră să o elimine.

Asta se putea rezolva ușor, pentru că la clasele anterioare le fusese profesoară toți cei patru ani de liceu și, deci, n-ar fi avut niciun motiv să n-o pună lângă ei. În timp ce mă îndreptam spre alt tablou, mi-am adus aminte de Mihai, când mă întrebase cine era „rezerva” vânzătoareii. Când i-am spus de profesoara de istorie, n-a comentat nimic, fiindcă o cunoștea, așadar Rodica Moldovan era un personaj cât se poate de real. Chiar atunci am ajuns în fața unui tablou cu o clasă care terminase cu vreo patru ani liceul înaintea mea și i-am văzut iar mutra pocită zâmbind perfid la mine. Am fost cuprinsă de așa o furie încât, la un moment dat, am simțit nevoia să arunc cu telefonul în ea. Am plecat, înainte de a face vreo prostie.

În drum spre ieșire, mi-am adus aminte de o carte de psihologie, dintre multele pe care le citisem încercând să mă înțeleg. Nu mai știam titlul, dar în mod sigur era vorba despre niște pui de rață care fuseseră crescuți, încă de la ieșirea din ou, într-o cutie cu dungi verticale. După ce fuseseră scoși de acolo, li se dăduseră drumul în lume, iar ei nu recunoșteau decât obiectele care aveau dungi

verticale. Pentru toți, un vultur sau orice alt pericol se îndrepta spre ei, atâta vreme cât nu avea dungi verticale, rămânând inexistent. Dacă mâncarea le era pusă în cutii care aveau dungi orizontale, erau în stare să moară de foame lângă cutii, pentru că ei n-o vedeau.

Oare nu cumva, în mintea mea, existau niște dungi verticale puse acolo de boala mea, în anii în care fusesem lipsită de nevoi esențiale? Oare nu cumva aceste „dungi” mă făceau să aud de la Mihai ce vreau eu și să văd fotografii acolo unde nu erau?

Am ieșit tot nelămurită din clădirea liceului și, în drum spre casă, am trecut pe lângă stația de taxiuri, cu gândul la cele văzute. Am observat că unul dintre taximetriști mă privește lung și când am ajuns lângă el, m-a salutat și a făcut un pas spre mine:

— Bună ziua, a zis, era să nu vă mai recunosc, așa, fără... pata de pe față.

Nu prea aveam chef de vorbă, așa că i-am răspuns cu gândul în altă parte:

— Mda, multă lume nu mă mai recunoaște după ce mi s-a vindecat pata.

Am dat să trec mai departe, dar omul mai avea ceva de zis:

— Este posibil, dar, știți, noi, taximetriștii, mă refer la taximetriștii buni, avem o memorie vizuală de invidiat. În schimb, cei care doar fac pe taximetriști, vai de mama lor...

De fapt, altceva avea de spus și n-a ezitat prea mult până s-o facă:

— Nu știu dacă vi-l mai aduceți aminte pe Pavel Vasilescu, ăla care v-a supărat într-o zi, când n-a vrut să vă ia în mașină...

Subiectul părea interesant, așa că am așteptat continuarea:

— Se pare că a mai supărat pe cineva, pentru că acum o oră a fost găsit în parcul din spatele gării, mort, cu maneta de la schimbătorul de viteze băgată pe gât.

Cred că m-am clătinat și m-am schimbat la față, pentru că șoferul s-a întins să mă sprijine. Dar m-am ferit și am rupt-o la fugă, fără să mă mai opresc până acasă.

CAPITOLUL 18

O anchetă dificilă

A doua zi, dis-de-dimineată, am fost sunată de comisarul Brumaru și rugată să mă prezint la poliție, la ora 12:00, în aceeași cameră 15.

Am mâncat ceva, deși nu îmi ardea deloc de așa ceva și am urmărit știrile locale, până a venit vremea să plec. Reporterii și analiștii din studio se întrebau dacă acest ultim asasinat, al șoferului de taxi, era sau nu legat de crimele de dinainte.

Pe strada Republicii au fost trimiși reporteri să ia interviuri de la oamenii care treceau pe stradă și, în ciuda faptului că se încerca inducerea unei stări de isterie, se pare că nu era chiar așa. Trecătorii își vedeau de treabă și de cumpărături, ca și cum, instinctiv, și-ar fi dat seama că nu figurează ca posibile victime. Sau cel puțin așa am avut eu impresia, pentru că știam despre ce anume e vorba.

Înainte de a pleca, l-am sunat pe Mihai și, deși am încercat să-l opresc să vorbească, a apucat să îmi spună că este în Praga și se simte foarte bine. L-am sfătuit să mai stea câteva zile, până îi zic eu că se poate întoarce.

Deși mi-am propus să fiu acolo exact la ora fixată, din cauza traficului aglomerat am ajuns abia la ora 12 și 5 mi-

nute. Am mai pierdut câteva minute la intrare, până când s-a primit confirmarea că pot pătrunde în instituție.

În fața camerei 15 mă așteptau, de data asta, atât inspectorul Alina Dănciulescu, cât și comisarul Brumaru, care nu m-au lăsat să intru, ci m-au poftit într-un birou mai spațios, în care, la câteva mese, mai așteptau câțiva polițiști, cei mai mulți în uniformă, care s-au ridicat în picioare la intrarea noastră. Probabil nu pentru mine, cât pentru comisar, dar sentimentul a fost oricum plăcut.

În fața meselor se găsea un birou mare, cu trei scaune în spatele lui, și eu am fost poftită să iau loc pe unul din ele. După ce lângă mine s-a așezat și polițista blondă, comisarul a rămas în picioare și m-a prezentat:

— Domnișoară Kaunis Celestine, dâșii fac parte din brigada criminalistică însărcinată cu prinderea criminalului în serie care bântuie prin orașul nostru. Băieți, ea e persoana în jurul căreia se învârt toate aceste crime. Cel puțin, asta e concluzia la care am ajuns noi.

Comisarul a trecut lângă un perete unde era un flipchart cu niște cartoane lucioase. A luat o carioca roșie în mână și a început să vorbească:

— După cum știți, aceasta e o ședință recapitulativă și cumulativă, așa cum avem după fiecare nouă victimă. De data asta am hotărât să o invit să participe și pe domnișoara Kaunis Celestine, bineînțeles, fără știința șefilor, care m-ar adăuga fără să clipească pe lista viitoarelor victime, dacă ar afla ce am de gând să fac.

S-a întors spre mine și a întins carioca mult în față, ca și cum ar fi vrut să îmi picteze un X pe frunte.

— Trebuie să știți, domnișoară, că de când conduc brigada este pentru prima dată când invităm o persoană din afara colectivului să participe la ședințe. Datorită acestui fapt, probabil bănuți că ați ieșit de pe lista suspectilor.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Totuși, există o legătură între omucideri și dumnea-voastră și ne-am gândit că dacă am revedea împreună toate aceste crime, ați putea veni cu informații care să ne ajute să prindem făptașul înainte de a face o nouă victimă.

Deși toți ochii erau ațintiți asupra mea – probabil că din cauza asta am și fost așezată în fața tuturor – speram ca niciun mușchi să nu mi se miște pe față.

Comisarul s-a întors spre flipchart și a început să scrie, apoi a spus:

— Prima victimă a fost Baicu Vasile, cunoscut mai ales sub numele de Loli. Își făcea veacul cerșind în fața liceului Unirea, iar pe perioadele vacanței se muta în fața bisericii Buna Vestire.

Sub numele scris cu roșu al lui Loli, a adăugat cu negru, în timp ce vorbea:

— Primul motiv al crimei a părut a fi o eventuală răfuială între bețivi, pentru că atât vagabondul nostru, cât și alții, dădeau cam tot ce cerșeau pe băutură ieftină și nu o singură dată au fost semnalate încăierări între ei.

S-a întors spre mine ca și cum mi s-ar fi adresat personal, lucru explicabil deoarece toți ceilalți probabil că mai auziseră expunerea asta de câteva ori:

— Prima bănuială a apărut când în gura victimei a fost găsită o broască. După cum a aflat inspectorul Alina Dăn-

ciulescu, după numai câteva ore de cercetări, era o broască identică cu cea cumpărată de dumneata în aceeași dimineață. Așa este?

— Da, numai că între timp au mâncat-o șopârlele.

Comisarul zâmbi puțin forțat și continuă.

— Ajungem și la șopârle imediat, numai să terminăm cu Loli. A doua ciudățenie pe care mi-a semnalat-o medicul legist a fost faptul că în rana de pe tâmpla victimei au fost găsite microcristale dintr-un mineral destul de rar și anume celestin. Un cristal de același tip a fost găsit de inspectorul Dănciulescu pe noptiera din dormitorul dumitale. Așa este?

— Așa este și cristalul e încă acolo, pe noptieră, întreg. Comisarul oftă și spuse:

— Acesta e motivul pentru care te-am scos în mod automat de pe lista suspectilor. Plus că nu aveai 1,84 m înălțime și nici o constituție athletică, așa cum pretinde medicul legist că ar trebuie să fie criminalul. Și totuși, coincidența dintre cele două broaște și cele două cristale ne-a făcut să intrăm la bănuieli și să avansăm ipoteza că ucigașul ar putea fi cineva din imediata ta apropiere.

Se întoarce iar spre flipchart și scrisse numele lui Juppy și Tase:

— În schimb, după următoarele două victime, a fost clar că această coincidență nu mai e deloc una simplă, ci una foarte serioasă, așa că am început să-ți urmărim familia și apropiații. I-am scos din rândul suspectilor pe mama, tatăl și unchiul tău și, cu atât mai mult, pe prietenul dumitale, Mihai.

A scris-o pe carton și pe Ramona, apoi a spus:

— La momentul când această fată a fost ucisă, în urma unui ordin judecătoresc erai urmărită non-stop, aveai telefonul ascultat, așa că știm că nu ai luat legătura cu nimeni: prin urmare, se pune problema de ce au murit următorii oameni?

A scris și numele celorlalte victime pe foaie, apoi a zis:

— Știm că toți cei care au murit te-au supărat la un moment dat, așa că, dă-mi voie să te întreb: știi ceva despre asta? Cum se face că cei care te-au supărat mor toți în același fel: loviți în tâmplă cu un cristal de celestit?

Simțeam toți ochii ațintiți asupra mea. Comisarul voia să obțină de la mine o mărturisire aici, în fața tuturor, însă nu-și găsisese omul; atâția ani în care fusesem umilită de toată lumea construiseră în jurul sufletului meu o carapace greu de penetrat, așa că i-am răspuns fără să plec măcar ochii:

— Nu știu absolut nimic!

În cameră s-a lăsat tăcerea, apoi unul dintre cei din sală a întrebat:

— În dimineața asta a fost înregistrat un apel de pe telefonul domnișoarei Kaunis către numitul Mihai Spânu, prietenul dânzei, prin care îl sfătuia să nu vină acasă încă cel puțin trei zile. Cum puteți explica asta, domnișoară?

— Simplu: țin la el și atâta vreme cât un ucigaș în libertate omoară mai ales cunoscuți de-ai mei, prefer să stea departe până îl prindeți pe criminal.

Discuția s-a mai prelungit aproape o oră, dar cum eu l-am luat pe „nu” în brațe, în cele din urmă au fost nevoiți

să mă lase în pace. Cu voga amenințare că la viitoarea crimă voi fi chemată din nou și, de data aceea, interogată mult mai amplu.

Am ieșit din clădirea poliției aproape zâmbind: eram sigură că nu va mai fi nicio crimă. Cel puțin, nu una care să aibă legătură cu mine.

CAPITOLUL 19

O nouă vizită la vrăjitoare

Zilele au început să treacă una după alta. Mihai s-a întors de la Praga, fața mea arăta acum normal și am reușit, pe ultima sută de metri, să îmi depun dosarul la Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării.

Toate păreau să intre într-o normalitate cu care nu eram obișnuită. Uneori auzeam un ușor zumzăit în creier, dar îl puneam pe seama lipsei de preocupări, pentru că, neobișnuită să socializez, pierdeam pur și simplu timpul. Iar zumzăitul nu părea a fi altceva decât timpul care trecea în zadar pe lângă mine.

După aproape o lună în care nu s-a mai întâmplat nicio crimă, cel puțin nici una de care să fi aflat eu, m-am hotărât să mai fac o vizită bătrânei vrăjitoare. Nici eu nu știam bine de ce voiam să fac această călătorie, simțeam doar că trebuia să o fac și atâta tot. De la ultima prezență la poliție reținusem că după una din crime, atât eu, cât și familia mea, fusesem puși sub observație, ceea ce însemna un fel de urmărire continuă, telefoane ascultate și alte chestii, dar nu era în puterea mea să le fac să dispară.

Treaba cu urmăritul probabil că încetase, în fond, câți polițiști putea să aibă și orașul ăsta, pe care să-i țină pe

urma mea, atâta vreme cât nu se mai întâmpla nicio crimă legată de mine? Dar să-mi asculte telefonul, probabil că nu era un efort atât de mare, așa că trebuia să scap măcar de grija asta, ca să evit măcar să fiu depistată prin satelit. În luna în care am fost fără ocupație, am văzut o mulțime de filme polițiste și de spionaj, și chiar dacă nu toate lucrurile arătate acolo se puteau aplica în viața reală, în mod sigur o parte din ele erau utilizabile.

Am cumpărat un telefon simplu dintr-un magazin și o cartelă preplătită din altul. Am evitat să-l sun pe Mihai de pe el sau pe vreunul din părinții mei, în cazul în care și telefoanele lor erau interceptate și, când am simțit că sunt pregătită, am lăsat vechiul telefon acasă și am luat un taxi spre gară. Părea a nu mă urmări nimeni. Așa că, ajunsă în gară, am păstrat strictul necesar în buzunare și am aruncat geanta, cu tot ce era în ea, în primul coș de gunoi. Asta în cazul în care mi se plantase vreun dispozitiv de urmărire în căptușeala ei sau într-unul din obiectele personale. Dacă Mihai m-ar fi văzut ce fac, sigur ar fi zis că boala îmi afectase creierul. Văzusem, însă, prea multe filme de spionaj.

Am luat un bilet de clasa I până la București și am urcat în tren în ultimul moment. Înainte de Predeal am intrat în toaletă și când am auzit frânele scârțâind, am ieșit și am coborât pe partea opusă peronului. Am așteptat până a plecat trenul și abia atunci am trecut și eu linia și am intrat, prin tunel, în gara cu acoperiș în formă de fluture.

Puteam jura că nu fusesem urmărită, dar i-am observat cu atenție pe toți cei din jurul meu. Am ieșit din gară, m-am

învârtit o vreme pe la chioșcurile cu suveniruri și pufuleți, apoi am urcat într-un taxi mai de Doamne-ajută.

— Cât îmi iei până la București, șefule? am întrebat.

Șoferul, un bărbat mustăcios, între două vârste, m-a privit fugar în oglindă, apoi a răspuns:

— Pentru o domniță drăguță ca dumneavoastră, trei sute de lei.

Am scos patru sute și i le-am întins peste spătar:

— Poftim patru, dacă ajungi cu o jumătate de oră mai repede decât de obicei.

Ochii i-au sclipit vesel, a înhățat banii și a demarat în trombă.

— S-a făcut, șefa! mi-a imitat el tonul și s-a așternut la drum.

Părea atât de bucuros încât a anunțat dispeceratul abia când s-a apropiat de Azuga, că are o cursă de București. În ciuda încercărilor de a mă descoase, am păstrat o tăcere politicoasă, răspunzând doar monosilabic, până când și-a dat seama că n-am chef de vorbă și s-a așternut la drum.

După ce am trecut binișor de Câmpina, m-am prefăcut că umblu la telefon și, după două minute, i-am spus:

— Scuze, a intervenit o mică schimbare de plan. Prietenul meu mă așteaptă în gară la Ploiești Vest.

— Bine. Și banii? a întrebat, vădit dezamăgit.

— Nu contează, am spus nepăsătoare. Rămâne așa, e greșeala mea. Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

Părea nedumerit, dar nu m-a mai întrebat nimic altceva, chiar dacă îmi mai arunca, din când în când, câte o otheadă în oglindă.

Voiam să ajung în Gara de Vest cu speranța că îl voi întâlni tot pe taximetristul de data trecută. Nu mai aveam cartea lui de vizită, pentru că o aruncasem imediat după ce mă urcasem în tren. Nici în vis nu-mi închipuisem c-o să vizitez Ploieștiul atât de curând.

După ce m-a lăsat în spatele gării, i-am mulțumit frumos și am început să mă plimb printre mașinile din stația de taxiuri, încercând să îl recunosc pe vechiul șofer.

N-a fost nevoie de prea multe ture, pentru că, la un moment dat, o mașină care tocmai sosise, a tras în dreptul meu și a oprit.

— Bună ziua, stimată domnișoară! Ce plăcere să vă întâlnesc din nou. Vă mai duc undeva?

A deschis portiera, în vociferările nemulțumite ale celorlalți șoferi care așteptau clienți, dar nu le-a băgat în seamă și m-a poftit, exact ca data trecută, să urc în mașină.

Am urcat și, înainte de a mă fi întrebat unde mergem, s-a întors cu totul spre mine, iar privirea lui holbată făcea mai mult decât o mie de cuvinte.

— Doamne, Dumnezeu! Am auzit eu de Baba Ecaterina, că e bună și că face minuni, dar în cazul dumneavoastră chiar a făcut un miracol. Chiar nimic, nimic n-a mai rămas pe fața dumneavoastră.

Abia după ce s-a minunat minute întregi, m-a întrebat:

— Tot la ea vreți să mergem?

Doar am înclinat din cap și el a pornit în trombă, urmărit de claxoanele celorlalți șoferi.

— Se oftică, colegii, dar eu ce să le fac, dacă nu știu să se poarte cu clienții? Un client trebuie luat ușor și în pri-

mul rând trebuie să-i câștigi încrederea și apoi să nu-l jupoi la portofel, că te ține minte.

Gura i-a turuit într-una și chiar înainte de a ajunge, și-a spus oful:

— Acum, bineînțeles că dacă un client apreciază un sfat bun pe care i-l dau și lasă un bacșiș consistent, nimeni nu se supără.

I-am întins o sută de lei și l-am întrebat:

— Așa e bine?

— Bine, domniță, cum să nu fie bine, sărut mânușițele.

— Atunci, mai dă-mi o carte de vizită, să te sun când să vii după mine.

— Să știi că și Baba Ecaterina m-a cinstit cum se cuvine. A spus că i-am adus un client care i-a purtat noroc și cred că de dumneata e vorba. Adevărul este că, de câțva timp, numai clienți unul și unul are. Îi merge din plin, după ce ați plecat de-aici. O să vedeți schimbările de cum intrați în curte.

Am coborât și parcă nu mi-a venit să cred: vechea poartă care părea, la prima mea vizită, că stă să cadă, era înlocuită acum de o poartă metalică ornamentată cu flori din fier forjat. A trebuit să împing din greu la ea, pentru că, deși nu scârțâia, se vedea că încă nu se rodase.

Câinele pe care îl văzusem și data trecută scoase iar capul din cușcă și hămăi leneș de câteva ori.

Ceva era schimbat: peste tot se simțea un alt aer, o altă atmosferă și chiar dacă nu-mi puteam explica, se vedea bunăstarea. În spatele curții, câțiva meseriași lucrau la o construcție nouă. Unul dintre ei mi-a strigat:

— Intrați, că e acasă! Nu vă fie frică de câine, doar latră ca să se afle în treabă, dar nu mușcă.

Am ajuns la vechea ușă și chiar dacă nu era schimbată, se vedea că cineva lucrase la ea și îi întărisse scheletul, pentru că era vopsită proaspăt și nu mai scârțâia.

Am ciocănit și o voce veselă a răspuns:

— Intră!

Am privit în spate, să mă conving că n-am greșit casa, atât era de deosebită vocea care mi-a răspuns, față de cea de data trecută. Dar din spate nu mă privea decât câinele, care căscă plictisit și se ascunse cu totul în cușcă.

Am pășit înăuntru și din nou nu mi-a venit să cred: în fața ochilor mei uimiți apărură o încăpere luminoasă, strălucind de curățenie, iar bătrâna vrăjitoare mă aștepta pe o canapea comodă, nouă nouă.

Șemineul arăta acum ca unul modern și flăcările ardeau vesel.

Bătrâna m-a lăsat să mă obișnuiesc cu noul interior, apoi a bătut cu palma în canapea:

— Vino și stai lângă mine, fata mea! Vreau să te văd de aproape.

M-am apropiat și m-am așezat cu grijă lângă femeia care... era și nu era bătrâna vrăjitoare care mă primise data trecută.

Nu era vorba doar de haine, ci și de fața pe care mi-o aminteam cu totul altfel: atunci era atât de zbârcită și o făcea să arate ca o cotoroață de o sută de ani, iar acum părea fața unei femei de cel mult cincizeci de ani sau poate nici atât.

Ridică mâna și îmi mângâie cu delicatețe obrazul, apoi zâmbi:

— Ți-a trecut!

Am dat din cap, incapabilă o vreme să scot vreun cuvânt:

— Mi-a trecut, am spus în cele din urmă.

Cum doar zâmbea în continuare, fără să mai spună nimic, am precizat:

— Dar nu am ucis pe nimeni!

— Sigur că nu. Dar cineva a făcut-o, totuși. Altfel, nu îți trecea...

Mi-a mai mângâiat puțin fața, acolo unde fusese pata de psoriazis, apoi, după ce s-a convins că nu mai simte nicio urmă, a spus:

— Blestemele astea sunt foarte periculoase, pentru că uneori se pot întoarce împotriva celui care le face.

Oftă din greu și adăugă:

— Am simțit asta pe propria-mi piele.

Scoase dintr-un portofel vechi o fotografie:

— Cineva a venit acum cinci ani cu fotografia asta la mine și mi-a spus că vrea să arunce un blestem asupra acestei fete.

Mi-a întins fotografia și m-am recunoscut pe mine la absolvirea clasei a opta. Eram în uniformă de sfârșit de an, pentru că diriginta noastră insistase ca măcar pentru serbarea de absolvire să ne îmbrăcăm toți la fel.

— Am aruncat blestemul, numai că atunci când nedreptatea e prea mare și cel blestemat e nevinovat, blestemul, chiar dacă prinde, se întoarce și asupra celui care l-a pus.

Răscoli iar cu cleștele focul din șemineu și continuă:

— Pe măsură ce pata creștea pe obrazul tău, una la fel îmi creștea și mie... Și, pe lângă asta, totul a început să îmi meargă pe dos. Nu aveam ce face, fiindcă nu te cunoșteam și nici unde locuiești nu știam, ca să te pot ajuta și să mă ajut și pe mine, în același timp. Singurul lucru pe care l-am putut face a fost să te aștept și, în cele din urmă, norocul te-a adus la mine. Sau poate nu norocul, ci felul cum lucrează vrăjile și lumea magică...

— Bine, dar dacă eu n-am ucis pe nimeni, atunci cum au murit oamenii ăia de pe listă?

A tăcut un timp, parcă nehotărâtă să îmi spună, dar în cele din urmă a zis:

— Ce să zic? Bine că ai făcut lista, că în rest a avut cine să se ocupe. Dar nu mă mai întreba altceva, pentru că, cu cât știi mai puține, cu atât e mai bine. Acum, du-te. Și ai grijă de tine!

M-am ridicat și am dat să ies, dar m-am oprit în ușă:

— Aș putea măcar să știu cine a adus fotografia mea în trecut?

— Nu are rost, a spus repede. A murit și, crede-mă, nu are rost să dezgropăm morții. Pentru binele tuturor.

N-am mai întrebat nimic despre plată, pentru că simțeam că nu mai e cazul și am ieșit grăbită la aer. Câinele a mai hămăit de două ori, dar nu s-a obosit să mai iasă din cușcă, în schimb, omul care strigase mai înainte la mine, a venit să mă conducă la poartă, văzând că mă chinui să o deschid.

Era îmbrăcat în haine de lucru, murdar pe mâini:

— Să vă ajut eu! E făcută de mine, dar abia am pus-o ieri și încă n-am uns-o. O să mă ocup și de ea astăzi, mai ales că mama a început din nou să primească clienți.

L-am privit mai atent, în timp ce ridica puțin poarta, să o poată deschide mai ușor. Era solid și părea să aibă vreo patruzeci de ani, iar mâinile sale erau uriașe, ca și cum ar fi fost un fierar de pe vremuri. Dar cel mai mult mi-au atras atenția urmele lăsate de pantofii lui în noroiul de lângă poartă: conțineau niște trifoii cu patru foi întipăriți la fel de clar ca într-un atlas de botanică.

A văzut că mă uit la ele și a zâmbit:

— Mda, mi-a spus mama să scap de pantofii ăștia și de haine. Hainele le-am ars, dar pantofii ăștia îmi sunt tare comozi. Însă aveți dreptate: cum plecați, am să-i ard, să nu mai rămână nicio urmă.

Mi-a deschis poarta, m-a lăsat să trec și a închis-o în urma mea, continuând să zâmbească.

Am ieșit în stradă, simțind cum mă urmărește cu privirea până când mă urc în taxi și mă îndepărtez de toți și de toate.

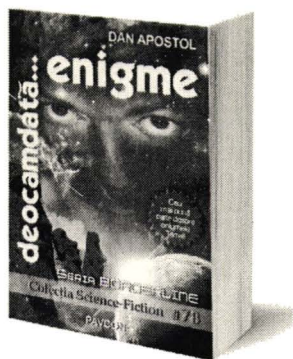
Deocamdată... enigme

de Dan Apostol

*"Cea mai citită carte despre enigmele
Terrei scrisă de un autor român!"*

*"Trăim într-o lume în care este
suficient să dăm un pic la o parte
draperia realității de zi cu zi și vom
descoperi lucruri uluitoare.*

*Dan Apostol ni le arată pe cele
rămase fără niciun răspuns!"*

O carte-document din domeniul paleoastronauticii și ozenologiei, care aduce la lumină cele mai enigmatice întâmplări cu care omenirea se confruntă, din timpuri imemorabile și până în prezent.

Împărțită în patru mari capitole, lucrarea fostului aviator militar Dan Apostol scoate în evidență ipoteze și teorii dificil de explicat din punct de vedere științific, oferind cititorului o serie de posibile răspunsuri la întrebări rămase fără răspuns. Deocamdată, teribilele întâmplări și mărturii prezentate în carte rămân „enigme”, urmând ca viitorul să le transforme în adevăruri confirmate sau să lase pe umerii generațiilor viitoare elucidarea lor.

Titlu: *Deocamdată... enigme*

Autor: *Dan Apostol*

Nr. pag.: 328

Colecția Science-Fiction: #78

Comandați-o la: www.pavcon.ro

Dicționar de enigme și mistere

de Aurel Cărășel

“Minunată idee! Să aduni la un loc într-un dicționar cele mai enigmatice și misterioase întâmplări ale omenirii...”

“Am aflat atât de multe lucruri din această carte, despre cele mai ciudate ființe și cele mai neobișnuite evenimente!”

Cum ar fi să poți afla o mulțime de informații despre ființele enigmatice despre care se spune că au trăit (sau încă mai trăiesc, ascunse) pe Pământ?

Cum ar fi să aprofundezi misterele trecutului, într-o călătorie fascinantă în universul paleoastronauticii, descoperind răspunsurile pe care le căutai de foarte mult timp?

„Dicționarul de enigme și mistere” oferit de scriitorul Aurel Cărășel vine să facă lumină în câteva dintre cele mai interesante domenii, într-un stil simplu, clar și concis.

Titlu: *Dicționar de enigme și mistere*

Autor: *Aurel Cărășel*

Nr. pag.: 280

Colecția Science-Fiction: #72

Comandați-o la: www.pavcon.ro

CUPRINS

1. Celestine și atât	5
2. Când ceva e să meargă rău, chiar merge ..	12
3. Când nu-ți mai pasă de nimic	20
4. Planuri pentru un viitor incert	28
5. Planuri pentru un an sabatic	34
6. O călătorie la Cireșica	38
7. Planuri pentru un viitor mai bun	48
8. Lista unor viitoare victime	58
9. Probleme	63
10. Primul	71
11. Percheziția	80
12. Juppy și Tase	94
13. Adio, Ramona!	103
14. Îngrijorări nocturne	109
15. Un drum la poliție	116
16. A șasea victimă	123
17. Fugi Mihai, fugi!	129
18. O anchetă dificilă	135
19. O nouă vizită la vrăjitoare	141

"Am aruncat blestemul, numai că atunci când nedreptatea e prea mare și cel blestemat e nevinovat, blestemul, chiar dacă prinde, se întoarce și asupra celui care l-a pus. Din acel moment, totul a început să îmi meargă pe dos. Nu aveam ce face, fiindcă nu te cunoșteam și nici unde locuiești nu știam, ca să te pot ajuta și să mă ajut și pe mine, în același timp. Singurul lucru pe care l-am putut face a fost să te aștept și, în cele din urmă, norocul te-a adus la mine. Sau poate nu norocul, ci felul cum lucrează vrăjile și lumea magică..."

ISBN 978-606-9057-04-9

9 786069 057049 >

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

și

CN Pluto (București)

2025

